ÎMPĂRĂTEASA CELOR O MIE DE CERURI

RHODA BELLEZA

RHODA BELLEZA

Seria: Împărăteasa celor o mie de ceruri
Volumul 1

ÎMPĂRĂTEASA CELOR O MIE DE CERURI

Original: *Empress of a Thousand Skies* (2017)

Traducere din limba engleză de:
MONICA GRECU

virtual-project.eu

EDITURA UNICART

2019

PERSONAJELE PRINCIPALE

KALUSIENI

Rhiannon Ta’an: prințesa moștenitoare a Coroanei, unica supraviețuitoare a dinastiei conducătoare Ta’an

Vincent Limam: soldat UniForce, eroul serialului *Băieții revoluționari* de la DroneVision

Andrés Seotra: fost consilier al defunctului împărat Ta’an și actual Regent al Coroanei

Tai Simone Reyanna: guvernanta prințesei moștenitoare Rhiannon

Nero Cimna: ambasadorul kalusian pe lângă Regență

WRAETANI

Alyosha Myraz: soldat UniForce, eroul serialului *Băieții revoluționari* de la DroneVision

ORIGINE NECUNOSCUTĂ

Pescarul: un proscris din Centura Exterioară a galaxiei

PLANETE

KALU: cea mai populată planetă a galaxiei și căminul ancestral al dinastiei conducătoare Ta’an

TERITORII KALUSIENE

Navrum: asteroid terraformat

Rhesto: luna mai mare a lui Kalu, sediul unei centrale nucleare înainte de Marele Război

Tinoppa: mic asteroid aflat la jumătatea distanței dintre Kalu și Nau Fruma, unde se află cristalele sacre

Chram: planetă pitică aliată cu Kalu

FONTIS: cea mai mare planetă a galaxiei

TERITORII FONTISIENE

Wraeta: planetă distrusă de un atac kalusian cu zece ani în urmă, în timpul Marelui Război

TERITORII NEUTRE

Nau Fruma: luna mai mică a lui Kalu

Portiis: planetă exterioară

Erawae: oraș construit sub cupole de sticlă pe un asteroid în Sectorul Bazorl

PARTEA ÎNTÂI

CEI TRĂDATI

„După ce li s-au întâmplat mai multe tragedii, s-a crezut că familia Ta'an era blestemată. Astfel că unica supraviețuitoare a tradiției lor, prințesa Rhiannon, era și mai prețioasă în ochii publicului. Un reporter a numit-o Trandafirul Galaxiei, și așa i-a rămas porecla. Era văzută ca o ființă delicată, care trebuia păstrată și protejată până când ajungea la vârsta la care se putea urca pe tron. Dar Rhiannon avea alte planuri".

Extras din *Steaua de fier*: *o istorie a dinastiei Ta'an*

- **Unu**

RHIANNON

Rhee își făcu loc cu greu printre oamenii care aglomerau piața, ridicând praful ce se așeza încet la loc, pentru că gravitația pe Nau Fruma era mică. În timp ce ea trecea pe lângă ei, turiștii străini tușeau și se plângeau, dar fata îi ignoră, căutându-l din privire pe Julian în zona târgului și strângând la piept telescopul lui miniatural. Nu era obișnuită cu mulțimile. Mare parte din viață și-o petrecuse privind mulțimea din balcon, îndemnată să facă cu mâna și să zâmbească, adică să arate cât se putea mai mult ca o doamnă din înalta societate. Dar acum, că se afla printre oameni, Rhee era încântată de înghionteli și lipsa de rafinament.

Era ora de aur, iar soarele tocmai ce se ascunsese sub linia orizontului. Fata riscă să se uite puțin înapoi și văzu că unul

dintre tasinni înota în marea de trupuri care se mișcau, îndreptându-se spre ea. Uniforma lui strâmtă, kaki, și epoleții strălucitori se vedeau de la o poștă printre hainele de in viu colorate. Pielea lui era cenușie și palidă, spre deosebire de pielea celor crescuți pe această lună deșertică, obișnuiți cu soarele natural, nu cel din razele refractate și orașele acoperite de cupole, de pe Kalu. Din poziția ei, fata văzu că el dusese mâna la pistolul electric de la brâu. Tasinnii erau garda ei de corp, garda regală, tehnic vorbind, dar păreau mai degrabă o relicvă a domniei tatălui ei, care nu aveau nicio legătură cu viața ei de pe Nau Fruma. Erau un grup de luptători de elită, aleși dintre soldații UniForce și antrenați să-i protejeze siguranța personală. Acest soldat era unul dintre mulții trimiși să o caute ca să se întoarcă pe planeta ei natală, Kalu.

Avea doar șase ani când plecase, imediat după ce întreaga ei familie murise într-un accident, un „incident”, după cum se exprimaseră autoritățile, o tragedie pe care Rhee fusese, se părea, norocoasă că o putuse evita. Dar ea știa mai bine care era situația. Două lucruri îi erau clare: familia ei fusese omorâtă, iar ea ar fi trebuit să moară împreună cu ei.

Un foc de artificii artizanal se auzi șuierând pe cerul care se întuneca, furia lui ascuțită domolindu-se într-un fluierat slab. Explodă la distanță. Ea se întrebă dacă și familia ei avusese parte de un sfârșit asemănător, rapid și fără suferință. Rhee ascunse telescopul în buzunar și își lăsă gluga mai mult peste față ca să-și acopere ochii de culori diferite, unul căprui și unul negru. Își ascunse coada împletită, neagră ca smoala, și viră scurt printre două corturi, strecurându-se pe lângă doi bărbați care râdeau. Se feri de o femeie înaltă, care căra o colivie, și se sperie de pasărea albă dinăuntru care bătu scurt din aripi. Întâmplarea o făcu să se simtă prost. „Fii mereu pregătită!” îi spunea întotdeauna Veyron, ridicând palmele bătătorite ca ea să-și poată exersa mișcările de box. Trecea prin toate exercițiile până când singurul lucru pe care îl mai putea auzi erau bătăile propriei inimi, pulsându-i în urechi. În dojo nu era nici fată, nici prințesă. Era numai o serie de intenții: ferește, lovește, parează, ucide.

Ucide.

Acum avea un nod în stomac, de parcă ar fi înghițit unul dintre cactușii pe care îi găseau ea și Julian când se strecurau

dincolo de zidurile palatului. Mirosul de fum și de carne arsă de la una dintre tarabele din apropiere o făcu să icnească. O fată derkatziană cu ochii galbeni ședea pe un scăunel și își făcea vânt cu o mână, în timp ce în cealaltă agita o legumă rădăcinoasă.

— Crescută din pământ adevărat, striga ea către trecători.

Toată lumea era pe-afară: călători și negustori de la marginea universului, familii din oraș, turiști bogați. În seara aceea era ajunul ploii de meteoriți Kamreial, care se vedea o dată la 149 de ani. „O dată în viață”, spuneau holoreclamele. „Nu veți mai avea această șansă”. Era exact motivul pentru care Regentul aranjase ca Rhiannon să revină în seara aceea în capitala Sibu. Preaiubitul Trandafir al Galaxiei se reîntorcea pe Kalu într-o ploaie de stele. Era numai o chestie de propagandă: o minciună sfruntată, împachetată și livrată cu o fundă uriașă. Rhee și Regentul Seotra nu se iubeau prea tare, fiindcă acesta din urmă preluase controlul asupra tronului până la majoratul lui Rhee. Fusese prietenul din copilărie al tatălui ei și un erou de război decorat, înainte să intre în politică și să devină unul dintre cei mai apropiați consilieri ai Împăratului.

Până când Regentul Seotra îi trădase familia.

Familia Ta’an era de viță nobilă, foarte veche. Deținuseră tronul timp de douăsprezece generații, și primele mențiuni despre ei datau cu trei secole în urmă. Fuseseră printre primii coloniști din est. Solul negru de pe Kalu făcea parte din ființa lui Rhee, îi curgea oceanul în vene, iar rădăcinile copacilor erau rădăcinile ei. Petrecuse săptămâni în șir amintindu-și de copilăria ei din capitală, ca să se simtă ca acasă la întoarcere.

Seotra fusese cel care obținuse sprijin pentru ca Rhee să ajungă pe Nau Fruma. „E mai sigur pentru ea”, spusese el. E drept că luna era neutră din punct de vedere politic, conform Tratatului Urnew, dar o îndepărtase pe Rhee de dreptul ei din naștere – tronul. Fusese o mișcare de forță prin care Seotra încercase să păstreze funcția de Regent și să-i blocheze lui Rhee ascensiunea la putere. Seotra era îngrijorat.

Pe bună dreptate, de altfel, fiindcă Rhee avea de gând să-l facă să plătească pentru toate nenorocirile pe care le abătuse asupra familiei ei. Se antrenase ani de zile pentru momentul în care i-ar fi luat și puterea, și viața.

Își dorea doar să-l poată ucide de mai multe ori, dacă s-ar fi

putut.

— Onoare, curaj, loialitate, șopti ea.

Privi în urmă către palatul unde își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei. Era construit pe un deal, la mică distanță de oraș, deși părea că le desparte o lume întreagă – o închisoare menită s-o țină departe de realitate și de destinul ei. Mai demult, fusese cea de-a doua locuință a familiei. La est se vedea craterul unui vulcan vechi, izolat, care se ridica din mijlocul câmpiilor deșertice din jur. Piatra Coroanei. Guvernanta lui Rhee, Tai Reyanna, remarcase chiar cât de potrivit era ca fata să locuiască atât de aproape de o coroană.

— *Eweg nich*! bubui o voce lângă Rhee, pe care aproape că o dădu pe spate un modrussel.

Tentaculul acestuia îi lăsă o urmă lipicioasă pe haine. Fata se uită peste umăr, dar observă doar niște antene care ieșeau dintr-un veșmânt cu guler înalt, iar hainele creaturii erau îmbibate cu o secreție alunecoasă – când era foarte cald, modrusselii transpirau din greu. Începu să meargă mai repede. Cum ajunse în piață, primi un mesaj pe cub, iar privirea îi căzu pe semnalul de apel de la Tai Reyanna. Simți sângele cum i se puse în mișcare.

Taii erau o sectă de profesori, și îngrijitori, iar Simone Reyanna făcea parte din elita ordinului. Ea se afla în slujba familiei regale și fusese guvernanta exclusivă a lui Rhee de când murise familia regală. Rhee nu era obișnuită să nu răspundă la apelurile lui Tai Reyanna. Dar nici pe fugă nu mai fusese niciodată.

Rhee știa prea bine ce avea de făcut. Trase aer adânc în piept, apoi apăsă cu degetul butonul din spatele urechii drepte. Simți imediat o amețeală și un soi de dezorientare, de parcă i s-ar fi furat un lucru esențial. Era siguranța de a fi online, de a nu te putea pierde niciodată, conștiința faptului că orice gând și orice experiență erau înregistrate și puteau fi redate oricând, ori de câte ori voiai.

Dar era și o senzație de libertate. Nu se mai înregistra nimic, nu se putea accesa nimic. Cel puțin, nu amintirile pe care le programase să și le recupereze imediat și complet, amintiri care păreau să o absoarbă. Cubul fiind oprit, nu mai auzea sporovăiala din jur în dialectul ei matern, kalusian, ci în toate limbile sistemului solar. Strămoșii ei se descurcaseră foarte bine

fără cuburi, iar Rhee se întrebă cum putuseră să învețe atât de multe limbi doar prin studiu.

— Au băgat la licitație și droizi, modele scoase din producție…, zise un băiat din fața ei.

O izbi accentul lui cântat specific celor de pe Nau.

Julian. Băiatul se întoarse chiar când ea îl identificase în mulțime. Ochii lui albaștri se măriră pe loc. Fuseseră la fel de înalți de când se cunoscuseră până în urmă cu câțiva ani, când el crescuse brusc. Acum privea în sus către el, chestie care o enerva la culme, pentru că era genul de competiție pe care n-avea cum s-o câștige.

— Șșș! apucă ea să spună înainte ca el s-o strige pe nume. Oprește-ți cubul! Repede, adăugă ea atunci când el păru că ar vrea s-o contrazică.

— Ești paranoică, zise el.

Se spunea că era imposibil să spargi codul unui cub, dar umblau zvonuri cum că Seotra și lacheii lui monitorizau astfel cetățenii, invadându-le amintirile și observațiile prin intermediul cuburilor, iar Rhee nu putea să riște așa ceva.

— Mi-a zis mama că înnebunești dacă ți-l oprești prea des.

Așa se spunea, da. Cei mai mulți oameni își petreceau tot timpul online, dar existau comunități întregi – sute de mii de oameni din Centura Exterioară – care nu aveau instalate cuburi native. Și ce contau câteva minute offline, din când în când? Rhee nu putea spune că-i plăcea senzația, dar îi plăcea faptul că nu se simțea confortabil. Cu fiecare minut pe care îl îndura, se simțea mai puternică.

— Oprește-l odată! zise Rhee.

— Urăsc senzația asta, se plânse Julian, dar își duse un deget la gât și se strâmbă de parcă ar fi fost înțepat cu un ac uriaș. Rhee se relaxă. Ce faci aici, de fapt?

— Păi, *ma'tan sarili* și ție, mormăi ea salutul kalusian printre dinți.

Ar fi vrut ca el să se bucure? Nu era sigură.

Își băgă mâna în buzunar și pipăi telescopul rece cu degetele. Era al lui Julian – pentru totdeauna. Se cunoșteau încă de când o surghiunise Andrés Seotra, mă rog, practic o surghiunise pe Nau Fruma, în urmă cu șase ani când ajunsese Regent.

— Mi s-a amânat zborul, adăugă ea.

Nu era chiar o minciună, pentru că aparatul nu putea pleca

fără ea.

El privi în spate către băieții cu care vorbise până atunci, apoi se întoarse spre ea și o împinse mai adânc în mulțime. Pe piele avea un strat de praf, care îi încâlcise părul blond-închis. Tatăl lui, Veyron, avea și sânge de wraetan – dar Julian arăta ca un nautez get-beget. Stră-străbunicul lui din partea mamei se numărase printre primii coloniști de pe Nau Fruma.

— Cuburile de la *Eliedio* sunt printre cele mai sigure de pe piață, zise el, întinzând mâna spre cub, din reflex. Numai 2% dintre ele au avut defecte și n-au fost niciodată accidente…

— Nu de-aia am plecat, spuse ea, și îl apucă de mână ca să nu pornească aparatul. Îi lăsă însă repede mâna, pentru că de la ultimul exercițiu în care se luptaseră se simțea ciudat când se atingeau. Nu mi-e teamă, dacă asta credeai.

— Bine.

Băiatul își înclină capul și o privi chiorâș, lucru pe care îl mai făcuse de un milion de ori. Rhee simți nevoia să-și îndrepte spatele când o măsură din cap până-n picioare, așa sigur pe el cum se arăta.

— M-am gândit că, din cauza a ce s-a întâmplat cu familia ta…, continuă el.

— Hai să mergem! îi spuse ea și îl apucă de marginea mânecii. Mă caută tasinnii.

Rhee îl făcu s-o urmeze printre tarabe, bucuroasă că Julian nu putea să-i vadă fața. Nu voia să vorbească despre familia ei. Îi povesti, în schimb, cum fugise, cum scăpase de tasinni și cum evitase apelul lui Tai Reyanna.

Îl strângea pe Julian de cămașă de parcă el ar fi fost salvarea ei. Era cel mai bun prieten, singurul prieten, de fapt, și era fiul antrenorului ei, Veyron, care îi pregătise pe amândoi în ultimii nouă ani. Lui Julian nu-i plăcea deloc să fie offline, nici măcar un moment. Trebuia să știe mereu totul și îi plăcea să apeleze la cub ca să revadă vreo amintire și să arate că avea dreptate, sau să-i dea peste nas lui Rhee. Era înnebunitor. Dar acum Rhee se întrebă dacă ei i-ar lipsi.

Se însera. În jur străluceau sute de lampioane. Întunericul cuprindea rapid orașul, iar Rhee simțea din ce în ce mai acut că trebuie să se grăbească. Soarele era o stea mare, arzătoare, care era pe picior de plecare – întocmai ca și ea. Atâta doar că ea nu știa dacă avea să se mai întoarcă. Nu dacă se întâmpla

ceea ce plănuise.

Trecură pe lângă o mulțime adunată în jurul unui ring improvizat, unde doi scorpioni își dădeau târcoale.

Mai multe creaturi erau ținute sub borcane de sticlă și încercau să se târască afară. Un agent de pariuri cu coatele ascuțite striga cotele și lua banii pe o latură a ringului.

— Cât timp mai ai? întrebă Julian. Când pleacă naveta?

Acum o oră.

— Mergi, mergi, îi aruncă ea peste umăr, în loc de răspuns.

— *Zuilie,* pufni Julian, și când o să fii împărăteasă, tot așa o să faci pe șefa?

Glumea. Ea era autoritară tot timpul, și la concursul de tras cu arcul, și la furat de prune-de-lună, și când le făceau farse celor care aveau grijă de Rhee zi și noapte. Dar acel cuvânt – împărăteasă – îl simțea ca pe un fum negru, gros, care îi invada plămânii. O vale întreagă de fiori kalusiene avea să fie tăiată ca să decoreze capitala la încoronare, în ziua când împlinea 16 ani. Peste doar o săptămână avea să dea ochii cu Seotra. Atunci, în sfârșit, venea momentul răzbunării.

Oftă din greu, se opri și se întoarse spre el.

— Ascultă, am venit să-ți spun… „Nu merit asta”. Să-ți spun că nu-mi doresc asta, continuă ea.

Rhee ridică telescopul pe care Julian i-l strecurase în geantă înainte să-și ia la revedere. După părerea ei, instrumentul costase salariul lui de la sere pe multe luni. Era din argint, un metal extrem de rar și scump, care se extrăgea doar din Centura Exterioară.

— E cadoul de ziua ta, spuse Julian, încet. Nu trebuia să-l găsești decât după ce decolai.

Rhee scutură din cap. Îi rănise sentimentele, asta era clar. Dar era un cadou prea generos.

— Nu-ți place, continuă el fără niciun fel de inflexiune.

— Nu fi prost! spuse ea și-i împinse telescopul în palmă. Nu e vorba că nu-mi place. De parcă ar fi fost posibil ca un așa obiect să nu-i placă cuiva. Atâta că…

Nu știa cum să-i explice ca el să priceapă. De fapt, îi plăcea chiar foarte mult. Îi plăcuseră toate lucrurile primite de la el de-a lungul timpului, deși erau mai ales obiecte pe care le găsise. Un craniu mic de liliac, albit de soare, sau un cristal tăios care reflecta lumina într-un curcubeu dacă prindea o rază. Rhee avea

să lase în urmă toate aceste lucruri. Nu i se părea corect să accepte ceva de la el. Simțea că, dacă era să ia ceva de la Julian, ar fi trebuit ca și inima ei să fie la fel de pură ca a lui.

Julian desfăcu telescopul. Fiecare compartiment era mai subțire decât cel dinainte, până la ocular. Deschis complet, era lung cât brațul lui. Chiar atunci trecu pe lângă ei un copil cu un lampion aprins, iar fața lui Julian fu luminată pentru un scurt moment. Din unghiul acela, fata îi văzu cicatricea de pe bărbia despicată cu mai mulți ani în urmă, când escaladase zidul de sud al palatului ca s-o vadă pe ea. Se întorsese de la vechile ruine, căutând șerpi-de-lună, iar în acea noapte venise să-i arate pieile năpârlite, albe ca laptele.

— Uită-te acolo! zise Julian arătându-i constelația Terecot. Sus pe cer, părul fecioarei se desfăcea într-o spirală care se termina cu un punct portocaliu, luminos. Îi dădu înapoi telescopul. Nu pierde punctul ăla din ochi.

Dar Rhee se strădui ceva până să-l identifice prin telescop. Vedea doar cerul negru-albăstrui și, cum tot încerca să se uite când la stânga, când la dreapta, deveni nerăbdătoare. Se ridică pe vârfuri, ca și cum câțiva centimetri în plus ar fi putut s-o aducă mai aproape de stea. Julian îi îndreptă telescopul mai sus. Simți palmele lui bătătorite cum îi cuprindeau palmele. Gluga îi căzu când își îndreptă capul și simți răsuflarea lui pe ceafă. Fără s-o cheme, de la sine, o amintire îi invadă brusc mintea și îi produse un frison. Era momentul din urmă cu o săptămână când o prinsese la podea în dojo. Dacă și-ar fi întors capul doar câțiva milimetri... Icni când apăru în vizor Kalu. Pe suprafața planetei se vedeau unduiri portocalii și albe. Arăta exact ca desertul pe care îl făcuse mama lui Julian când Rhee împlinise 12 ani – frișcă bătută, pusă pe o bucată caldă de tenkang – simplu, delicat și aproape prea frumos ca să fie mâncat. Îi plăcuse mult mai mult decât prăjitura elaborată importată de pe Kalu.

— O, sfinți strămoși! E minunată!

— Știi că atmosfera de pe Kalu e atât de densă, încât nu există culoarea galben pe cerul de apus?

— Nu, nu știam asta, răspunse ea absentă, privind încă la planeta strălucitoare.

Își amintea cerul, și răsăritul, și apusul, mai ales ultimul apus petrecut pe Kalu, cu nuanțele de albastru și violet care se iveau la orizont și se întindeau pe cer.

Din momentul în care auzise că familia ei murise umblase printre toate amintirile din cub, încercând să găsească ultimele momente petrecute împreună, dar ar fi fost mai bine pentru ea să n-o facă. Părul mamei, cenușiu și creț, cearcănele negre de sub ochii tatii, sora ei care o ignora cu bună știință. Cu toții supărați, dezamăgiți, arătând mai reci în amintirea ei decât fuseseră de fapt. Ca și cum ar fi fost morți de ani de zile.

Nimeni nu-ți spunea cum funcționa, de fapt, procesul de revedere a amintirilor, cât de repede putea strica lucrurile pe care le iubeai. Rhee alese să se bazeze pe memoria ei organică și să-și aducă aminte numai momentele bune: când Joss îi strecura myrah uscat și caramelizat în pat când era bolnavă, când insista pe lângă croitor să le facă și lor câte o pereche de pantaloni ca ai tatii, când își arunca umbrela de soare ca să facă roata, de nu știu câte ori, în câmpurile de hrișcă din preajma palatului. Tatăl ei, un bărbat înalt, care o ridica cu ușurință pe Rhee pe umeri pentru plimbarea zilnică în jurul zidurilor. Și mama, care îi desfăcea în fiecare seară cozile împletite strâns – ceva ce ar fi putut să facă o servitoare – și îi freca pielea capului cu ulei de lavandă.

„Să fii fată cuminte”, fusese ultimul lucru pe care i-l spusese mama lui Rhee. Iar ea își amintea că dăduse din cap că da, o să fie cuminte. Dar mințise.

Tatăl lor le dăduse fiecăreia dintre surori niște monede speciale, suvenire dintr-o călătorie pe care o făcuse în Sectorul Bazorl – una pentru Joss și una pentru ea. Când, în noaptea aceea fatidică, tata urcase familia în navetă, Joss și Rhee se certau care să apese butonul și să pornească propulsorul cu reacție.

— Stele – ești proastă. Pământ, tot proastă ești, îi spusese Joss lui Rhee, aruncând moneda în sus ca să-i arate că nu conta pe ce parte cădea.

Rhee avea șase ani și era furioasă. Se strecurase afară din navetă când părinții nu erau atenți. Voise să-și ia propria monedă și să-i arate lui Joss că era și mai proastă. Se purtase ca un bebeluș, exact cum îi spunea Joss mereu.

Era prinsă de gravitație când pornise naveta, când decolase în atmosferă și dispăruse. N-avea de unde să știe că nu se mai întorcea niciodată, că la exact patru minute de la decolare avea să ardă în dreptul inelelor exterioare ale lui Rylier și să se

prăbușească, ucigându-i pe loc pe toți cei de la bord.

Și asta numai pentru că tatăl ei își dorise să fie pace. Semnarea Tratatului Urnew, care pusese capăt Marelui Război interplanetar, îl costase viața. Seotra îl avertizase. „Jumătate dintre ființele care locuiesc în galaxie îți vor moartea”, mârâise el, cu mâinile înfipte în gulerul tatii. „Chiar poporul tău o să te tragă la răspundere”. Rhee intrase în fugă chiar în acea clipă, întrerupând momentul de cumpănă. Nimeni nu-i mai vorbise tatălui ei astfel și nici nu se mai purtase așa de brutal cu el. Rhee își încleștă pumnii aducându-și aminte de cuvintele Regentului, de amenințarea pe care o simțise în vorbele lui când redase amintirea prin cub, în căutarea frânturilor de memorie despre tata.

„Chiar poporul tău o să te tragă la răspundere”. Adică Seotra avea să-l pună să plătească pentru ce făcuse. Îl convinsese pe tata să-și ia familia și să fugă de un pericol iminent care îi păștea pe planeta Kalu. Dar Seotra chiar fusese singurul pericol. Odată familia urcată pe navă, izolată de toți prietenii și aliații ca să se păstreze secretul, ar fi fost foarte ușor pentru Seotra să orchestreze explozia care le luase viețile. Și Rhee nu se îndoia nicio clipă că mai ucisese mulți oameni înainte să-i omoare familia în acea zi.

Niciodată nu mai împărtășise această amintire cu altcineva. Nimeni n-ar fi crezut un copil. Iar acum, că era destul de mare, la doar câteva ore distanță de momentul când avea să devină împărăteasă, nu mai avea nevoie să spună nimănui. Se putea răzbuna în termenii ei.

— Te rog, ia-l, zise Julian, arătându-i telescopul din mâna ei. Să zicem că n-ar fi un cadou de ziua ta. Să zicem că ți-l împrumut până când ne vedem din nou.

„Până când ne vedem din nou”, își repetă ea în minte. Dar atunci, lucrurile vor sta cu totul altfel. Învățase că nu exista nicio garanție pentru nimeni și nimic.

Cerul negru era străbătut de dungi portocalii și roșii care străluceau, ardeau, fierbeau. Meteoriții cădeau cu o viteză incredibilă, iar marginile lor luau foc. În jurul lor izbucniră urale, iar lumea începu să aplaude. Rhee nu putea înregistra momentul. Trebuia să-și amintească singură cum se simțise atunci, privind spre eter, cu fiecare teamă și bucurie fierbând în străfundul sufletului ei, ca pietrele arzătoare care brăzdau cerul.

Cu fiecare flamă se contura tot mai clar întrebarea care o măcinase de ani de zile: de ce ea? De ce supraviețuise ea?

— Crezi că sunt un om bun? îl întrebă ea deodată, cu un nod în gât.

— Rhiannon…, începu el, dar apoi se opri.

După tot acel timp, ea nu era încă sigură dacă îl mai auzise vreodată rostindu-i numele întreg, și nu-i plăcea cum suna. Era cumva oficial, o făcea să se simtă departe de el, de viața de aici. Dar nu asta își dorea de fapt? Nu era mai bine pentru toată lumea?

El păru că voia să spună ceva serios, dar apoi scutură din cap și îi luă mâna.

— Cred că ești ciudată.

Se mai ținuseră de mâini de nenumărate ori până atunci, ca să se ajute unul pe altul să treacă de creasta dunelor sau să se ridice de pe salteaua din dojo. Dar acum, el își împleti degetele cu ale ei și o strânse ușor. Ea își ținu răsuflarea, întrebându-se dacă ar trebui să strângă și ea, dacă însemna ceva, dacă nu cumva se gândea prea mult.

Din mulțimea aflată în stânga ei se auzi un murmur. Oamenii se dădură la o parte ca apele în fața provei unei bărci, lăsând loc unui bărbat înalt, cu părul alb. Era prea bătrân ca să fie tasinn. Mergea puțin într-o parte și avea un pas ușor ciudat, de parcă ar fi avut un picior mai scurt. Veyron. Rhee și Julian își desprinseră cu greu mâinile.

La lumina unei lanterne din apropiere i se văzu expresia de pe chip: tristă, înțelegătoare, severă. Veyron abia se uită la fiul lui, dar apăsă pe un buton de pe gât și spuse ceva în cub. Fata îi citi pe buze: am găsit-o.

•

Cu fiecare pas pe care îl făcea Rhiannon, coridorul lung și alb al navetei *Eliedio* părea să se îngusteze – de parcă vehiculul imperial ar fi strâns-o în chingi.

Se terminase. Părăsiseră Nau Fruma și vor mai trece ani buni până să-l revadă pe Julian. Nu era tristă, o cuprinsese doar un fel de amorțeală statică. Alesese să nu-și dea drumul la cub, pentru că nu voia să-și amintească nimic din tot ce i se întâmpla. Rhee se concentra asupra hainei lui Veyron, care îi atârna la spate ca un steag în bernă. Pentru că ea urma să fie împărăteasă, regulile de protocol spuneau că nimeni nu avea

voie să meargă înaintea ei. Dar Veyron era, în mod evident, încă supărat pe ea pentru că fugise. Își dădea seama că Tai Reyanna era iritată de această încălcare de protocol, pentru că intenționat rămăsese în urma lui Rhee, deși, de obicei, mergea în același rând cu ea.

— Pentru sosirea ta se pregătesc tot felul de festivități, zise Tai Reyanna cu accentul ei aspirat, de înalta societate, deseori îndemnând-o și pe Rhee să-l folosească.

Mergea încet, cu pași apăsați, așa cum făcea totul, iar Rhee auzea multiplele straturi ale robei oficial de mătase cum fâșâiau când se mișca.

— Minunat, răspunse Rhee.

Nu intenționase să sune atât de sarcastic. Călca greu și, deși știa că la mijloc era gravitația navetei, avea și o senzație de greutate în piept, ca și cum inima i-ar fi pompat metal lichid în corp. Părul îi fusese împletit atât de strâns, încât o durea pielea capului. Își privi mâinile. Simțea încă în palmă fiorul atingerii lui Julian.

— Da, e minunat, o acompanie Tai Reyanna, iar Rhee auzi prea bine din vocea ei intenția de a o certa. Era kalusiană, ca Rhee, cu pomeții lați și pielea măslinie. Împărăteasa noastră, în sfârșit acasă. Ai văzut holoștirile de azi?

Cum Rhee dădu din cap că nu văzuse nimic, guvernanta Tai luă un dispozitiv portabil și proiectă o imagine tridimensională în aer, în timp ce mergeau. Apăru o siglă – Numărătoarea inversă până la încoronare – cu scrisul cursiv înconjurând o fotografie a lui Rhee de anul trecut – îmbunătățită digital ca să scoată în evidență scânteile verzi din ochiul căprui. Nu zâmbea în acea imagine care, conform focus grupurilor de pe Kalu, o făcea să pară mai mare și mai hotărâtă. Se dusese o campanie media susținută în ultima vreme, care să convingă publicul că o adolescentă putea conduce galaxia.

— Ne mai despart doar douăsprezece ore de momentul istoric în care prințesa Rhiannon Ta'an va depune jurământul de sânge și va jura credință poporului de pe Kalu, anunță Nero Cimna.

Apărut sub formă de hologramă care, chipurile, mergea alături de Rhee pe coridor, gazda emisiunii purta o cămașă neagră cu mânecă scurtă și un guler înalt, rotunjit, uniforma obișnuită pentru diplomați. Ca ambasador la Regență, îi luase mai multe interviuri lui Rhee în ultimele luni. O întrebase o serie

de frivolități despre încoronare și zâmbise într-un mod care îi scotea în evidență profilul puternic, ceea ce o făcuse pe Rhee să roșească. Același efect îl avea asupra a milioane de telespectatori.

— Se fac ultimele pregătiri, continuă Nero.

Rhee văzuse în studio cum îl filmau camerele din toate unghiurile. Transmisia holografică se adapta costumului și integra cea mai bună experiență pentru privitori. Apoi imaginile înregistrate lăsară loc unei transmisii live din Valea Lenys de pe Kalu, chiar în apropiere de capitală. Dealurile domoale, verzi și bogate, creau un amfiteatru natural unde va avea loc ceremonia de încoronare. Toți ochii aveau să fie ațintiți asupra lui Rhee în timpul ritualului, care presupunea să-și cresteze palma ca simbol al faptului că își dădea sângele pentru Kalu. Mii de oameni erau deja adunați și aveau să aștepte toată noaptea. Încă mai soseau aranjamente florale și o mică armată de oameni păreau să miște diverse lucruri încoace și-ncolo, fără niciun rost. Întregul eveniment arăta extravagant, îngrețoșător de frumos și semănând izbitor cu alte evenimente orchestrate de Seotra.

— O să le vedem în persoană cât de curând, zise Rhee, îndepărtând cu blândețe mâna lui Tai Reyanna. Guvernanta întrerupse transmisia, așa că holograma se făcu mică și apoi dispăru. Abia aștept să vorbesc cu Regentul Seotra. O să fie disponibil când ajungem?

Rhee simți gustul acru și amar în gură când îi rosti numele, dar trebuia să-i verifice toate mișcările.

— Desigur. Tai Reyanna ridică o sprânceană, aruncându-i o privire întrebătoare lui Rhee. Se pregătește de luni de zile pentru întoarcerea ta.

Iar eu mă pregătesc de ani de zile pentru asta, aproape că răspunse Rhee.

Veyron nici măcar nu le luă în seamă conversația. Părea chiar mai tăcut decât de obicei în seara aceea – iar ea simțea rușinea familiară pe care i-o inspira deseori antrenorul: faptul că îl dezamăgise.

— Trebuie să discutăm logistica întoarcerii tale, continuă Tai Reyanna când ajunseră la o intersecție de coridoare. Să mergem pe puntea de comandă? Căpitanul e gata să se întâlnească cu noi.

Rhee stătea între cele două culoare, iar mintea îi căuta febril variante ca să evite orice avea de gând guvernanta Tai. Ar fi trebuit să treacă prin fața întregului echipaj, care era, fără îndoială, furios pe ea pentru că fugise mai devreme.

— Poate fata are nevoie să se odihnească mai întâi, spuse Veyron, cu spatele încă la ele.

— Da, aș vrea. Veyron ar putea să mă conducă la apartamentul meu, se grăbi Rhee să răspundă. El nu era un om prea vorbăreț, dar era foarte receptiv. Îi dăduse o cale de scăpare. A fost o zi lungă.

În afară de faptul că-și strânse ușor buzele, Tai Reyanna își ascunse bine nemulțumirea. Rhee știa că guvernanta n-ar recunoaște niciodată faptul că o deranja originea pe jumătate wraetană a lui Veyron. Mai existau încă răni vechi, din Marele Război. Rhee se temea că nu aveau să se închidă niciodată pe de-a întregul.

— Da, așa e, a fost o zi lungă, zise Tai Reyanna după un moment de tăcere. I se auzeau acuzele în glas – fusese o zi lungă pentru că Rhee îi făcuse să întârzie zborul. O să ne întoarcem după ce te odihnești puțin.

Cu cât se apropia încoronarea, cu atât Rhee avea curajul să o înfrunte pe guvernanta Tai, deși nu se schimbase cu nimic amestecul de teamă și respect pe care îl resimțea față de femeia aceea. Își înclină capul în fața lui Tai Reyanna, înainte ca aceasta să-și schimbe părerea, în esență trimițând-o în camera ei. Pălăria ceremonială Kalu pe care o purta Rhee se mișcă puțin, iar ea se văzu nevoită s-o îndrepte cu mâna. Avea o pană colorată care se aduna în creștet. Fusese obligată s-o poarte, la fel cum fusese obligată să se schimbe în rochia roșie brodată cu auriu. I se curățase praful de pe brațe, pe care acum i se făcuse pielea de găină.

Veyron și Rhee își continuară drumul după ce Tai Reyanna se scuză și se retrase. I se părea ciudat că mergeau în tăcere – mai ales după lunga procesiune de tasinni și verificări de securitate. De fiecare dată când Rhee se plângea de escortă, încă de când era o copilă, Tai Reyanna răspundea mereu la fel: „Îți asigură protecția”. Iar Rhee nu pierdea ocazia să-i dea replica: „Nicio securitate din toată galaxia nu mi-a protejat familia”.

La capătul coridorului, Veyron bătu un cod pe o tastatură argintie. Când Rhee îl ajunse din urmă, ușa se dădu într-o parte

cu un șuierat și se deschise spre o cameră mare cu ferestre până în tavan. Hologramele strămoșilor acopereau singurul perete solid din cameră. De-a lungul șirului de holograme erau adunate mici ofrande – cereale, fructe, myrah caramelizat. Nu era apartamentul ei, ci o cameră de rugăciuni. Îi făcu un semn din cap lui Veyron, cu respect și recunoștință. El fusese crescut pe Wraeta, iar cultul strămoșilor nu făcea parte din religia lui, dar știa că pe ea o liniștea ritualul.

Rhee păși spre ferestre, se aplecă în fața fiecărui strămoș și aprinse tămâie, până ce ajunse la portretele familiei: tata, mama și Joss. Dacă le-ar fi fost descoperite trupurile, cu cuburile intacte, ar fi putut să pună deoparte unele dintre amintirile lor. Dar și acelea dispăruseră în ziua morții lor.

Prin sticlă se vedea ploaia de meteoriți care spărgea întunericul. În spațiu, Rhee văzu un punct portocaliu care pulsa.

Kalu nu mai părea doar un punct fix pe cerul enorm, cu viitorul ei, pe care și-l asuma. O trecu un fior. Se va întâlni cu diverși demnitari și Tai Reyanna o pregătise cu privire la obiceiurile diferitelor planete, până când ajunsese să facă reverențe, plecăciuni și semne și în somn. Dar încă mai erau multe de învățat.

Își atinse instinctiv gâtul ca să-și amintească un moment cu toată familia luând micul dejun, apoi tresări când își dădu seama că nu avea cubul pornit. Amintirile nu erau organizate cronologic, ci în funcție de cât de des le reda în mintea ei, iar aceasta era printre primele în ordine. Dar acum, fără cub, Rhee trebui să caute amintirea, să închidă ochii și să pipăie printre celelalte amintiri ca printre rădăcinile unui copac.

Tata stătea în capul mesei lungi, ținându-le, ca de obicei, prelegeri.

— Când o să fii împărăteasă, trebuie să fii corectă, dar hotărâtă, spunea el întinzându-și untul pe pâine dintr-o mișcare, demonstrativ.

Vorbea cu Josselyn, desigur. Sora ei mai mare știuse dintotdeauna că ea va fi conducătoarea.

Ciudat. Fără cub, unele fragmente ale amintirii se pierdură în fundal, în timp ce altele ieșiră mai clar la suprafață. De exemplu, cum Josselyn dăduse câte o bucățică de carne copoilor, pe sub masă, făcându-i complice cu ochiul lui Rhee. Prin cub, nu redase niciodată atât de mult din amintire.

Deschise ochii când pe cer izbucni o serie uimitoare de flăcări. Urmele portocalii rămaseră ca niște gheare în întuneric și se pierdură repede. Liniștea făcea momentul aproape sacru. Sau era un semn divin.

Se întoarse spre antrenorul care își înlănțuise mâinile la spate. Se uita pe fereastră, cu umerii drepți și pieptul bombat. Ca un soldat ce era. Nu rostise aproape nimic de când se îmbarcaseră.

— Ești supărat pe mine? îl întrebă ea.

— Nu, răspunse Veyron, deși n-o privea în ochi. Dar în capitală nu se face așa ceva. Nu ți-ar fi tolerat nimeni fuga de responsabilități.

— N-au decât să creadă ce vor.

Obiceiul ei de a purta pantaloni, stăpânirea artelor marțiale, toate li se vor părea ciudate. Dar Rhee se temea de ceva mai rău decât opinia publică. Se temea că, după tot acest timp și toate pregătirile, va încremeni când va veni momentul să-și răzbune familia și să-l omoare pe Seotra.

Pe de altă parte, nu-l putea lăsa în viață. Se prefăcuse a fi prietenul tatălui ei, dar el fusese cel care le aranjase plecarea și îi condusese în noaptea aceea. De câte ori nu-și redase în minte exact acea amintire, a luptei pe care o întrerupsese chiar ea?

„Jumătate din galaxie te vrea mort”. Dinții rânjiți ai lui Seotra. Siguranța, ura din vocea lui. Desigur că acesta fusese motivul pentru care tatăl ei le adunase în toiul nopții. Seotra îl făcuse pe împărat să creadă că trebuiau să fugă ca să scape cu viață, apoi le distrusese nava.

— Prințesa moștenitoare a fost mereu încăpățânată, zise Veyron.

Prințesa moștenitoare. Se încruntă către antrenor.

— Știi bine că nu suport titlul ăsta.

Era titlul de drept al lui Joss. Ea era moștenitoarea și Rhee urma să devină împărăteasă numai pentru că ea murise.

— Da, știu. El dădu din cap și privi spre ușa din spatele lor. Luminile meteoriților aruncau scântei roșii pe fața lui. Dar, când înaintăm în vârstă, trebuie să acceptăm cine am devenit.

— Ce vrei să spui?

Ceva din tonul lui făcu să i se ridice părul de pe spate.

Veyron se întoarse și ea văzu pentru prima dată expresia de pe chipul lui. Pielea cafenie, de wraetan, și ochii albaștri specifici kalusienilor din al doilea val, o alăturare neobișnuită, dovadă a

descendenței amestecate. I se părea ciudat să-l vadă supărat. Întotdeauna își ascunsese cu măiestrie sentimentele adevărate. În acel moment, semăna izbitor cu Julian.

— Îmi pare rău, Rhee. Sper să mă ierte zeii.

— De ce îți pare…?

Înainte să-și termine propoziția, Veyron o apucă de gât și o izbi de ferestre. Forța impactului făcu să-i cadă pălăria, iar Veyron călcă pe ea, zdrobindu-i penele sub tocul cizmei. Mâna lui îi cuprindea perfect gâtul lui Rhee. O ridică de la podea și o strânse. Ea simți cum i se taie răsuflarea. Încercă să tragă aer, în timp ce se lupta să-i desprindă degetele unul câte unul. Era imposibil. Chipul lui familiar – tatăl celui mai bun prieten, antrenorul pe care îl cunoștea de ani de zile – părea contorsionat. Totul în jur încetinea. Își simțea limba umflată și aspră, se lupta pentru fiecare respirație. Vederea periferică începu să i se albească. Strămoșii se uitau atenți din portretele lor holografice, încremenite în timp, ca să vadă cum avea să se sfârșească totul. Va veni și ea să li se alăture?

— Îmi pare rău, Rhee, repetă el. Când duse și cealaltă mână la gâtul ei, ochii lui Veyron se umplură de lacrimi. Nu mi-au dat de ales. N-am avut nicio șansă.

- **Doi**

ALYOSHA

Nava coti brusc spre stânga. Alyosha se izbi de boiler. Carcasa de metal scârțâi din greu și se flexă. De la brâu i se desprinseră uneltele care începură să plutească și aterizară mai departe, unde nu putea ajunge la ele. Cubul îi bâzâia vag la gât. Răspunse, apăsând pe buton.

— Cum stai? întrebă Vincent.

— Mi-am pierdut cheia franceză preferată, răspunse Aly, lăsându-se pe vine ca să vadă unde căzuse unealta.

— Și raza gravitațională?

— Mai am zece minute de lucru la ea.

Dacă-și găsea cheia tubulară.

— Fă o minune și mai câștigă niște timp, bine? Am încercat să

apelez nava asta ciudată pentru o oprire de rutină, dar pilotul face pe nebunul.

Vincent îi transmise o imagine din cockpitul lui, care se propagă pe partea interioară a pleoapelor lui Aly, dublându-i vederea pentru câteva momente. Nava cu pricina avea forma unui cărăbuș, prea mică să fie navă de transport, prea mare să fie o navetă civilă obișnuită. Era cam la treizeci de kilometri spre nord-est. Nu încetinea deloc, deși ei începuseră urmărirea. La UniForce astfel de nave aveau un nume: fugare. Aveau nevoie de raza gravitațională ca să se cupleze la țintă și să o poată prinde. Enervat pentru Aly, dar fantastic pentru audiența TV.

— Mai avem șapte minute până la intercepție, strigă Vincent.

— M-aș mișca mai repede dacă n-ar trebui să stau agățat aici, zise Aly, încheind transmisia cu un clipit din ochi. Unde ai învățat să pilotezi?

— În dormitorul lu' maică-ta, ea m-a învățat mișcarea asta.

Nava *Revolutionary* se rostogoli ca un butoi, iar Aly își întinse disperat mâna după un mâner de care să se prindă, căci în jurul lui totul făcea tumbe. Ce idioțenie!

— Dacă vomit în reactor, numai tu ești de vină!

— Poate, dar o să murim cu toții, așa că n-o să mai aibă cine să dea vina pe mine.

Al naibii filosof!

În ultimele 16 luni se aflaseră amândoi la bordul lui *Revolutionary*: un distrugător cu un echipaj format din doi oameni și un droid pe care îl numiseră Pavel și pe care îl programase chiar el. Pavel era favoritul fanilor – chiar mai cunoscut decât Aly sau Vin, ceea ce însemna ceva pentru că cei doi erau destul de populari. Erau starurile serialului *Băieții revoluționari.*

Nici Aly, nici Vin nu porniseră cu ideea de a deveni faimoși. Erau membri ai UniForce, armata de pe Kalu, iar misiunea lor inițială fusese considerată o pedeapsă pentru doi pămpălăi care abia supraviețuiseră antrenamentului de bază. Fuseseră surghiuniți în perimetrul din Centura Exterioară, să alerge după braconieri și să investigheze plângeri cu privire la nave furate sau modificate ilegal când cineva anunța aceste fapte. Când producătorii au hotărât să aducă la bord camere pentru un scurt documentar care să arate beneficiile UniForce, nimeni nu se aștepta ca show-ul să ia astfel de proporții.

Aproape nimeni, adică. Jethezar, puștiul de pe Chram care fusese cu ei la antrenamente, spusese demult că aveau stofă de staruri. De fiecare dacă când Aly reda o amintire cu Jeth pe cub, acesta clătina din cap și scotea fum pe fantele de la branhiile pe care le avea de-o parte și de alta a gâtului.

— Să nu dea naiba să uitați de mine când oți fi mari și tari, se-aude? spunea el cu accentul nazal din Chram, atât de solemn într-un fel că Aly nici nu știa dacă era serios sau doar făcea bășcălie de ei.

Băieții revoluționari era de-acum cel mai popular show de la DroneVision. Camerele rămăseseră, iar întreaga lor viață devenise o producție TV. Erau la al doilea sezon și Aly nu putea nici să se scarpine-n fund fără ca imaginea să fie transmisă către toate lumile la orice oră din zi și din noapte. Singura oră fără transmisie era aceea de dimineață când cele două luni ale lui Kalu, Nau Fruma și Rhesto, își încrucișau orbitele. Atunci rețeaua lui DroneVision era complet deconectată pentru că niciun semnal de satelit nu putea să intre și să iasă.

Nu era chiar o viață de soldat. Era mult mai bună. Sigur, poate că Aly nu era chiar material de star TV, nu ca Vincent care zâmbea la comandă pentru toți licuricii. Camerele scoteau ce era mai bun din el – replicile scurte, expresiile perfect sincronizate, dinții albi, aliniați. Dar era mult mai bine decât să fi rămas în vreun oraș Wray, cu praful în plămâni.

Bașca, mai existau și beneficii pentru prestația din *Băieții revoluționari.* Cum ar fi fetele. Sau faptul că se băteau pe burtă cu celebritățile (puneau burțile la bătaie, cum zicea Vin în glumă) pe la vreo gală de strângere de fonduri. Toate mesajele de la fani îl făceau să se simtă important.

Era și o parte neplăcută însă. La petrecerea de la premiera sezonului anterior se văzuseră unele semne, pe holoforumurile fanilor sau lipite peste reclamele show-ului: cărați-vă, prăfoșilor! Nu conta faptul că Aly se purta mereu cât putea el de bine, pentru că voia să-și reprezinte cu cinste planeta, pentru unii oameni era mereu dușmanul. Mulți nu uitaseră de revoltele de pe Wraeta și de faptul că Wraeta se aliase cu Fontis împotriva lui Kalu în marele război. De aceea Aly mințise inițial cu privire la sângele lui wraetan. Auzise că wraetanii nu erau bine tratați în UniForce, pentru că încă mai existau resentimente și o situație neclară cu refugiații, așa că bifase o altă căsuță în

formularul de admitere și spusese o minciună nevinovată. Nimeni n-ar fi aflat dacă nu era show-ul și dacă o gașcă de jurnaliști nu și-ar fi băgat nasul în trecutul lui.

Cel puțin producătorii show-ului îl sprijineau pe Aly, atât timp cât audiența era bună. Când publicului i se prezentase faptul că Aly avea sânge wraetan, producătorii ignoraseră protestatarii – o liotă de kalusieni gălăgioși care alergau de colo-colo strigându-le wraetanilor că erau niște animale și niște sălbatici sau, mai rău, prăfoși.

Revolutionary se aplecă din nou spre stânga. Vin înjură în cub.

— Aly, ținta face manevre de evitare. Grăbește-te odată cu unda aia gravitațională!

— O să termin ce-am început, nu-ți face griji! Tu concentrează-te pe pilotat și nu ne omorî pe amândoi.

— S-a făcut. Ai șase minute. Terminat.

Fusese, probabil, cea mai lungă conversație pe care o avuseseră vreodată prin cub. Vin nu-și lăsa niciodată cubul pornit dacă nu era neapărat nevoie. Părinții lui aveau această ciudățenie. Vin fusese obligat să mediteze și să folosească vizualizări și tehnici de memorare, ceea ce i se părea hilar lui Aly, pentru că, oricum, jumătate din univers așa funcționa. Nu era nevoie de niciun nume fantezist – se chema sărăcie. Numai unele guverne își puteau permite să subvenționeze instalarea de cuburi pentru cetățenii lor.

Aly nu era un utilizator nativ de cub, și-l instalase destul de târziu. Știa că existau oameni în galaxie care erau dependenți de amintirile lor. Se făceau campanii de conștientizare a publicului să rămână ancorați în prezent ca să-și păstreze sănătatea, ceea e însemna că nu era cazul să-și irosească viața ca amărâții aceia care își tot revedeau zilele de glorie când aveau tot părul pe cap și mergeau braț la braț cu o fată.

Nu înțelegea cum venea asta, să vrei să trăiești în trecut. Lui îi plăcea să-și înregistreze noua viață. Poate că, în final, avea să acumuleze destule amintiri bune ca să le izgonească pe cele rele și să nu-i mai apară niciodată în flux.

O cameră DroneVision se apropie de fața lui, dar Aly o îndepărtă cu mâna.

— Dacă tot te uiți la fața mea, măcar fă și tu ceva folositor, se răsti el către licurici.

Așa le spuneau camerelor DroneVision – numele le venea de

la faptul că puteau să lumineze spațiul în care lucrau, deși semănau mai degrabă cu niște păianjeni decât cu vreo insectă zburătoare, de pe oricare dintre planete. Ia luminează aici!

De pe burta licuriciului apăru o rază care ilumină mica încăpere. Licuriciul era mic, compact, îi încăpea în palmă. Apoi se îndreptă spre tavanul jos. Aly se așeză în patru labe și încercă să se țină cât mai aproape de podea, pentru că nava se balansa necontrolat în dreapta și-n stânga. Ce naiba se întâmpla acolo?

În fine, găsi cheia într-un colț întunecat, înghesuită într-o rețea de țevi și cabluri. Cu doi ani în urmă ar fi putut să se târască fără probleme până acolo. Dar avea deja 17 ani și peste doi metri înălțime, și încă mai avea de crescut. Puseul de creștere venise mai târziu, dar fusese unul puternic – îl dureau oasele de parcă ar fi fost legat de un scaun de tortură și tras în toate părțile. Se întreba cu cât era mai înalt decât tatăl lui. Oricum știa prea bine că era mult prea înalt ca să se strecoare prin spații construite de kalusieni. Ei erau mai supli și tot ce făceau era cam cu 25 la sută mai îngust decât avea nevoie Aly ca să se miște confortabil, dar erau ingineri extraordinari.

Și brațele lui erau prea lungi, ceea ce însemna că, pe de o parte, îl putea învinge oricând pe Vin la box, iar pe de alta, că putea ajunge la cheie cu vârfurile degetelor. O trase în palmă, sări în sus și porni să repare nucleul care declanșa raza gravitațională, ciocănind, strângând și realiniind mecanismul. Mâinile i se mișcau cu grijă. Șmecheria era să se concentreze pe toate lucrurile pe care le putea controla. Felul nebunesc în care pilota Vin, nava ruginită care mai avea puțin și se rupea în două, camerele care îl urmăreau pe oriunde se ducea – toate acestea făceau parte din lumea pe care nu o putea controla.

Revolutionary se smuci din nou spre stânga. Aly își recăpătă echilibrul, se ținu bine pe picioare și începu să lucreze repede, ignorând licuriciul care se apropiase de el ca să-i obțină o imagine în prim-plan. Mereu aștepta să apropie imaginea pentru „momentele de reflecție” pe care producătorii le-ar fi putut folosi ca *backup* și le-ar fi putut introduce în filmare. Aly ridică mâna să-l îndepărteze, când își văzu pentru o clipă reflecția în lentilă – semnul din sprânceană despre care întrebau mereu fetele pe holoforumuri. Deși începuse al doilea sezon, el nu era încă familiarizat cu faima. Fusese genul acela de copil care studiază scheme de fenomene fizice cu orele, nu dintre cei care

trăgeau fetele de codițe. Nici pielea cafenie nu-i fusese de prea mare ajutor. Dar acum, oamenii păreau să fie de părere că arăta bine – îi descriau pielea ca fiind de ciocolată sau de lemn exotic. Dacă era să fie sincer cu el însuși, îl cam enerva chestia asta – kalusienii nu erau niciodată comparați cu mâncarea. Dar era mai bine decât să mănânce *taejis.* Întinse mâna spre licurici.

— Îmi pare rău, micuțule. Trebuie să împrumut ceva de la tine.

Licuriciul încercă să zboare din mâna lui, dar el îl prinse fără nicio problemă.

— Stai așa…

Desfăcu lentila în timp ce micile elice încă mai funcționau. Când o scoase, licuriciul porni iute spre ușa deschisă și o tuli pe coridor. Aly înfundă lentila în nucleu, ajustă unghiul și porni angrenajul. Se auzi un huruit ascuțit când raza gravitațională se încărcă. Era cel mai frumos sunet posibil, ca un cor de supuși credincioși care îi scandau numele.

— Sunt zeul razelor gravitaționale, strigă el în cub.

— Super! Acum vino să fii zeul copiloților și ajută-mă să prind *choirtoi*-ul ăsta de țintă!

— Acum!

Aly se aplecă să iasă prin ușa mică și se urcă repede pe scară. Luând-o pe podișcă și pe coridor, alergă spre puntea de comandă cât de repede putea în gravitația de 0,3. Niciodată nu reușise să se obișnuiască cu flotabilitatea. Fusese trimis dintr-un lagăr de refugiați în altul – trecutul lui era compus dintr-o serie lungă și tulbure de evacuări. Deși nu avusese niciodată o casă a lui, avusese întotdeauna gravitația.

Dar aici, pe jumătate alerga, pe jumătate înota. La următorul colț, Aly se apucă de un mâner improvizat, se legănă la cotitură și se lansă înainte. Pusese zeci de astfel de scurtături pe traseele principale: bare rupte și componente inutile de metal sudate de carcasa interioară. El și Vin le escaladau ca pe spaliere.

Ușa de la punte se deschise puțin și apăru Vincent, care stătea în picioare lângă consola navei și se lăsa cu toate greutatea pe accelerație. Pilota *Revolutionary* de parcă ar fi fost un joc video, adică necugetat, dar era un pilot bun. O duzină de camere pluteau în jurul lui, într-un semicerc, poziționate la diferite distanțe și unghiuri. Era din al doilea val de kalusieni și

se vedea pe el, pentru că avea ochii deschiși la culoare și pielea albă, care se făcea aurie când se bronza.

— La țanc ai venit! strigă el peste umăr. N-am mai văzut așa un model. Nu se poate scana, dar echipamentul de navigație trebuie să fie ultramodern. Deja am pierdut-o de două ori.

Jumătate din licurici se întoarseră spre Aly, ca un stol de păsări urâte.

— Cum adică nu se poate scana?

— Nu-mi apare pe monitoare, zise Vin apăsând cu degetul pe consolă. E invizibilă pentru echipamentul de navigație.

Aly își atinse cubul și mări ecranul.

— Pare să fie făcută din... lemn?

Nu era imposibil. Materiale organice modificate puteau fi folosite ca să construiești tot felul de chestii în spațiu. Dar nu erau mulți aceia care stăpâneau tehnologia și UniForce cu siguranță n-o avea.

— E straniu, într-un fel.

— Straniu, adăugă Vin, puțin tulburat.

— A răspuns la apel?

— Da, cu un fel de cod. I l-am dat băiatului tău să se ocupe, continuă Vin arătând spre Pavel.

Ochii droidului pulsară, în fine, becurile pe care le avea în locul ochilor.

— Douăzeci la sută prin baza de date, anunță Pavel.

Vin se șterse pe frunte cu mâneca – singurul indiciu că era stresat.

— Vezi dacă merge s-o prinzi cu raza gravitațională de la distanța asta?

O scenă de urmărire, își dădu Aly seama. Urmăririle la viteze mari nu erau chiar așa de obișnuite pe cât credeau oamenii, pentru că 90 la sută dintre nave opreau la apelul UniForce. Însă producătorii le spuseseră că telespectatorii adoră astfel de scene, ceea ce era un fel de a le spune că trebuiau să le inițieze. Uneori chiar angajau nave de comerț care să se prefacă a fi fugare, numai ca să o poată filma pe *Revolutionary* avântându-se în spațiu în urmărirea lor. Aly își trase scaunul spre consolă și prinse nava din prima încercare, dar pilotul acesteia acceleră și scăpă de ei.

— Alyosha, îți pierzi îndemânarea. Fă orice! zise Vin.

Ochii lui albaștri erau mari și luminoși, iar Aly se aștepta să-l

vadă ridicând ștrengărește dintr-o sprânceană, așa cum făcea de fiecare dată când își juca rolul de cabotin. Dar acum nu se întâmplă nimic.

— Tu ține-o dreaptă, că mă ocup eu de restul.

Dar încercară de peste zece ori fără să reușească, iar nava le ghici manevrele de fiecare dată. Începea să se vadă planeta Fontis, cunoscută pentru vegetația ei luxuriantă, al cărei ocean se spunea că strălucește noaptea. De unde erau ei, planeta se distingea ca o serie de spirale verzi și albastre. Vin trase o înjurătură.

— Ce glumă bună!

Se auzi și Pavel.

— Tratatele dictează că niciun fel de personal militar…

— Știm și noi tratatele, P, zise Aly.

Toată lumea le cunoștea. Marele Război începuse ca o hârâială milenară între Kalu și Fontis, care cuprinsese și coloniile, și aliații acestora, inclusiv Wraeta. Oficial, se terminase cu nouă ani în urmă, când defunctul împărat Ta'an semnase tratatul Urnew. La vremea aceea, Aly avea vreo 8 sau 9 ani. Fiecare parte trebuia să se joace frumos, să nu invadeze cealaltă parte, cam așa ceva. Dacă nava ajungea în atmosfera lui Fontis, putea cere azil politic. Și pentru că nava lor era militară, nu aveau voie s-o urmeze.

— Aly, ce șanse avem?

Se uită la licuricii care pluteau în apropiere.

— Trebuie să creștem viteza. Dacă pornesc motoarele turbo și mergem ca niște draci, s-ar putea s-o prindem cu raza gravitațională.

— Hai, așa facem.

Vin emana, cu convingere, un aer de învingător. Era doar un show pentru camerele TV sau chiar voia să prindă nava aceea? Aly era de părere că nu prea mai conta oricum. Încercă să nu pornească o ceartă în fața camerelor. Oamenii deja aveau impresia că wraetanii erau gălăgioși și puși pe harță. N-avea de gând să mai pună și el paie pe foc.

— 'Nțeles, să trăiți!

Dintr-o apăsare de buton, motoarele turbo se aprinseră, iar ei făcură un salt înainte. Ajungeau din urmă cărăbușul, dar acesta se apropia de planetă. Aly făcu calculele. Putea să aprindă raza în cinci, patru, trei, doi… Dar cărăbușul porni mai repede și ieși

din spațiul razei gravitaționale.

— Ce naiba!

Vin pocni consola cu pumnul.

Da, ce naiba! Aly nu se așteptase ca o navetă să aibă atâta putere. Consola recalculă. O pierduseră.

— S-a dus, Vin.

— Ba nu, nu s-a dus.

Vin se aplecă asupra manetei de accelerație, țintind naveta.

— Las-o baltă, Vin! E deja în spațiul aerian al lui Fontis.

Trei licurici căutau prim-planul din trei unghiuri diferite. Ridică brațul și îl pocni pe unul dintre ei.

— Pavel! Redirecționează afurisitele astea de camere!

Scoate-le de-aici!

— Transportă ceva important, se auzi Vin printre dinții încleștați.

— Ce zici tu acolo?

Când nava ajunse în atmosfera lui Fontis, Vin schimbă cursul. Aly simți o undă de furie. Nu înțelegea nimic. Orice ar fi dus nava aceea atât de important tot nu făcea cât o suspendare. Dar așa era Vin. Băiatul de aur. Un kalusian din înalta societate. Făcea ce voia pentru că i se permitea.

— Transmisie prioritară de la centru, zise Pavel.

— *Taejis,* înjură Aly.

De ce sunau cei de la statul major UniForce?

— Vin, oprește! Pavel, pune apelul pe hold!

— Nu se poate, răspunse Pavel. E codat pentru securitate. Prioritate de nivel 5.

— Care nivel?

Dar în secunda în care Aly rosti cuvintele intră în funcțiune pilotul automat și *Revolutionary* se opri brusc. Coada navetei tocmai atinse suprafața atmosferei lui Fontis și arse într-o pungă de aer. Vin înjură. Aly își dădu seama că încă strângea maneta de accelerație cu mâinile. Nu mai văzuse niciodată un cod de securitate și nicio prioritate de nivelul 5.

— Transmisie, zise Pavel.

Din zona pieptului, droidul proiectă o hologramă a lui Nero însuși, interfața publică a regenței. Purta o cămașă neagră, scrobită, cu mici insigne prinse de marginea gulerului, ca niște dinți ascuțiți. În spatele lui atârna steagul kalusian, cu dungi late roșii și aurii și șapte stele albastre aranjate într-un semicerc,

reprezentând cele șapte continente ale lui Kalu.

„Bravi soldați ai UniForce, cu regret vă informez că astăzi, aproximativ la ora 18, în Sectorul Rellia, se pare că a fost asasinată prințesa moștenitoare Rhiannon Ta'an de Kalu”.

Nero păru că ezită, sau poate era doar o mică întârziere în flux.

„Sursele noastre confirmă că a murit”.

• Trei

RHIANNON

De ce? În timp ce Veyron o strângea și mai tare de gât, Rhiannon încercă să țipe. Dar nu ieși niciun sunet. Nu-și mai putea mișca picioarele. Avea să se ducă lângă familia ei, așa cum ar fi trebuit să se întâmple, atunci demult. Dar acest gând o făcu să se lupte mai tare, chiar când văzu cu coada ochiului portretul holografic al lui Josselyn. Când fusese omorâtă, Joss era mai tânără decât era ea acum. Rhee ar fi putut să renunțe și s-o vadă din nou pe Joss, să-și vadă din nou părinții. Dar era o lașă. Voia să trăiască.

Concentrează-te, își zise. Încercă să se liniștească, încercă prin simpla voință să-și calmeze mintea înnebunită după aer. Veyron îi spusese întotdeauna că trebuie să se ajute de punctele ei forte și… surpriză. Cu ultimele picături de energie îi trase lui Veyron un șut în părțile sensibile. El o scăpă din mâini, iar fata se prăbuși la podea, trăgând cu greu aer în plămâni. Simțea oxigenul cum îi ajungea la buricele degetelor de la mâini și de la picioare. Îi țiuiau urechile. Gâtul o ardea de durere. Când privi în sus, ea văzu că Veyron scosese un briceag. Îl folosea tot timpul – ca să-și taie carnea, ca să tundă grădina, iar acum, ca s-o omoare pe ea.

— Te rog, oprește-te! scoase ea un sunet gâjâit.

Își simțea gâtul de parcă ar fi avut înăuntru o răzătoare. Veyron, omul care o învățase tot ce știa despre lupte, se întorsese împotriva ei. Veyron. Veyron al ei.

— Ți-am zis. N-am de ales, răspunse el și se aruncă asupra ei.

Rhee sări în spate, îndepărtându-se de curba tăioasă a lamei

briceagului. Inima începu să-i bubuie. Amândoi își îndoiră genunchii, luând o poziție de luptă și mergând în cerc la fel ca doi scorpioni în ring – ca de atâta ori înainte.

Sigur, acum situația era diferită. Nu erau la antrenament. El încerca s-o omoare. Chiar ar fi omorât-o. Capul îi plesnea de durere. N-avea cum să scape cu viață. Dar nici n-avea de gând să se lase ucisă.

Veyron mai fandă odată cu cuțitul în mână. Ea se feri, dar aproape o ajunse. Când el își pierdu puțin echilibrul, fata năvăli asupra lui, așa cum o învățase: prinde-ți inamicul pe picior greșit. Se urcă pe el și se lansă în salt. Îi luă brațul întins și îl izbi de genunchiul ei drept. Cuțitul ateriză pe podea cu un zăngănit, iar Veyron țipă. Dar cu cealaltă mână o apucă de păr și o aruncă la podea.

— De câte ori ți-am spus că trebuie să fii cu trei pași în fața oponentului? zise el gâfâind.

Chiar și când încerca s-o omoare, tot nu putea uita că-i fusese antrenor atâta amar de vreme. Era adevărat. Ajunsese cu spatele la zid.

— Niciodată nu te gândești înainte să faci mișcarea.

Cum venea așa spre ea, n-avea cuțit, dar era și mai îngrozitor, cu pasul lui șchiopătat și brațul îndoit într-un unghi imposibil. Fata nu putea gândi – mânia era ca o liană, o cuprindea, rece și dură.

Se târî înapoi, alunecând pe trena lungă a rochiei roșii, elaborate. Veyron găsi cuțitul. Avea pistrui pe fața tăbăcită de soare. Luptase și supraviețuise unui război. Într-o secundă, Rhee își dădu seama cât de neajutorată era, cât de slabă, în ciuda anilor de antrenamente. N-avea cum să-i facă față lui Seotra sau să-și răzbune familia.

Se lipi de perete. Nu mai avea unde să se ducă. Dar se strădui să se ridice în picioare. Era ultima din dinastia Ta'an – douăsprezece generații de împărați și împărătese, cu toții războinici. N-avea să moară în genunchi. Strămoșii o urmăreau – fețele lor pluteau în holograme chiar în acest moment.

— De ce? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Pentru familia mea, răspunse Veyron.

În liniște, un chepeng din tavan se deschise chiar în spatele lui, iar din el coborî un băiat, ca un liliac cu capul în jos. Avea tatuaje pe gât, iar pielea îi era atât de albă, că părea

translucidă. Fontisian. Îi prinse privirea lui Rhee și duse un deget la buze. Ea încremeni la vederea lui.

— Veyron, nu!

Dar antrenorul ridicase cuțitul. Rhee se gândi la Julian. Mai avea încă micul telescop în buzunarul robei, în dreptul inimii.

— Onoare, curaj, loialitate, șopti ea.

O secundă mai târziu, fontisianul atacă, luându-l pe antrenor prin surprindere. Îl răsturnă și îl lovi în față, mânjindu-și cu sânge inelul ciudat pe care îl avea pe un deget. Veyron nici măcar nu clipi, dar zgomotul de os crăpat era dovada vie a durerii. Totuși omul era un luptător abil și reuși să-l dea jos pe fontisian. Se rostogoliră amândoi, un singur trup cu două capete, până ce fontisianul se lăsă pe spate, puse un picior pe pieptul lui Veyron și împinse. Îl azvârli peste el. Rhee fu nevoită să elibereze repede locul, căci Veyron lovi fereastra și se prăbuși pe podea, gemând. Din instinct, Rhee se aplecă și luă briceagul abandonat.

Fontisianul se ridică, respirând greu. Probabil că era cu câțiva ani mai mare ca Rhee, dar cu un cap mai înalt decât Veyron.

— Cine ești? întrebă ea, agitând cuțitul și încercând să nu tremure.

Oasele ascuțite ale feței îi dădeau un aer care nu era deloc prietenos.

— Nici măcar un mulțumesc, ceva? întrebă el în limba kalusiană, dar cu accent.

— Cine ești? repetă Rhee.

În afara misionarilor, fontisienii nu călătoreau prin univers. Ea nu cunoștea decât câțiva diplomați care le vizitaseră planeta. Aveau o religie ciudată, cu un singur zeu, Vodhan. Nu-și venerau strămoșii, nu lăsau ofrande, nu cereau sfatul rudelor decedate în momente de restriște. În loc să onoreze familia unde se născuseră, ei preferau să bea elixire din plante sacre și să se roage la zeul lor.

— N-avem vreme de prezentări, zise el făcând semn către Veyron. Ajutoarele lui o să sosească în două minute.

Deși nu mai întâlnise pe nimeni de pe Fontis, știa că așa vorbeau ei: subliniau părțile negative și măsurau situațiile după metodele de eșec.

— Pleacă, Rhiannon, se auzi Veyron, cu voce îndurerată. Vin după mine. Eu oricum sunt mort.

— Niciun cuvânt.

Fontisianul îi puse lui Veyron tocul cizmei pe piept. Ea nu se uită. Deși Veyron tocmai încercase s-o omoare, tot i se părea neverosimil ca antrenorul ei, omul care o învățase să umble pe vârfuri, ar fi putut face așa ceva.

— Am pregătit o navetă ca să fugim. Dacă nu ne mișcăm mai repede, chiar că murim.

Vorbea atât de calm, că ea rămase uimită. Ca și cum ar fi fost obișnuit cu violența. Ca și cum nu s-ar fi temut de ea.

— Nu merg nicăieri cu tine, zise ea.

— N-ai încotro.

— Dar el? întrebă Rhee, arătând spre Veyron.

Fontisianul făcu un pas în direcția aceea, dar Rhee îl apucă de braț. Băiatul se întoarse cu greutate, examinându-i mâna de parcă ar fi fost o insectă, dar nu mai înaintă. Rhee păși în fața lui și îngenunche lângă Veyron, strângând în mână briceagul.

— De ce ai încercat să mă omori? întrebă ea în șoaptă.

— Fiindcă n-am avut de ales.

— Lasă scuzele! Ea se strădui să-și calmeze respirația, să se concentreze, să se limpezească, să găsească răspunsuri. Ai avut de ales. Ai ales să mă omori. De ce?

— Chiar așa copilă ești? El deschise ochii, dar îi luă o secundă să-și focuseze privirea pe ea. Crezi că trăim într-un univers unde oamenii ca mine au de ales? Crezi că atunci când Julian va crește mare o să aibă de ales?

— Nici să nu-ndrăznești să-i pronunți numele!

Nu se putea gândi acum la Julian. Tatăl lui o trădase, ea aproape că murise.

— Ar fi murit de foame.

În spatele ei, fontisianul se mișcă.

— Omul ăsta e o pierdere de vreme, spuse el, iar ea îi simți nerăbdarea, energia abia stăpânită în vorbele lui. Dar îl ignoră.

— A fost Seotra, nu? îl întrebă ea pe Veyron.

Nu mai era decât o zi până la încoronare, trebuie să fi fost o ultimă încercare disperată de a o reduce pe Rhee la tăcere înainte să poată ocupa tronul. Ar fi trebuit s-o omoare pe ea ca să rămână regent. Ea era ultima din dinastie. Poate că el voia chiar să devină împărat.

Veyron își șterse sângele de pe buza pe care i-o spărsese fontisianul.

— Crezi că știi toate răspunsurile?

Începu să tușească. Ea simți cum îi ardea fața și se întoarse. Știa ce spunea lumea despre ea – că era răsfățată, că avea senzația că i se cuvenea totul – numai pentru că punea întrebări și aștepta răspunsuri. Dar nu se gândise niciodată că și Veyron avea aceeași părere despre ea.

— Nu-ți pleca privirea, copilă!

Cuvântul sună mult mai tandru decât în toți anii de antrenamente. Și-ar fi dorit să fie venin și s-o usture.

— Ai fost oarbă. Oarbă și încăpățânată. Îți venerezi strămoșii pentru curajul lor pe câmpul de luptă, dar nu pentru modul în care au condus planeta. Cu înțelepciune. Cu reținere. Ce-ar crede strămoșii tăi despre tine acum?

Rhee era ultima din familia Ta'an. Nu putea suporta gândul că-și trăda moștenirea.

În acel moment îl urî pe Veyron. Urî adevărul care izvora din gura lui însângerată. Era oarbă și naivă și nu era demnă să conducă. Îl subestimase pe Seotra, profunzimea urii lui față de familia ei, cruzimea lui.

Apoi observă în ultima clipă o mișcare. Veyron dusese mâna la buzunar.

Dar ea fu mai rapidă. Fără să se gândească, îi împlântă cuțitul în piept. Auzi un urlet ascuțit și îi luă câteva momente să realizeze că sunetul venea din pieptul ei, îi sfâșia gâtlejul ca și cum ar fi rupt-o în două.

Tatăl lui Julian. Îl ucisese pe tatăl celui mai bun prieten.

O cuprinse o panică înnebunitoare. Trebuia să oprească sângerarea. Trebuia să rezolve problema. Scoase cuțitul din trupul lui și îl aruncă, dar sângele țâșni din el. Încercă să oprească șuvoiul, dar când îi apăsă pieptul, căldura i se scurse printre degete.

El clipi către ea. Ochii albaștri, palizi, aveau nuanța unui râu înghețat.

— Îmi pare rău, șopti ea.

El își puse palma peste a ei și strânse. Acum degetele ambelor mâini erau acoperite cu sânge.

— Omul ăsta a încercat să te omoare și tu îți ceri scuze?

Vocea fontisianului era plată. Dacă ar fi fost un alt băiat, ar fi putut crede că tonul lui era blând și îngrijorat.

— Taci, murmură ea.

Veyron tuși. Din gât îi ieși un gâlgâit. După un moment, mușchii i se contractară, iar el rămase nemișcat. Rhee nu putea respira. Asta era senzația când omorai un om: ca o inimă frântă. Se ridică, iar de pe degete sângele continua să-i curgă.

— TAAAACI! strigă ea, deși fontisianul nu mai spusese nimic.

Băiatul se uită în altă parte când Rhee încercă să ia briceagul, al cărui mâner era acum roșu și lipicios. Părea crud și straniu că un obiect atât de mic putea lua o viață, ba chiar mai mult. Îi pierduse și pe Veyron, și pe Julian, pentru totdeauna.

— Nu mai avem mult timp, zise fontisianul.

— Unde mergem? întrebă Rhee.

Gândurile i se învârteau în cap, ca o furtună de nisip. Putea pleca fără Tai Reyanna? Oare ea știa ce plănuise Veyron? Imposibil. Deși nici nu s-ar fi gândit că ar fi putut să încerce Veyron s-o omoare, sau că ea îl va omorî pe el. Imposibilul devenise brusc realitate. Fontisianul se aplecă și îl prinse pe Veyron de sub brațe, iar Rhee rămase uitându-se la el.

— Ce faci?

Cu un geamăt, fontisianul o luă înapoi, târând trupul plin de sânge și lăsând o dâră în urmă.

— Camera asta nu e departe de naveta de salvare. Dacă punem acolo corpul lui în locul tău, colaboratorii lui o să creadă că te-a omorât – așa câștigăm timp.

Rhee nu mai avea putere să-l contrazică. Privi hologramele strămoșilor, iar gândul la ei o făcu să-și lipească palmele – să-și plece capul și să spună o rugăciune –, dar palmele ei erau umede și lucioase de la sângele de pe ele.

Mâinile unei criminale. Era un act de egoism să se roage acum. Nu-i onorase. La naveta de salvare, băiatul aruncă trupul lui Veyron înăuntru. Ateriză cu un sunet înfundat, care o făcu pe Rhee să tresară.

— Așteaptă, zise ea înainte să închidă ușa.

Își reteză coada împletită cu briceagul, o tăietură, două, trei. Părul îi căzu pe umeri și toată tensiunea se eliberă. Cu coada intactă în mână, se strecură în navetă și o puse pe pieptul lui Veyron, încet, parcă încercând să nu-l trezească.

— *Ma'tan sarili,* spuse ea solemn.

Era un salut kalusian de zi cu zi, care însemna mai mult decât bună ziua sau la revedere. Traducerea era „eul tău cel mai înalt”, iar cel care o spunea se angaja să facă tot posibilul să-și

atingă potențialul. Iar pentru Rhee, asta însemna să fie onorabilă, curajoasă și loială amintirii omului pe care îl cunoștea, tatălui lui Julian.

— Ești sigură că merită un asemenea gest? întrebă fontisianul.

Rhee aprobă din cap, surprinsă că el știa ce înseamnă. Era o tradiție veche printre războinicii kalusieni. Primul om ucis merita un sacrificiu personal – de obicei, o șuviță de păr sau o picătură de sânge. Era numit Gestul de Uzură. Iar Rhiannon își ura coada împletită. Întotdeauna o urâse.

— Ca să știe că eu am făcut asta, spuse ea.

Poate că Veyron fusese cel care încercase s-o omoare, dar Seotra îi forțase mâna. Dacă putea face așa ceva, ce nu putea face?

— Ca Andrés Seotra să știe că vin după el.

Apoi apăsă tare butonul de ejecție. Ușa alunecă în spatele ei, iar naveta pluti în spațiu, într-o liniște deplină.

• Patru

ALYOSHA

Aly se simțea de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Era o glumă, desigur. O glumă foarte proastă. Dar Nero continua să vorbească, iar transmisia arăta imagini cu prințesa Rhiannon care se urca în naveta imperială *Eliedio,* chiar înainte de explozie.

— Așa cum mulți dintre voi știți deja, prințesa Rhiannon se află pe drum de la Nau Fruma la Kalu pentru încoronarea ei de mâine.

Vincent trase un șut scaunului, dar acesta era înșurubat în podea și nu se mișcă. Aly era convins că-l duruse.

„Deși nu se știe exact cine e responsabil pentru această faptă abominabilă, mai multe echipe au fost trimise la fața locului. Cu excepția unor directive clare, tot personalul trebuie să se prezinte la cea mai apropiată bază”.

Nero dispăru brusc. Raza holografică se stinse.

— Vodhan, exclamă Aly.

Știa că nu era bine să ia numele zeului în van. Nu era sigur dacă mai credea în Vodhan, dar instinctul era să se roage la el. Pentru asta dădea vina pe toți anii petrecuți alături de misionarii fontisieni.

Prințesa cu ochii ceacâri nu mai era. În ultima vreme o văzuse non-stop, în toate holovideourile, prezentate de gazda Nero Cimna despre încoronare. El era reprezentantul Regentului Seotra, i se spunea ambasador, dar nu avea, de fapt, acest rang. Era doar un chip pe care Regența îl arăta în public, un fel de purtător de cuvânt mai spălat. Plin de șarm, era idolul tuturor băieților și fetelor care voiau să ajungă staruri. Toată lumea îi spunea Nero și atât, de parcă ar fi fost atât de cool că nu avea nevoie de nume de familie. Dar Aly auzise undeva că îl chema Nerol. Îi invitase pe Vin și Aly la o gală, la un moment dat, unde se aflau politicieni și o parte dintre starurile de la DroneVision cu care erau prieteni. Acolo se simțise celebru pentru prima dată.

În ultima vreme, Nero prezentase emisiunea *Numărătoarea inversă pentru încoronare,* care părea o emisiune pentru femei, dar Aly tot o urmărise cu atenție. I se părea amuzant că, de câte ori arătau imagini cu prințesa, aceasta se încrunta către camere. Se gândea că pentru el era greu, dar ce contau câteva milioane de telespectatori ai unui canal obscur al DroneVision dacă îl comparai cu miliardele de telespectatori din galaxie care îți urmăreau fiecare mișcare? Unii erau deranjați de faptul că o fetișcană de 16 ani urma să-i conducă pe toți. Dar existau și loialiști care erau de părere că un reprezentant al familiei Ta'an – oricare ar fi fost acela – trebuia să ocupe tronul și că fata s-ar fi descurcat foarte bine, dacă avea sfătuitori buni. Oricum, nimeni nu credea că era pregătită pentru funcție.

Dar nici nu însemna că merita să moară.

Își aminti brusc de unul dintre copiii care muriseră pe drumul pe care erau evacuați, cu aproape zece ani în urmă. Era doar un băiețel, cu câțiva ani mai mic decât el, să fi avut 6 sau 7 ani, probabil că era bolnav. Mama lui plângea cu râuri de lacrimi și îl târa ca pe o păpușă de cârpă, crezând că o să se trezească. Și atunci, tata dăduse drumul mâinii lui Aly și cărase el trupul copilului, mile întregi…

Aly scutură din cap, să-și limpezească gândurile. Ura amintirile care îl luau prin surprindere. Li se spunea „memorie organică”. Te loveau în cap chiar când te așteptai mai puțin. Își

pusese cubul când familia lui se mutase de pe Wraeta în primul oraș Wray. Misionarii fontisieni sponsorizaseră instalările. Amintirile din viața anterioară nu erau păstrate în cub, apăreau la suprafață exact atunci când Aly nu voia și nu dispăreau prea curând.

Văzu pe consolă că pilotul automat setase cursul pentru stația Dembos. Li se întâmpla rar să andocheze la o stație enormă – era un adevărat oraș spațial – una dintre cele mai mari și cu reputație proastă.

Contractorii kalusieni fuseseră angajați să extragă minereurile de pe asteroidul din apropiere și se opreau și la stația respectivă, ceea ce însemna că aveau destui bani din minerit și o grămadă de *taejis* idioate pe care să-i cheltuie.

— Mergem la Dembos, zise Aly, renunțând la accentul kalusian.

Nu-l văzuse niciodată pe Vin atât de supărat și avu grijă să nu-l privească în ochi. Era ca în copilărie, când mama unui prieten țipa la copilul respectiv, ia el nu știa unde să se uite cât dura situația.

— Sunt mort de oboseală. Eu rămân la bord, zise Vin privind fix pe fereastră, cu spatele la punte. Ar trebui să cobori în bază fără mine.

— Așa și aveam de gând, răspunse Aly, un pic prea repede.

Nu i-ar fi stricat puțin timp singur. Amintirea îl răscolise, dar mai era ceva, o senzație de care nu putea scăpa, ca un scaiete prins în păr.

Vin ridică din sprâncene.

— Ai ceva împotrivă să-l lași pe Pavel aici?

Aly dădu din umeri și se uită la droid.

— Io-s OK cu asta, răspunse Pavel.

Niciodată nu se sătura de chestia asta cu droidul care vorbea în argou, cu vocea lui de robot. Imita limbajul pe care îl auzea. Așa învăța el vocabular.

Pavel clipi din luminițele albastre și continuă.

— Oricum trebuie să-mi fac un update și vreau să calculez viteza cu care…

— Bine, P, sunt convins că o să vă distrați.

Aly se ridică, nerăbdător să plece de pe navă, cât mai departe de Vin.

— *Ma'tan,* spuse el făcând un semn cu mâna în timp ce ieșea.

Vin nici nu se obosi să răspundă. Nu păruse să-i pese de politică până acum, iar Aly era cumva enervat de faptul că pe Vin îl lovise atât de tare știrea despre moartea prințesei. Camerele erau oprite. Nu era nevoie să se prefacă. Se opri la ușa punții, încercând să-și facă curaj și să întrebe ce-l frământa.

— Ce naiba a fost aia?

— Ce anume?

Vin se întoarse spre el, în sfârșit, cu confuzia așternută peste trăsăturile lui de băiat frumos – expresia aceea pe care o afișa când făcea pe prostul și pe care Aly o ura.

— Tu ce crezi? Prostia aia cu urmăritul navetei-fantomă, zise Aly, arătând spre consolă. Știi în ce încurcătură puteam intra dacă ajungeam în spațiul aerian al lui Fontis?

— De-asta ești nervos? N-a fost... Se opri, privindu-l pe Aly care aștepta. N-a fost nimic.

— Ba pentru mine a fost, zise Aly. Aș fi putut să fiu deportat.

Nici producătorii n-ar putea să-l apere de așa un *taejis.* Erau oameni care băteau din călcâie ca să fie alungați toți refugiații wraetani de pe Kalu.

— Îmi pare rău, frate. Nu m-am gândit.

Asta era problema, de fapt. Vin nu se gândea niciodată. Nici n-avea nevoie, căci el era protejat. Era imun. Nu avea decât să vizualizeze o problemă și ea dispărea cu un zâmbet larg și o atitudine pozitivă. Da, pe naiba. Kalusienii habar n-aveau cum funcționa restul galaxiei.

În timpul acesta, Aly era mereu stresat de ce avea să spună sau cum să stea, încerca mereu să fie politicos și să nu pară furios – așa încât, pentru o clipă, oamenii să uite de revolte. Era mai simplu decât să încerce să le facă educație, să explice cum wraetanii încercau doar să-și apere pământurile. Era ca și cum toată lumea de pe Kalu devenise amnezică. Desigur că știa că Vin nu avusese nicio intenție rea. Dar asta nu schimba faptul că Vin nu înțelegea nimic. Niciodată n-avea să înțeleagă.

•

La celălalt capăt al lui *Revolutionary,* Aly se dezbrăcă de uniforma neagră, până la lenjeria de corp regulamentară care consta dintr-un tricou dungat și boxeri. Își puse costumul de exterior și se urcă în *Soldatul de tinichea,* naveta de explorare a lui *Revolutionary.* Dembos era luna planetei Wraeta, ceea ce însemna că, într-un fel, se îndrepta spre casă. Sau aproape de

casă, oricum. Destul de aproape ca să arunce o privire. Își gândi traseul spre stația spațială astfel încât să poată vedea destul de bine nordul Wraetei, locul lui de baștină. Sau ce mai rămăsese din el.

Cam după o oră de drum, urmând traiectoria puțin curbată, reuși să observe mici scântei care ieșeau din spațiul negru din dreapta lui. Wraeta.

Pe vremuri, Wraeta nu era decât a patra planetă de la soare – nici prea frumoasă, nici prea puternică, oarecum folositoare pentru că existau minereuri valoroase care se extrăgeau de aici. Timp de secole, Wraeta își păstrase neutralitatea. Când încă trăia străbunicul lui Aly, pe Wraeta se organizase chiar un summit G-1K – adică Cei O Mie din Galaxie. Era o întâlnire la care se prezentau cele mai strălucitoare o mie de minți științifice care petreceau luni de zile experimentând și negociind. Oamenii de știință din G-1K produseseră primul cub al universului pe planeta lui. Într-o excursie organizată de școală, când era mic, Aly mersese să viziteze monumentul închinat primei instalări cu succes a unui cub.

La șaizeci de ani de la mărețul eveniment, Wraeta fusese din nou în centrul atenției pentru că cei de pe Kalu îi distruseseră capitala într-un bombardament groaznic, chiar cu un an înainte de semnarea Tratatului Urnew. Ruinele se întindeau cât vedeai cu ochii, ca să nu mai vorbim de tot praful și rămășițele care ajunseseră în atmosferă, de temperaturile scăzute…

Aly supraviețuise, în mod evident – începuseră evacuarea cu multe luni în urmă. Dar Wraeta era distrusă, nelocuibilă, și la vederea ruinelor fostei lui planete îl cuprinse o senzație ciudată, ca de plutire, de parcă cineva s-ar fi jucat cu gravitația lui personală.

Încetini naveta ca să poată privi mai cu atenție. Ultima dată când fusese aici avusese aceeași impresie: ce nebunie, cu doar zece ani în urmă aici era o planetă strălucitoare, plină de viață. Acum era doar o jumătate de planetă, cu un crater uriaș în partea de nord. Mulți erau de părere că wraetanii și-o făcuseră cu mâna lor, pentru că se aliaseră cu Fontis în loc să rămână neutri. Dar misionarii fontisieni bântuiau planeta, iar banii fontisieni finanțau economia, așa că lui Aly nu i se părea că avuseseră de ales.

În jur pluteau bolovani care făcuseră, cândva, parte din

planetă, încărcați electromagnetic. Puteau fi adunați într-un spațiu fix, într-o rețea electromagnetică, astfel încât să nu plutească la distanțe de ani-lumină. Mii de plăcuțe de metal reflectau luminile navetei. Fuseseră aduse de oameni îndoliați și eliberate în rețea, în amintirea celor pierduți pe câmpurile de bătălie când îi invadase Kalu sau pe drumul de pribegie după ce fuseseră evacuați din casele lor.

Aly își transmisese și el plăcuța cu doi ani în urmă, la prima vizită. Scană cubul ca să ajungă la amintirea respectivă, în arhitectura contorsionată a memoriei lui. Știa că mulți oameni își păstrau amintirile foarte bine organizate pe cub, ca să poată găsi orice oricând, și își dori să se fi numărat și el printre ei. Dar trecuse prea mult timp, erau prea multe amintiri stocate, niciuna sortată cum trebuie.

Operațiunea îi luă câteva minute. I se întunecă vederea și începură să-l doară ochii în timp ce căuta acul în carul cu fân. În fine, găsi fișierul cu amintirile: în urmă cu doi ani, gândindu-se la mama și la sora lui, aruncase o plăcuță în spațiu.

Acum marea masă de bolovani se legăna, de parcă ar fi mișcat-o o fantomă.

Iar cu coada ochiului observă fantoma, gonind printre rămășițele Wraetei. Aly o urmări, sau încercă s-o urmărească, dar era încă un începător în ale pilotajului. Obiectul pe care-l văzuse, indiferent ce era, intra și ieșea din câmpul lui vizual. Apoi văzu ceva pe lateral: sigiliul imperial.

Imposibil.

Inima începu să-i bată mai repede. Era sigiliul imperial, de asta era sigur, ceea ce însemna că era o navetă de salvare din nava imperială. Moartea prințesei fusese confirmată, dar dacă supraviețuise? Dacă scăpase?

— Dembos, mă auziți? spuse Aly, apăsând cubul. Dembos, sunt soldat Alyosha Myraz. Am în raza vizuală o navetă de salvare cu însemnele *Eliedio.* Terminat.

Dar liniștea era deplină. Încercă încă de trei ori să apeleze stația, de două ori pe *Revolutionary* și o serie de sateliți din sudul Wraetei. Nicio șansă. Rețeaua electromagnetică păstra fragmentele de planetă unele lângă altele, dar interfera, probabil, și cu semnalul lui.

Ezită. Ar fi trebuit să se întoarcă sau măcar să se îndepărteze de rețea și să raporteze, dar ar fi putut pierde naveta. Era șansa

lui să facă ceva important, șansa lui să fie soldat. Ar fi un adevărat erou, nu doar un actor pentru DroneVision. Și atunci nu l-ar mai concedia nimeni, în niciun caz.

Naveta avea forma unui disc și se rotea haotic în jurul axei proprii. Dacă o conducea prințesa, nu se pricepea prea bine la pilotat. Aly ameți numai privind-o. *Soldatul de tinichea* avea o accelerație de rahat și nu era mai mult decât un volan ambulant, dar Aly găsi un curent pe lângă rețeaua electromagnetică și reuși să prindă viteză.

Fără să se gândească, îi apăru din nou în minte amintirea organică – cea mai rea cu putință. Avea din nou 8 ani și le privea pe mama și pe sora lui mai mare, Alina, urcându-se în spatele unui camion plin cu femei din Wray, în timpul evacuării.

— Acum ori niciodată, strigase șoferul.

Era un fel de salvator, pentru că fusese acolo ca să le ia pe cele care erau dornice de muncă și să le ducă la fabricile din sudul Fontisului. Aly încă își mai amintea privirea din ochii mamei când văzu că nu erau decât două locuri…

Așa că Aly o împinsese pe Alina spre mama și apoi fugise. Mama începuse să plângă, ținând-o pe Alina cu o mână și încercând să-l ajungă pe Aly cu cealaltă. Fontisianul îi privea plictisit, iar tatăl lui Aly trebui să intervină și s-o calmeze, să fie el zidul care separa o mamă de fiul ei.

— O să am eu grijă de Aly. Ia fetița, șoptise el.

Și mama plecase, cu ochii înecați de lacrimi, după ce o luase de jos pe Alina, care se zbătea din răsputeri. În amintirea lui, Aly se ascunsese după tata, îl prinsese de cămașă și își dorise să nu cedeze, să nu-i facă mamei viața și mai grea. Dar îndată ce camionul plecă, Aly începu să alerge după el, mic și neînsemnat, în timp ce pietrișul sărea de sub roțile camionului și familia lui dispărea din vedere. Mama și Alina semănau ca două picături de apă, cu fețele lor netede ca niște perle negre și părul lung pe care îl bătea vântul, când camionul prinsese viteză.

Aly n-avea de gând să se gândească la acel băiețel trist care plângea cu foc, alergând după o viață și după o familie care nu mai exista. Aly cunoștea prea bine terenul acum și știa că naveta lui se apropia de cea de pe *Eliedio.* Porni raza gravitațională și stabiliză naveta. „O să se oprească”, își zise. „Trebuie să se oprească”.

Când se opri, el asigură ieșirile și începu să urle, un urlet

sălbatic, animalic. Scoase trusa medicală de sub scaun și așteptă ca ieșirile să se depresurizeze. Ușa se deschise cu un fâșâit, iar prima dată îl izbi mirosul metalic. Păși înăuntru și aproape alunecă pe podea. Era plină ochi de sânge. Inima îi ajunse în gât.

— Prințesă Rhiannon? strigă el, cu vocea gâtuită.

„Prostule, se gândi apoi, dacă e moartă n-o să-ți răspundă”.

— Hai, intră odată, se îndemnă singur, dar așteptă până când inima aproape îi crăpă în piept înainte să facă primul pas.

Văzu o cizmă. Bărbătească. Nu era prințesa, ci un bătrân negru – poate că era wraetan, ca el. Arăta ca veteranii cărunți ai Marelui Război, care erau personaje obișnuite la barurile de pe stațiile interstelare de alimentare. Aly își îndepărtă privirea și își apăsă ușor ochii cu degetul mare și cu cel mijlociu, ca și cum ar fi cerut îndurare de la Vodhan. Inima încă îi bătea rapid, iar prin vene i se răspândi ușurarea, urmată de dezamăgire.

Mai văzuse morți și altă dată, doar crescuse în Wray, unde era plin de refugiați și se petreceau tot felul de *taejis,* dar nu văzuse niciodată un bătrân omorât așa. Cămașa era stacojie, iar pe burtă și pe gât avea urme roșii de palme. Aly ameți, copleșit de mirosul de sânge, și aproape că nu observă coada împletită care zăcea pe pieptul omului. Arăta ca un șarpe. Prostul de el se sperie, de parcă ar fi putut prinde viață și l-ar fi putut mușca de picioare.

Dar apoi o recunoscu: era coada împletită a prințesei. În tabăra de antrenament, Vin îi speria pe el și pe Jethezar cu povești aiurite despre tradițiile antice de pe Kalu, cum războinicii lăsau șuvițe de păr pe prima persoană pe care o omorau. Oricât de înfiorătoare ar fi fost ideea, avea senzația că prințesa Rhiannon omorâse pentru prima dată.

• Cinci

RHIANNON

Rhee redase de vreo zece ori holograma cu explozia lui *Eliedio.* Și mai multe suflete pierdute. Încă o explozie din care scăpase. Ar fi trebuit să fie și ea acolo...

— N-ai obosit să te tot uiți la același lucru? întrebă fontisianul, despre care aflase că se numea Dahlen și că era tare nesuferit.

— Nu, răspunse Rhee. Nicidecum.

Trase dispozitivul ca el să nu-l ajungă, iar imaginea se proiectă distorsionat pe tavanul navetei.

Doar câțiva dintre pasageri reușiseră să scape, printre care și Tai Reyanna. Rhee se bucura că guvernanta supraviețuise, în fond era femeia care avusese grijă de ea, care locuise la ei și înainte de accident, singura ei legătură cu viața de la palat. Chiar și acum, Tai Reyanna organiza un priveghi public la baza cu cristale sacre de pe Tinoppa – un mic asteroid care se afla la jumătatea distanței dintre Kalu și Nau Fruma. Era celebru pentru monumentul antic din cristale, incredibil de mare și aranjat într-un semicerc. Se credea că era un loc sfânt și acolo avea să plângă întreaga galaxie moartea lui Rhee.

Se va duce și Julian? Și-ar permite mama lui cheltuiala, acum că nu mai era Veyron?

Rhee îndepărtă gândul. Simțea că o mânca pielea. Tunica fontisiană de lână pe care o primise o irita, deși orice era mai bun decât rochia roșie de încoronare.

Dahlen scutură din cap și puse o pilulă roșie pe consolă, în fața ei. După ce căraseră trupul lui Veyron pe naveta de salvare de pe *Eliedio,* ea se urcase pe nava fontisianului. Era făcută dintr-un fel de material organic de pe planeta lui. Mirosea foarte puternic a stejar și cuișoare și părea să fi fost cioplită dintr-un trunchi de copac. Era plină de plante, ca o junglă spațială, iar frunzișul verde părea că îl urmărește pe Dahlen oriunde mergea. Consola era o buturugă, cu inele pe care Rhee le putea trasa cu degetul.

— Nu mai ai opțiuni, spuse el. Ia asta!

Nu părea să aibă mai mult de 18 ani, dar se comporta ca un adult: autoritar, distras și enervat că trebuia să repete ce spunea.

— Ți-am zis deja, n-am de gând s-o iau.

O ridică s-o examineze.

Pilula era cât unghia de la degetul ei mic și era umplută cu un fel de gel. Era un dispozitiv de bruiaj – avea să-i reorganizeze ADN-ul astfel încât niciun scanner să n-o recunoască. Nu mai rămânea nici urmă de Rhee, nici în ochi, nici în amprente, nici în sânge sau în salivă. Dacă lua pilula roșie, Rhiannon Ta’an,

ultima împărăteasă a dinastiei Ta'an, avea să dispară. Doar pentru o vreme, îi spusese el, dar cum să aibă încredere în el? Dacă mințea, douăsprezece generații Ta'an s-ar fi sfârșit cu ea.

— N-aș putea spune dacă îți place să fii dificilă sau n-ai fost crescută prea bine.

Pomeții înalți ai lui Dahlen și buzele subțiri făceau ca expresia lui să fie foarte greu de descifrat. Părea dezinteresat, ca o pisică agilă de deșert care bântuia dunele de pe Nau Fruma. Dar pisicile aveau gheare, nu trebuia să uite. Își drese vocea.

— Vai, scuzele mele, continuă ea sarcastic. Trebuia să mă las răpită mai ușor?

— Nu te răpesc. Dacă n-aș fi fost eu, ai fi fost moartă acum.

— Dar nu mi-ai spus de ce te-a trimis ordinul!

Părul îi căzu pe față, iar ea și-l dădu după urechi. Era scurt acum, prea scurt. Își lăsase părul să crească pentru coada împletită imperială încă de când era în scutece.

El pretindea că fusese trimis în misiune de un ordin fontisian, Ordinul Luminii. Rhee mai auzise de ei – copii care erau dedicați să devină războinici religioși și să apere mănăstirile din vârf de munte. Jumătate preoți, jumătate elită militară, Ordinul Luminii fusese înființat în timpul Marelui Război. Rhee știa că erau un fel de cult, cu tatuaje elaborate care să spună lumii întregi că îi erau devotați lui Vodhan. Auzise și despre practicile lor ciudate. Sacrificii de animale, elixire din plante psihotrope…

Dahlen nu părea să fie un fanatic religios însă. Nu se comporta nici sălbatic, nici intens, ci mai degrabă calm, cu un fel de răceală calculată care o speria chiar mai tare.

În orele de după plecarea de pe Nau Fruma, aproape fuseseră prinși de o navă UniForce și aproape luaseră foc la intrarea în atmosfera de pe Fontis. Dahlen îi dădea ordine pe bandă: taci, stai jos, nu mai pune întrebări.

— Nu e clar? Planeta noastră are numai beneficii dacă e un Ta'an pe tron.

Conform Tratatului Urnew, între Kalu și Fontis pacea trebuia să fie permanentă.

Rhee refuză să renunțe.

— Așa zici tu, dar pentru mine nu este clar de unde știai de tentativa de asasinat înainte să se întâmple. Cum te-ai infiltrat într-o rețea kalusiană și cum ai aflat că exista un plan secret comandat chiar de Regent.

— Pari destul de inteligentă, dar vorbești ca un copil.

— Și tu ai atâta experiență, la vârsta ta, îi răspunse ea nervoasă.

Oare era băiatul acesta, care o împungea și o insulta, cea mai bună șansă a ei să rămână în viață? Din consolă ieși o liană care se înfășură în jurul încheieturii lui Dahlen, ca și cum l-ar fi îndemnat la calm.

— Ordinul meu nu ține seama de granițe și are spioni peste tot. N-am știut sigur că erai în pericol, doar că era de așteptat.

Ea era disperată să redea fiecare amintire legată de Veyron, să urmărească trădarea lui, să vadă dacă și când avusese loc schimbarea. Dar cubul ei trebuia să rămână închis, ca să nu riște să fie urmărită. Așa că Rhee se văzu nevoită să se bazeze pe memoria organică: alunecoasă și nesigură, era ca și cum ar fi încercat să prindă ceața între degete.

— N-am chef de predici.

Încă mai ținea în mână telescopul lui Julian, ascuns în buzunar. Era rece și greu, dar îi părea bine să dețină un obiect solid, ceva care s-o lege de viața de dinainte, de cel mai bun prieten în care avea deplină încredere.

Cel mai bun prieten, pe care îl trădase.

— Nu mă interesează de ce ai sau nu ai chef. Viața ta nu-ți mai aparține, ca să dispui de ea cum vrei. În acest moment, depinde de modul în care anticipezi mișcările dușmanului.

Rhee îl privi. Îi amintea de Veyron, de felul în care el cerea disciplină și reținere în dojo.

— Când Seotra o să afle că ai evadat, și o să afle, o să trimită alt asasin. Și apoi altul, și altul, și n-o să se oprească până când nu reușește ce și-a propus.

— Dar, cel puțin, aș muri o Ta’an.

Rhee aruncă pilula pe consolă. Nu ca Veyron, un trădător.

Dahlen se întoarse cu spatele la ea, vizibil dezgustat.

— Ce știi tu despre moarte? murmură el.

— Destule, răspunse ea sever.

— Fiindcă ți-ai pierdut familia? întrebă Dahlen.

Ea se gândi la hologramele cu familia ei printre strămoșii aliniați, privind-o dintre ofrandele religioase.

— Pentru că ai omorât un om?

— Asta mă califică mai mult decât pe alții, răspunse ea, ridicându-și bărbia.

Cuvintele lui Veyron îi răsunau în urechi: „Ai fost oarbă. Oarbă și încăpățânată”. Avea dreptate, oare? Se simțea cu adevărat oarbă acum. Încoronarea ei era atât de mediatizată, datele și detaliile planificate cu grijă. Era impresionată de câtă lume ar fi putut fi implicată în tentativa de asasinat. Putea să se mai încreadă în cineva, din orice colț al universului? În tasinni? Era cineva care rezistase influenței lui Seotra și rămăsese loial dinastiei? Se gândea la orice posibilitate – chiar și la Tai Reyanna.

— N-ai nicio idee. Asta te califică la fel de mult ca pe alții, adică nu te califică deloc.

Cârcelul de viță care înconjurase încheietura lui Dahlen se îndreptă spre ea, dar ea îl îndepărtă. Multe specii de plante de pe Fontis aveau conștiință. Faptul era bine-cunoscut și documentat științific, dar tot nu se simțea în largul ei.

— Ce înseamnă asta?

Se simțea insultată și își îndepărtă cu un gest febril părul care îi căzuse din nou pe față.

— În Marele Război au pierit nu mai puțin de un miliard de suflete, zise el. Au fost masacre, foamete, nori de gaze chimice care au făcut orașe întregi una cu pământul. Toată lumea pierde ceva sau pe cineva când planetele se războiesc. E o copilărie să crezi că pierderea ta e mai specială.

— N-am nevoie de lecții de la un fontisian despre propria mea istorie, mersi frumos.

Își ridică bărbia. În fond, tatăl ei fusese cel care semnase tratatul care dusese la sfârșitul războiului.

— Și tu cine te crezi? întrebă ea. Ce ai pierdut tu?

— Totul, repetă el, apoi adăugă după o scurtă pauză: O soră care ar fi fost de vârsta ta, deși nu s-ar fi purtat prostește.

Rhee regretă că pusese întrebarea. Simțea o undă de resentiment față de el, de curiozitatea ei și de felul în care războiul îi făcuse cumva asemănători. Amândoi, la fel de distruși. Violenți. În derivă.

— Nu ești prințesă oricum, indiferent ce spune ADN-ul? continuă Dahlen, arătând spre pilulă. Când ajungem la persoana de contact de pe Portiis, există o procedură ca să-ți recuperezi…

— Să-mi recuperez identitatea. Te-am auzit de prima dată. Băiatul îi punea răbdarea la încercare. De ce ai avea tu beneficii dacă ar fi un Ta’an pe tron?

— Tatăl tău a fost cel care a făcut să se termine Marele Război, spuse el. S-a asigurat că nu o să fim o rasă de sclavi, că planeta noastră nu va fi distrusă și arsă, ca atâtea altele. Intenționăm să-i întoarcem favoarea.

Kalu era oricum aproape să câștige războiul când tatăl ei semnase tratatul. Istoria îl prezentase ca pe un conducător milos, ceea ce și fusese. Dar nu semnase tratatul doar ca să-i protejeze pe wraetani și fontisieni. Voise să-și protejeze propriii supuși – sutele de mii de kalusieni care și-ar fi pierdut viața dacă războiul ar fi continuat, chiar dacă ar fi dus la victoria lui Kalu. Cei care se opuseseră tratatului, ca Seotra, nu înțeleseseră asta. Crezuseră că armistițiul era o formă de a se preda, chiar când victoria era foarte aproape.

Pe de altă parte, Rhee știa că Dahlen avea și un alt motiv decât răsplata. Ordinul lui adunase informații despre ea, o observase și anticipase că Seotra avea să încerce s-o omoare în ziua în care ea părăsea Nau Fruma.

Apucă pilula între degetul mare și arătător și o aduse la câțiva centimetri de față. Dacă i-ar fi fost servită pe un șervețel, pe farfurie, ar fi arătat ca un digestiv elegant. O masă sub formă de pilulă. Erau obișnuite în perioada grevelor, când nu se găseau produse agricole timp de săptămâni și serele de pe Nau Fruma nu puteau să facă față cererii populației de pe lună.

Dar aceasta nu era o masă sintetică. Era o pilulă periculoasă care avea s-o răscolească pe dinăuntru și s-o întoarcă pe dos. Chiar și fața avea să i se schimbe, o avertizase Dahlen.

— Ai văzut pe cineva care a luat pilula? întrebă ea.

Expresia lui rămase neutră.

— Dacă te temi de durere…

— Nu de durere mă tem, răspunse ea cu un fornăit.

Se gândi la Veyron care o trântise la podea. Cum i se frânsese inima când el murise. La junghiul din piept când își amintea de Julian. Niciunul dintre aceste momente nu fusese înregistrat, dar îi reveneau în minte iar și iar, ca într-o buclă temporală. Amintirile organice erau cumva mai viscerale, mai reale. Experiența lor prin intermediul cubului semăna, mai degrabă, cu privitul la un ecran.

— Nu te cunosc. De ce aș avea încredere în tine? Poate că e otravă, de unde să știu eu?

— Nu te-aș fi omorât mai devreme, dacă asta intenționam?

întrebă Dahlen scurt.

Peretele de liane din spatele lui se mișcă după el, parcă arătându-și aprobarea.

Rhee apreciase întotdeauna oamenii direcți, dar fontisianul vorbea despre crimă pe același ton ca despre masa de prânz. Chiar dacă pilula n-avea s-o omoare, ar fi putut fi o scuză bună ca s-o deposedeze de titlu, mai ales dacă efectul dispozitivului de bruiaj nu era reversibil. Cu o secvență de ADN diferită și alte trăsături, ea n-ar mai fi fost ultima reprezentantă a dinastiei Ta'an, moștenitoarea tronului.

— Aș fi putut să anunț să am supraviețuit.

Se gândi la Nero și la programul de încoronare. Mulțumită cuvintelor lui frumoase și gurii și mai frumoase, universul îl sorbea din ochi. Dacă Rhee avea de gând să-și anunțe public întoarcerea, putea să vorbească imediat cu Nero.

— Nu să mă ascund, nu să iau o pilulă care să-mi schimbe ADN-ul.

— Nu te-ar urma nimeni, zise Dahlen scuturând din cap. Pentru public nu ești decât Trandafirul Galaxiei. Chiar dacă ai putea să dovedești că Seotra a fost în spatele tentativei de asasinat, nu ești un lider. Ești doar o fată fără experiență. Ce trebuie să facă cineva ca să-ți câștige încrederea mai mult decât să-ți salveze viața? Prințesă, ascultă-mă: n-o să ai prea mult noroc să găsești pe cineva în care să ai încredere.

Fata se întoarse. Adevărul era dureros. Din nou, el avea dreptate. Nu-și cunoștea oamenii, nu știa dacă s-ar răscula ca s-o apere. Fusese prea ocupată să se antreneze, să-și planifice răzbunarea. Iar mâna lui Seotra era lungă. Oamenii îl plăceau. Sub conducerea lui, planeta se îmbogățise. Nu se mai năștea niciun copil pe Kalu care nu-și permitea cubul. Finii critici spuneau că fusese o mișcare deliberată, ca Seotra și UniForce să poată spiona prin rețea. Dar cei mai mulți se gândeau la propriul lor confort.

— Cu Seotra pe tron, stabilitatea întregii galaxii e în pericol. Sunt sigur că înțelegi asta, zise el punându-i din nou pilula în față. Ordinul te poate proteja destul de mult timp ca să obții sprijinul public, să-i elimini pe trădători și să te reîntorci pe tron. Dar pentru asta, trebuie să rămâi în viață.

Rhee luă din nou pilula din mâna lui Dahlen. Își simțea palmele transpirate. Știa că el avea dreptate. Dacă familia Ta'an

se stingea, la fel se întâmpla și cu Tratatul Urnew. N-ar mai exista nimic care să oprească planetele Kalu și Fontis să pornească din nou războiul și să atragă și restul universului în conflict.

— O iau, cu o condiție.

Nicio schimbare de expresie pe chipul lui Dahlen.

— Care e aceea?

— Vreau să-l prind pe Seotra mai întâi.

Pe partea laterală a buturugii pe care stătea înflori o floare care se îndreptă spre ea.

— Să-l prinzi pe Regent? Eroul de război venerat de toți, care te vrea moartă?

Rhee nu putea să spună dacă își bătea joc de ea sau ideea i se părea interesantă.

— Nu-i de-ajuns că vrea să te omoare? De ce să-l stârnești? De ce să-i dai ocazia?

— Dacă încearcă să mă omoare, spuse Rhiannon, n-o să se aștepte să-l caut.

Dahlen o privi chiorâș și, pentru un moment, păru de-a dreptul impresionat.

— Nu e singur, are contingentul de tasinni. Înțeleg că toți oficialii kalusieni au escorte.

— Va trebui să găsim o cale să-i ocolim, continuă ea, sperând că suna mai încrezătoare decât era.

El începu să bată cu degetele în consola de lemn. Era, practic, primul gest omenesc pe care-l văzuse la el. De când îl cunoscuse, nu observase la el decât linii drepte și mișcări bruște. Cercetă cu atenție inelul pe care îl zărise când se luptase cu Veyron: era silueta unui animal cu coarne, gravată în metalul negru. Se întrebă dacă era tot o relicvă religioasă. Dahlen deschise gura ca să spună ceva, dar imediat apăru o lumină roșie pe ecranul consolei.

— Ce e asta? întrebă ea.

Rhee văzu că se apropiau de Centura Exterioară, lângă Dembos și rămășițele Wraetei.

— Ce se întâmplă?

Din experiența ei, luminițele roșii care clipeau nu prevesteau nimic bun.

— E un punct de control, zise el răspicat.

•

Naveta se scutură violent, iar pilula îi căzu lui Rhee din mână, printre gratii. Se lăsă în genunchi și începu s-o caute.

Pe punte se auzi un bip. Frunzele și florile desfăcute se închiseră și se retraseră spre pereți.

— Ne-au prins cu o rază gravitațională, zise Dahlen, pierzându-și firea. Ne apelează.

— Parcă ziceai că nu suntem detectabili.

Rhiannon simțea cum i se răspândea panica în oase.

— Eram. Adică am fost mai demult, răspunse el scuturând din cap. Probabil că cei de la UniForce și-au actualizat sistemele.

Dahlen ridică un deget la buze, cerând liniște. Apoi apăsă butonul de comunicare de pe consolă.

— Aici *Genoma,* răspundem apelului 2787 de pe Dembos. Terminat.

Vorbea în limba Kalu, limba oficială a UniForce.

— *Genoma,* aici stația Dembos, se auzi o voce de bărbat, care vorbea cu accentul nazal din emisfera sudică a planetei lui Rhee. Zburați în spațiul arian kalusian. Am instituit un punct de control obligatoriu pe centura sudică. Vehiculul vostru nu se poate scana – pare a fi din material organic… Oricum, trebuie să urcăm la bord. Terminat.

— Vă informez cu regret că nu se poate. Este o navă fontisiană, construită din materie organică din pădurea sacră Dena, spuse Dahlen, cu o voce limpede și sigură, de parcă nu ar fi adăpostit o prințesă fugară. Conform Tratatului Urnew, articolul 9, aceste nave se află sub protecție religioasă. Terminat.

— *Genoma,* vă informăm că planeta Kalu a declarat legea marțială. Vom ajunge la bord în 3 minute. Cooperarea este obligatorie. Terminat.

Transmisia se termină, iar nava tremură din nou. Raza gravitațională de pe Dembos îi trăgea spre stație.

— Legea marțială? repetă Rhee.

Dahlen își încruntă sprâncenele blonde până aproape de nas. Avea fața cenușie.

— Înseamnă că armata voastră poate să utilizeze forța…

— … să utilizeze forța și să suspende drepturile civile pe perioada unei revolte, zise ea nerăbdătoare, știu ce înseamnă.

Toată lumea se aștepta ca prințesele să nu fie în stare de altceva decât de zâmbete și reverențe.

— N-a mai fost instituită legea marțială din perioada Marelui Război...

Vocea i se pierdu. Înțelese brusc ce se întâmpla: Kalu se pregătea de război.

• Șase

ALYOSHA

— Hai odată, hai! murmură Alyosha.

Aerul izbucni prin fanta de ventilație imediat ce se închise ușa habitaclului. Trebuia să ajungă la Vincent, dar *Revolutionary* era vechi de când lumea și dura o veșnicie ca încuietoarea etanșă să se stabilizeze. Costumul lui era ca o saună. Îl usturau ochii din cauza transpirației. Tricoul i se lipise de piept și de spate. Vizorul căștii i se încețoșase și nu mai vedea aproape nimic.

Chiar și după atâția ani, încuietoarea etanșă tot îi dădea fiori. Nu se obișnuise deloc cu schimbarea de presiune, nici nu putea scăpa de senzația că era acolo un uriaș cu un aspirator, gata să-l tragă. Dar zgomotul de aspirație era cel mai rău – tare, răutăcios – de parcă i se târâse ceva în ureche și îl trăgea de suflet.

Suflet. Iată un cuvânt pe care nu-l prea folosea nimeni pe Kalu. Adevărul era că el încă se mai gândea destul de mult la sufletul lui. Toți anii de rugăciuni erau de vină.

Toate sesiunile de rugăciune erau la fel: corturi întunecoase, lăsate, unde un predicator fontisian stătea în fața unei adunături de wraetani pe care îi învăța să-l laude pe Vodhan. Era o căldură imposibilă, înăbușitoare, care îl lăsă pe Aly cu senzația că petrecuse întreaga slujbă în fața unui foc aprins. Dar dacă Aly era liniștit, dacă se purta bine, dacă nu se fâțâia, putea spera la o viață de apoi în puf. Asta i se spusese, cel puțin. Crezuse mult timp că așa era, pe vremea când încă se mai ruga și când încă mai credea în multe lucruri.

Gândul la rai îl făcu să ridice privirea spre cer – un obicei de care nu se dezbărase niciodată. În loc de divinitate, nu văzu decât o valvă care se chinuia să lucreze. Își impuse să uite de zgomot, dar în spațiul acela mut îl năpădiră gândurile. Îi veni în

minte imaginea acelui bătrân de pe Nau Fruma. Nu-l deranja atât sângele, acela îl putea gestiona, cât urmele roșii de palme de pe cămașa șifonată și coada împletită de păr negru aflată pe pieptul lui.

Lumina de la aplica de pe perete se făcu, din roșie, verde, iar ușa interioară a camerei se deschise cu un scârțâit. El își împinse casca jos și vomită într-o găleată de gunoi, dar nu se simți ușurat pentru mult timp. Trase o gură de aer reciclat, stomacul i se revoltă a doua oară și vomită din nou. Privi în sus, brusc conștient că licuricii aveau să apară curând și să-l prindă vărsându-și mațele – mai rău decât să-l prindă cu pantalonii în vine, ceea ce se întâmplase de mai multe ori. Dar apoi își aminti că transmisia se terminase.

— Vin, vorbi Aly în cub, conștient că vocea lui suna ca o ușă ruginită care avea nevoie să fie unsă. Vino încoace! Pune-ți costumul! Terminat.

Pavel veni spre el. De pe suprafața rotundă se deschise un panou de unde apărură diferite piese magnetizate, care se așezară unele peste altele cu zgomot, iar droidul ajunse la înălțimea lui obișnuită, adică până la brâul lui Aly. Acesta îi făcu un semn discret din cap. Programase droidul să recunoască mișcări subtile – saluturi, mișcări din mână, dezamăgirea exprimată printr-un semn din cap sau brațe încrucișate. Pavel răspunse cu un clipit din luminițele albastre care îi țineau loc de ochi.

— Ai auzit apelul meu? întrebă Aly.

— Am intrat în hibernare pe perioada upgrade-ului. Luminițele se înroșiră. N-am văzut niciun mesaj.

— VINCENT! strigă Aly din nou, atingându-și punctul de după ureche.

Liniște. Se întrebă dacă Vin încă se mai simțea ciudat după întâmplarea de mai devreme.

— Unde e ăsta?

— În dormitorul lui se citește o semnătură termică, spuse Pavel. Pulsul e scăzut, undele delta sunt încetinite.

— Vrei să zici că doarme?

Ce mai doliu ține!

— Se află probabil în starea NREM, stadiul al treilea al ciclului de somn. Deseori, oamenii…

— Nu-ți uita vorba, P, îl întrerupse Aly. TREZEȘTE-TE, Vin!

Urlă în cub o serie de înjurături colorate, după părerea lui, și mai aruncă și unele wraetane, ca să fie. Putea să spună orice, fiindcă licuricii erau închiși, dar accesul de mânie fu întâmpinat de o tăcere și mai profundă.

Aly își găsi ritmul, în ciuda costumului voluminos. Pavel își activă modul de densitate și i se alătură. Alunecând, Aly ajunse în fine la pragul camerei lui Vincent și intră brusc pe ușă. Încăperea strâmtă arăta ca după bombardament. Vin era încă în pat. Aly își croi drum printre maldărele de haine.

— Hai, față de *taejis,* scoală-te! Se împiedică de un dispozitiv pe care nu-l recunoștea – probabil unul dintre proiectele noi ale lui Vin. Am găsit o navetă de salvare de pe nava imperială.

— Alyosha..., încercă Pavel să intervină.

— Uite ce e, îmi pare rău că m-am enervat mai devreme, dar trebuie s-o ștergem. Ridică-te, *choirtoi* leneș ce ești!

Vin îl pusese pe Aly să-l învețe mai multe înjurături, iar aceea era preferata lui. Aruncă cearșaful de peste el, dar Vincent nu era acolo. Nu găsi decât o pernă și niște haine făcute sul. Ce naiba se întâmpla?

— Pavel, strigă el după droid, ai zis că ai văzut o sursă de căldură?

De sub baza lui, Pavel își schimbă roata de rulare cu două roți înalte pentru teren accidentat, apoi se urcă pe munții de haine și ajunse în centrul micii încăperi. Cupola i se roti cu 360 de grade în timp ce scana. Apoi întinse un braț și apucă un cilindru cenușiu – obiectul peste care pășise Aly ca să ajungă la pat.

— E un fel de încălzitor extern, spuse droidul.

Presiunea devenise deja prea puternică, de parcă totul i se prăvălea în cap. Nu știa ce să facă. Privi camera, cu atenție, pentru prima dată. Vin fusese întotdeauna dezordonat, dar de data asta era ceva diferit. Toate sertarele fuseseră deschise și golite pe podea. Piese mici de la diverse mașinării zăceau peste tot. De pe avizier fusese rupt totul. Cineva scotocise în camera lui Vin, după toate probabilitățile. Dar cine? Și ce se întâmplase cu Vincent?

Aly simți cum îl cuprindea frigul. Vin dispăruse chiar după ce Aly găsise naveta imperială de salvare și trimisese un apel prin canalul deschis al cubului. Nu putea fi o coincidentă.

— Cine mai e la bord? îl întrebă el pe Pavel.

Pavel părea descumpănit – cel puțin, pentru un droid.

— Eu nu mai detectez alte semnături termice.

Deci Vincent plecase sau fusese răpit.

Aly simți că i se zdruncină pieptul. Cu o mișcare largă a brațului, mătură tot ce era pe birou. Un ciocan căzu pe jos. Era al lui. Vin îi fura mereu uneltele, pentru că nu știa niciodată ce făcuse cu ale lui. Se și luaseră la bătaie o dată. Regretă brusc că fusese atât de prost. Ar fi trebuit să i-l dea și basta.

— Transmisiunile prin cub sunt bruiate, zise Pavel. Ceva nu e-n regulă.

— Ce *taejis* spui tu? Normal că nu e-n regulă.

În acel moment văzu o umbră care umpluse cadrul ușii: era un droid umanoid – înalt și lucios, făcut din aliaj special. Aliaj cu utilizare militară. Era din seria NX, dar un model care nu ieșise pe piață. Aly nu știa de ce sau cum ajunsese pe *Revolutionary,* dar era acolo, înalt de cel puțin doi metri și jumătate, pentru că avusese nevoie să se aplece ca să intre.

Tehnic vorbind, și el, și droidul NX erau soldați ai UniForce. Erau de aceeași parte a baricadei. Dar de ce simțea Aly că-l treceau toate transpirațiile?

— Soldat Alyosha Myraz, spuse arătarea, scanându-i funcțiile vitale. Ochii îi clipiră o dată, apoi se făcură roșii. Țintă identificată.

Lui Alyosha îi cedară genunchii. Nu erau deloc de aceeași parte. Sigur că Pavel nu detectase nicio altă semnătură termică la bord. UniForce – trebuia să fie UniForce – trimiseseră un droid să le rezolve treburile murdare.

Când droidul veni după el, Aly trase un sertar de pe podea și îl aruncă spre NX cu toată puterea, dar diavolul de metal îl îndepărtă cu un gest. Se lovi de perete și se sparse în două. Alyosha căută febril alte obiecte pe care să le poată arunca. Droidul îl urmări imediat și îl izbi cu călcâiul în piept. Chiar și cu costumul uriaș pe care îl purta Aly, impactul fu asemănător unei împușcături. Zbură cu spatele în perete și dărâmă avizierul, apoi căzu pe birou cu un icnet.

Droidul militar îl apucă de picior și îl târî jos de pe birou. Aly ateriză cu spatele pe o grămadă de haine și îi mulțumi zeului că Vin era așa un leneș. Altfel, și-ar fi rupt gâtul de podeaua goală. Îl cuprinse o senzație stranie, undeva între stomac și inimă, care nu era doar mânie sau tristețe, ci o combinație, era o revoltă împotriva nedreptății. În stânga lui zări ciocanul, pe care îl luă

repede, înainte ca droidul să-l vadă și să-l împingă cu piciorul. Știa că n-avea niciun rost. Acest model de droid nu murea, doar s-ar fi resetat. Totuși izbi cu putere ciocanul în direcția panoului de control al droidului, urlând de furie pentru că nu voia să moară printre hainele murdare ale lui Vin.

Apoi droidul îi smulse ciocanul din mână. Îl prinse de gât, iar creierul lui Aly făcu scurtcircuit. Murea... Droidul se potoli brusc. Ochii i se înnegriră. Întregul corp începu să scoată scântei. Oribilele mâini de metal care îi înconjuraseră gâtul lui Alyosha cedară, iar el se ridică, tușind, gâfâind și masându-și gâtul. Droidul zăcea pe spate, dând convulsiv din picioare ca o insectă muribundă. Aly se întoarse spre Pavel, care scotea un bâzâit puternic.

— Ce... ce-ai făcut? întrebă Aly, deși îl durea rău gâtul.

— I-am încărcat un virus în sistemul de operare, răspunse vioi droidul.

Aly avu impresia că-l vede dând din umeri.

— Ce virus?

Indiferent ce făcuse Pavel, era bucuros.

— Un virus pe care l-am inventat. Acum l-am codat.

Lui Aly îi venea să-l îmbrățișeze. Se ridică în picioare cu greu, era amețit și își simțea pieptul ca după bombardament. Dar era în viață. Știa că droidul era urmărit, toți droizii militari erau urmăriți, iar scurtcircuitul pe care i-l provocaseră îi făcea pe el și pe Pavel și mai populari. Droizii militari nu călătoreau singuri, iar întăririle probabil că se pregăteau să ia cu asalt *Revolutionary.* Aly îi rupse unitatea de comunicare lui Pavel, un cub extern pe care i-l instalase ca droidul să fie conectat la rețea. Apoi își opri propriul cub și se împiedică. Avea senzația că un pumn îi strângea creierul și scotea din el tot sucul, toate legăturile lui cu lumea. Era offline. Nu putea înregistra nimic. Nu putea căuta nimic. Dar cel puțin GPS-ul lor nu mai era posibil de urmărit. Totuși mai trebuiau să se ocupe de semnătura termică a lui Aly.

— Să mergem, zise Aly, aruncând încă o privire către patul gol al lui Vin. Luă ciocanul de pe podea, rugându-se ca Vin s-o fi șters înainte ca vreo bestie din titan să-l facă bucățele. Of, să fie Vin bine!

Apoi o luară la fugă – adică Aly fugea, iar Pavel mergea pe roți.

— Cât ai descărcat în memorie din biblia aia medicală? strigă

el peste umăr.

— Cam 30 la sută. Mai ales prim ajutor și bazele chirurgiei.

— Ceva despre anestezie?

— Nu, ar trebui să fiu online pentru asta.

— Nu putem să intrăm online.

Nu înainte să fie în afara oricărui pericol. Dacă mai venea momentul acela vreodată.

De ce atacaseră forțele armate ale lui Kalu? Aly știa că motivul era acela că el găsise dovezi că prințesa era în viață, dar era prea preocupat ca să descifreze mai mult din acest puzzle.

Intrară în cabinetul medical, iar Aly baricadă ușa după ei. Scoase sticlele cu medicamente și trânti unguentele pe jos, până găsi ce căuta: un compus de azot sub formă de gel. Se extrase din costum, apoi își scoase cămașa și pantalonii și începu să se ungă, ca să izoleze căldura corporală.

— Trebuie să-mi scad temperatura. De la câte grade nu mi se mai percepe semnătura termică?

— Sub 22 de grade Celsius nu mai poți fi detectat cu aparatele standard. Dar fiecare încercare de a-ți scădea temperatura atât de jos are o șansă de 80 la sută să te omoare prin hipotermie.

— Nu și dacă mă resuscitezi tu mai întâi.

Aly începu să-și acopere fața și își puse un strat gros de gel pe creștetul capului, masând cu grijă prin părul aspru.

Pavel era în mod evident nedumerit. Diverse atașamente metalice se întindeau și se strângeau în timp ce verifica etichetele de medicamente și făcea calcule pe moment. Mișcările lui erau sacadate, ca ale droizilor de modă veche care lucrau în Wray. Pavel ridică o seringă abia umplută.

— Dacă te injectez cu catharium, o să-ți scadă temperatura la 25 de grade și pot să te resuscitez cu ioni de illium, în șapte minute, ca să nu mori.

— Dar ai spus că trebuie să ajung la 22 de grade.

— Așa e, răspunse Pavel, ridicând o a doua seringă. Dar senzorii de temperatură au o marjă de eroare. Există o șansă de 77 la sută să nu fii detectat.

— Nu-i destul.

— Atunci singura alternativă este un compus pe bază de tauri. O să ajungi la 20 de grade, dar după trei minute o să suferi o

paralizie foarte dureroasă și după patru minute o să mori. De asemenea, sucraserumul cu care trebuie să inversez procesul e foarte instabil.

— Adică eu înțeleg așa: folosim tauri. Tu îmi injectezi lichidul, pe urmă fugim la naveta de salvare.

Aly luă sucraserumul. Era violet, ca lumina răsăritului. Ultima dată când văzuse răsăritul de soare se afla în concediu la casa lui Jeth de pe Chram.

— Sfatul meu definitiv este să n-o faci, insistă Pavel.

— P, n-avem altă soluție.

Luă a doua seringă și și-o înfipse în inimă, înainte ca Pavel să-l poată opri. În fața lui se deschise o gaură neagră, iar el căzu, prin aer, prin podea, în spațiul întunecat care zdrobea toată materia. Era prizonier în corpul lui și plutea deasupra lui în același timp, cu sufletul spart în două. Apoi corpul i se reconectă cu punctul din spațiu și timp în care se afla, într-o fracțiune de secundă. Se ridică brusc în picioare. Se simțea amorțit și puternic în același timp. Voia să zdrobească ceva cu mâinile lui, brusc se enervă cu adevărat. Avea să-i facă una cu pământul pe toți idioții de *choirtoi.*

Dar când încercă să se miște, picioarele nu-l ascultau. Ar fi căzut din nou dacă nu l-ar fi rostogolit Pavel ca să-i atenueze căderea.

— Paralizia s-a instalat mai devreme. Mai ai 3 minute și 20 de secunde.

Era întins peste Pavel acum, cu picioarele atârnându-i în spate. Mergea, sau încerca să meargă, ceea ce însemna că își mișca încet picioarele și se concentra pe bâzâitul de la roțile lui Pavel. Ieșiseră din cabinetul medical și îi era frig. Tremura și îi clănțăneau dinții.

— Aly? Semnătura ta termică nu mai este detectabilă. Răspunde-mi dacă mă auzi.

Gemu.

— Mai ai 2 minute și 45 de secunde. Imediat deteriorarea o să devină ireversibilă. La ordinul tău, injectez serul.

— Serul?

I se părea familiar, chiar urgent, ca o parte foarte importantă a unui plan foarte important pe care îl discutaseră. Care era planul însă, Aly nu-și amintea...

— Cred că ți-ai pierdut temporar memoria. Poate deoarece

creierul tău nu are destul oxigen.

Nu, nu. Își amintea. Era din nou la școală, cu misionarul fontisian, încercând să pronunțe pentru prima dată numele lui Vodhan. Ce ciudat i se părea cuvântul, toate silabele acelea ascuțite care i se rostogoleau de pe limbă complet greșit. Totuși îi plăcea ideea de un singur zeu, un singur plan. Uneori i se părea că Vodhan îi șoptea și se simțea ușurat și mai puțin singur.

— Vezi o lumină, Aly? Atunci să fii atent, că e un impuls electric pe care îl transmite creierul tău și înseamnă că ești pe moarte.

— Ce mai știi să distrezi lumea, Pavel! Aly își simțea falca grea, iar limba de trei ori mai mare decât normal. Nu pot să te iau nicăieri.

— Bine, Alyosha. Dacă încă mai ai umor înseamnă că ai cortexul frontal intact. Două minute și 15 secunde. Pavel se opri brusc. Detectez mișcare.

Pavel se întoarse prin coridor spre scara de acces care ducea la camera motoarelor.

— O soluție temporară, zise droidul cu voce joasă. Ținând cont de densitatea ta osoasă și de înălțimea de la care o să cazi, n-ar trebui să te rănești prea tare.

— Să cad? apucă el să întrebe, în timp ce Pavel îl așeză pe podea și se duse în spatele lui. Cum să cad?

Droidul îl împinse.

Aly se lovi de podea, dădu cu capul de grilaj și văzu stele verzi, dar nu-l duru nimic. Simțea doar frigul. Se gândi la momentul când primise vestea că mama și Alina muriseră. Îl văzu pe tata aplecat peste el. „Fii bărbat!” îi spunea. „Fii bărbat!”

— Două minute, îi strigă Pavel.

Vocea de la capătul scării suna metalic. Aly își dădu seama unde era – la câțiva pași de camera motoarelor. Apoi Pavel dispăru.

— NU, încercă el să strige, dar gura nu-i mai funcționa.

Era singur, tremura, cu capul spart. Cum ajunsese aici? Nu văzuse niciodată zăpada, dar își imagina că așa trebuie să te simți îngropat în zăpadă. Chiar și creierul îi îngheța. Îi reveneau în minte amintiri din viața lui: se vedea mergând alături de tata, apa care curgea de pe un acoperiș de metal ondulat. Cineva

care venea după ei, dar nu-și amintea cine și de ce. Erau pe drum să înalțe un zmeu...

Aly leșină și apoi se trezi din nou. Oare cât timp fusese inconștient? O secundă? O oră? Auzi droidul NX mergând.

Șuieratul și clicul unui mecanism hidraulic scump care îi fierbea sângele în vine.

Avea 7 ani. Mâna enormă a tatii îi prinsese cămașa și îl trăgea spre el.

— Nu vorbi dacă nu ți se adresează cineva. Și nu spune nimic inteligent.

Tata spusese ultimul cuvânt de parcă ar fi fost ceva urât, de rușine. Trecea un fontisian, dar nu semăna cu misionarii care predau învățăturile lui Vodhan în corturile de rugăciuni lăsate într-o parte. Fontisienii erau mai mari de înălțime, în general, cu pielea palidă și urechi ascuțite, despre care copiii șopteau tot felul de lucruri. Se spunea că aud tot, oriunde ar fi. Dar acest bărbat avea tatuaje negre care îi coborau pe gât și care arătau de parcă și-ar fi făcut drum cu ghearele de sub roba lui.

— Ce este acesta? întrebase fontisianul, apucând brutal de zmeu.

Lui Aly îi era prea teamă ca să vorbească, așa că bărbatul repetă ce spusese, dar în wraetană. Pusese accentele greșit. Când tata îi explicase că era un zmeu pe care îi construiseră împreună, fontisianul le răspunsese rece: „Nu există decât un singur drum spre rai, iar zborul nu ajută”.

Aly simțea grilajul rece lipit de față. Cât timp trecuse? Mai mult de două minute, desigur. Avea să moară. Poate că deja murise. Încă mai simțea pe piele ploaia, de când fusese dat afară cu mulți ani în urmă. În gură, pe pleoape, scurgându-i-se pe urechi. Părea că apa se adunase în tot acest timp și continua să crească. Apoi îi înghiți cu totul și nu se mai auzi nimic.

• Șapte

RHIANNON

Soldații UniForce puteau oricând să urce la bord, iar Rhee nu mai avea încredere că o vor proteja.

— Ia pilula! Durează cam un minut să-și facă efectul, spuse Dahlen, în a cărui voce se simțea nerăbdarea.

— Am pierdut-o! răspunse Rhee, privind degeaba în spațiul întunecat de sub grilaj. Încurcase rău lucrurile. Ajută-mă să ridic grilajul!

El trase o înjurătură în fontisiană.

— N-avem timp.

Se apropie de perete și își trecu degetele peste suprafața rugoasă. Apoi găsi ce căuta: un chepeng, care fusese invizibil până atunci. Îi făcu semn lui Rhee să se târască înăuntru. Apoi chepengul se închise în urma ei, și fata se trezi în întuneric.

Dar lucrurile nu se liniștiră. Coaja de copac se mișcă sub greutatea lui Rhee, împungând-o și înțepând-o în timp ce ea încerca să-și găsească locul. Știa că nava era vie – era făcută din materie organică, de fapt, dar nu se aștepta să se fâțâie și să se onduleze ca un vierme. Îi veni greață, ca și cum ar fi digerat mâncare stricată. Nu, ca și cum ea ar fi fost digerată.

Nava fusese prinsă în raza gravitațională și auzi ușile de la compartiment deschizându-se. Dahlen salută încurcat, iar Rhee simți cum nava se lăsa sub greutatea soldaților care veniseră la bord.

— Sergent Niture, spuse o voce de bărbat, care se prezenta. Nu e decât o cercetare de rutină. Ce navă interesantă!

— N-am mai văzut așa un droid, zise Dahlen.

Rhee auzi un șuierat și un bâzâit, ca de mașinărie care mergea prin mica navetă. Ceva trosni.

— E frumos, n-am ce zice! Dar n-ar putea să fie mai atent?

— Îmi pare rău, domnule, răspunse sergentul al cărui ton nu trăda nicidecum părerea de rău. Droizii ăștia de luptă NX n-au fost programați să mângâie. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai repede scăpați de el.

— Sigur că da, răspunse Dahlen. Poți să-mi spui, sergent, când a fost declarată legea marțială?

Urmă o tăcere stânjenitoare. Rhee bănuia că respectivului Niture nu-i plăcea să fie luat la întrebări, chiar dacă întrebarea era una rezonabilă.

— De când au izbucnit revoltele pe Kalu, zise omul dur. Mulți oameni distruși de moartea prințesei și mulți care se întreabă cine e de vină. De parcă aliații n-au destule probleme. Destui prăfoși care să consume toate resursele care le-au mai rămas.

Urmă o pauză lungă, iar Rhee se întrebă ce comunicaseră cei doi în tăcere. Era îngrijorată din cauza revoltelor. Trebuia să se uite la holograme când avea posibilitatea.

Droidul se apropie, iar Rhee se chirci. Ca răspuns la mișcarea ei, parcă, pereții de lemn ai navei se strânseră și mai mult. Aștepta pe întuneric și se gândea la ziua când explorase peșterile de nisip cu Julian, la zâmbetul lui strâmb când o privea, la pereții de stâncă, aspri sub palma ei – fusese prima dată când își transferaseră amintirile din cuburi. I se făcuse pielea de găină când îi văzuse și-i simțise viața prin amintiri.

Acum, fără cub, chiar și această amintire dispăruse. Era distorsionată, ca toate amintirile organice. Pereții peșterii se închiseră și ea nu mai simți decât teroare.

Rhee își comandă mintea să rămână calmă și apăru o nouă amintire: un joc de-a v-ați ascunselea cu Josselyn, atunci când se pierduse în pivniță.

Părinții ei erau de părere că la subsol era murdar și, de aceea, nu-i încărcaseră în cub harta tunelurilor, ca s-o împiedice să le exploreze. Rămăsese acolo ore întregi, orbită de lumina lanternei când o găsise Joss în sfârșit, ușurată și rușinată în același timp când își ascunsese fața ca sora ei mai mare să nu-i vadă lacrimile…

— Hm. Materialul face imposibilă detectarea semnăturilor termice, continuă sergentul. Rhee își puse palma pe lemn, ca și cum ar fi vrut să-i mulțumească navei. Știa prea puține despre tehnologia fontisiană. Va trebui să ne redai imaginile de pe cubul tău.

— Eu aparțin unui ordin fontisian, răspunse Dahlen. Mi-am oprit cubul când am depus jurământul. Este împotriva practicilor noastre.

Fata își dădea seama că, pe cât de calmă îi suna vocea, pe atât de enervat era, de fapt. Sergentul mormăi.

— A, da, fontisieni, sigur, marele Vodhan, am auzit. Libertatea religioasă e în regulă, dar, pentru că nu ai sistem de *play-back,* trebuie să-ți punem câteva întrebări. NX-101, pornește modul de interogare.

— Mod de interogare pornit. Nivel șase.

— Dahlen din Fontis, începu sergentul. Care e misiunea ta?

— Sunt misionar, răspunse Dahlen plat.

— Afirmativ, se auzi droidul.

— Fratele meu a luptat în război. Baza lui era pe Yarazu și mi-a zis că ăștia ca voi nu simt durerea. Să-i verificăm teoria? După un moment de liniște, continuă: Rupe-i degetul, oricum.

Rhee își duse pumnul la gură când auzi zgomotul teribil de rupere și se întrebă dacă droidul făcuse ce i se ceruse. Dahlen nu țipase de durere. Pereții din jurul ei o împinseră din nou, astfel că piciorul îi ajunse într-o poziție nouă, ciudată.

— Dacă mă gândesc mai bine, n-ar fi trebuit să-i rupem degetul cu inelul. O să fie greu de scos..., zise Niture fără nicio emoție. Următoarea întrebare: Ai gânduri bune față de familia domnitoare de pe Kalu?

— Desigur. Lui Rhee i se păru că auzea o notă de durere în glasul lui. Ultima fată din dinastia Ta'an abia a murit.

Ea tremură fără să vrea. Era ciudat să-l audă vorbind despre ea de parcă ar fi fost deja o fantomă.

— Să te întreb altfel. Sprijini Tratatul Urnew?

— Eu nu fac politică.

— Da, da, ești omul zeului tău, răspunse sergentul cu sarcasm evident. Următoarea întrebare...

Vocea i se opri și minutul de liniște care urmă fu îngrozitor.

— Ce obiect interesant! E din argint?

Lui Rhee i se opri inima. Telescopul lui Julian – îl lăsase pe consolă.

Sergentul continuă cu o voce blândă, fals curtenitoare.

— Credeam că voi nu vă coborâți să extrageți minereuri. De unde ai asta?

— A fost un cadou, spuse Dahlen după o scurtă pauză.

— Negativ, interveni droidul cu un huruit.

— Aha! Instructorul făcu o pauză, apoi urmă cu dispreț. Oare de ce ai minți în legătură cu un telescop? Robot, al doilea deget.

Se mai auzi un trosnet, ca de bici. Stomacul lui Rhee îi ajunse în gât. Dahlen expiră zgomotos, oftând ușor. Cât o să mai continue așa? Cât mai putea ea să permită ce se întâmpla afară?

Pereții și podeaua din jurul ei se mișcară furios, prinzându-i piciorul. Păreau să pulseze, ca și cum ar fi răspuns durerii lui Dahlen și urii celuilalt. Era numai vina ei. Telescopul îi aparținea. Dacă ar fi înghițit pilula, s-ar fi salvat amândoi.

Auzi vocea tatii în minte: „*Ma'tan sarili*”, acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le spusese când o sărutase pe frunte.

Așa o expresie simplă, dar o cerință foarte importantă – să te angajezi să faci tot ce poți pentru altul, iar celălalt să facă la fel pentru tine.

Rhee pipăi după cuțit și se așeză în poziție de atac. Lemnul din jur o eliberă, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Fugise de pe nava familiei și își lăsase oamenii să ardă, fără ea. Îl omorâse pe omul pe care îl iubea ca pe un tată. Nu mai putea permite să moară și altcineva pentru ea.

„Ridică-te!”, îi spusese Joss când o găsise singură și smiorcăindu-se pe jos, în pivniță. N-o tachinase, nu-i spusese că e un bebeluș, dar Rhee nu uitase niciodată expresia de pe chipul surorii, de parcă ar fi așteptat mai mult de la ea. „Ridică-te!”

Acum, Rhee bătu în chepeng. De afară, Dahlen scoase un țipăt, pentru prima dată de când începuse teroarea. Dar ea știa că trebuie să-l salveze.

— Ce n-ai...?

Rhee strânse bine cuțitul într-o mână. Inspiră pe nas, expiră pe gură. Își imagină mușchii cum se întind. Concentrează-te! Așa o învățase Veyron – cel mort, trădătorul. Prea mulți luptători pierdeau pentru că nu se concentrau.

Lemnul explodă în așchii când droidul sparse chepengul. Aerul și lumina invadară compartimentul. Îl văzu pe Dahlen legat, uitându-se îngrozit la ea, sau poate doar mânios. Nu mai conta.

Droidul era un model mai nou, care arăta ca un bărbat făcut din metal strălucitor. O privi de sus până jos cu ochii lui de sticlă.

— Rhiannon Ta’an, anunță el, după ce programul termină de scanat.

— Majestate...? Sergentul aproape se înecă. Sunteți... sunteți în viață?

Apoi droidul o luă de tunică, pe la spate, ca o cățea care își poartă puiul în gură, și o lăsă jos frumușel în fața sergentului. Nu arăta cu nimic ieșit din comun. Era un miseu grăsuț, cu un corp în formă de pară și pielea de un galben-închis. Acolo unde oamenii au urechi, el avea antene, iar gravitația de pe Kalu își spusese cuvântul: fața lui arăta ca un balon dezumflat. Rhee mai văzuse destui ca el. Omuleți neînsemnați, care se îmbrăcau în costume la două rânduri și se țineau după câte un consilier, îngălându-l de complimente ca să fie primiți în anturajul politic. Era la fel cu orice diplomat de rang mic cu care fusese nevoită

să dea mâna de-a lungul timpului, care se grăbea să-i spună că știe multe pentru vârsta ei, că are un ten luminos, frumos, ca și cum ea n-ar fi fost în stare să detecteze un compliment făcut din interes.

În esență, era un idiot. Era o rușine pentru armată.

— Vai, ce plăcere! zise el cu o plecăciune tradițională. Consiliul Regentului o să fie foarte încântat că ați supraviețuit.

Iar el avea să fie foarte încântat când își va primi răsplata.

— Plăcerea e de partea mea, spuse ea dulce, dar nu merg cu tine.

Dintr-o mișcare fluidă, își azvârli brațele în sus și scăpă de tunica prea mare. Cu briceagul încă în mână, ateriză în genunchi și împlântă cuțitul în piciorul sergentului, cu ambele mâini. Creatura țipă de durere. Droidul o apucă pe fată de cap și o aruncă la podea, iar vederea i se întunecă, pentru o clipă. Cu fața de grilaj, reuși să observe o licărire roșie: era dispozitivul de bruiat ADN-ul.

Droidul o luă din nou pe sus. Avu cam o jumătate de secundă să privească indiferența întipărită pe chipul rece, de metal. Apoi observă ceva verde – să fi fost un șarpe? – care îi înconjură gâtul și trase droidul înapoi, forțându-l s-o elibereze.

Reuși cu greu să se ridice. Văzu atunci că Dahlen răsucise o liană în jurul gâtului droidului. Fontisianul și droidul fură prinși într-un dans teribil, cu robotul încercând să-i rupă gâtul lui Dahlen. Rhee privi uimită cum zeci de liane groase se târau ieșind din pereți, înaintând încet spre picioarele droidului și pătrunzând printre plăcuțele de oțel care îl acopereau, strângându-i-se în jurul taliei de metal. Îl protejau pe Dahlen.

Pilula. Se lăsă din nou în genunchi și își băgă degetele prin grilaj, căutând febril pilula.

— Rhee, îngăimă Dahlen, atenție!

Ea se întoarse. Sergentul își scosese cuțitul din picior. Acum nu i se mai părea așa de obișnuit. Putea crede chiar că luptase în Marele Război. Ochii îi erau întunecați de furie. Arăta ca un monstru. Cum avea să scape de el?

„Nu te gândești niciodată înainte să faci o mișcare”, îi spusese Veyron.

Degetele ei atinseră pilula. Încă puțin... În fine, reuși s-o apuce. O luă în palmă și înainte ca sergentul să o poată ataca, se răsuci ca un fulger și îi trase un șut în fluierul piciorului,

dezechilibrându-l. Creatura căzu pe spate. Înainte să-și vină în fire, ea era deasupra lui, dezgustată de senzația de burete a pielii lui.

Când deschise gura să strige droidul, Rhee îi înfundă pilula pe gât. Apoi îi ținu buzele lipite ca să n-o poată scuipa.

Ochii i se măriră și începu să se înece. Rhee realiză cu groază că dispozitivul era creat pentru ADN uman și că nu știa ce avea să se întâmple. Văzu că fața lui grăsuță se lungea, astfel că bărbia și fruntea creaturii se întinseră ca o bucată de aluat. Apoi se subție și mai mult, ba chiar se rupse, lăsând la vedere oasele și sângele.

— Stop! Stop! țipă el. Chiar și vocea îi era distorsionată, de parcă se întinsese și ea până la rupere. Te rog, oprește-te!

Conform programării lui, droidul se opri imediat și trecu în *standby.* Lianele începură să se retragă. Dahlen, încă respirând greu, trase unitatea externă de comunicare montată la gâtul robotului. Era echivalentul unui cub, pentru roboți, doar că droidul nu putea funcționa fără un astfel de aparat.

Dahlen șchiopătă spre Rhee, ținându-se de mâna ruptă. Îi întinse tunica pe care o dezbrăcase mai devreme. Ea se îmbrăcă, apoi urmări ochii miseului care deveniră lăptoși și țipetele lui care începură să se schimbe, să devină când mai ascuțite, când mai grave, ca și cum ar fi testat frecvența. Părea că se topește, iar ea se întoarse ca să nu-l mai vadă, pentru că i se făcu greață.

— A fost o mișcare inteligentă, spuse Dahlen.

— N-am făcut-o ca să te impresionez, se răsti ea. Am făcut-o ca să-ți salvez viața.

— Viața mea nu e problema ta.

Își puse degetele la loc, inspirând cu un icnet abia auzit atunci când îi trosniră oasele. Își scoase inelul negru și îl puse pe același deget de la mâna validă.

— Îți sunt recunoscător, dar menirea ta e să fii împărăteasă. Să unifici galaxia. Supraviețuirea ta e mai importantă decât viața mea. E mai importantă și decât nevoia ta de a fi onorabilă.

— Eu nu cred asta.

Onoare, curaj, loialitate, toate aceste lucruri compuneau pentru ea *ma'tan sarili,* cele trei valori.

— Nu ești destul de mare ca să știi ce să crezi, răspunse Dahlen, îngenunchind lângă Niture.

Nu că el ar fi fost mult mai mare ca ea. Băiatul începu să caute ceva pe gâtul sergentului. Confuză, Rhee crezu că îi căuta pulsul. Dar apoi văzu că avea cuțitul în mână.

— Ăsta e cuțitul meu, spuse ea.

Surpriza i se transformă în groază. El o ignoră.

— Știi unde li se implantează cuburile miseilor? Îl apucă pe sergentul care era deformat groaznic și îl trase în poziție șezând. Aici, la capătul coloanei vertebrale.

— Ce faci…?

Abia rostise cuvintele, că trebui să-și întoarcă privirea, pentru că Dahlen împinse vârful lamei în gâtul sergentului și începu să sape după microcip.

— Poate știe ceva important, spuse Dahlen simplu.

Dahlen curăță cubul de substanța albicioasă care presupunea că era sângele miseului.

— Nu poți să faci doar *play-back*? îl întrebă ea, deși știa că era imposibil.

Existau mecanisme și sisteme de siguranță care preveneau posibilitatea de a se forța *play-back*-ul, iar deținătorul trebuia să fie, oricum, conștient.

— În tastatura de sub consolă e un driver. Vezi ce găsești acolo.

Rhee era bucuroasă de posibilitatea de a nu mai privi trupul contorsionat al sergentului. Indiferent ce amintiri ar fi lăsat moștenire, s-ar fi pierdut. Familia ar fi fost devastată. Rhee cunoștea prea bine sentimentul, și n-ar fi dorit nimănui o astfel de soartă. Localiză driverul și introduse cipul în el, mânioasă și fără speranță. Rhee nu era sigură ce încerca să facă Dahlen. Moartea sergentului Niture ar fi declanșat o ștergere automată a sistemului de înregistrare a amintirilor. Poate cubul era dotat cu un număr de identificare ca să poată accesa fișierele sergentului – istoricul lui militar, sau către cine raporta.

Consola se ilumină. Comenzile și instrucțiunile erau scrise cu caractere fontisiene. Se strădui să navigheze atingând ecranul cu degetele, deși nu știa prea bine ce caută. Apăsă pe un cuvânt, iar întreaga navă se cufundă în întuneric, în timp ce sute de holograme creară un cerc în jurul ei. Multe dintre ele păreau a fi fotografii, momente încremenite în timp, și se văzu atrasă de o imagine a unei femei miseu care zâmbea. Rhee ridică mâna ca să-i atingă fața și activă ceva la hologramă, pentru că

femeia își dădu capul pe spate, iar râsul ei umplu nava. Apoi întinse brațele spre Rhee, ca într-o îmbrățișare, înainte ca fișierul să se întrerupă. Mama sergentului, realiză Rhee, îngrețoșată. Erau sute de amintiri sub formă de hologramă, unele peste altele. Era ca și cum s-ar fi aflat în mintea omului. Era în mintea lui.

Ceea ce era imposibil. Doar dacă nu…

— E… mai trăiește? întrebă ea, oripilată. Se întoarse și-l privi pe Niture, în poziție șezând, cu spatele lipit de zid, trăsăturile atât de șterse și desfigurate încât nu mai putea fi recunoscut.

— Preiau eu de aici, spuse Dahlen, distorsionând holograma când călcă prin ea.

— Cum e posibil? întrebă Rhee.

Folosea o tehnologie care n-ar fi trebuit să existe. Era o infracțiune să cercetezi cubul altcuiva fără permisiune – era mai mult decât o infracțiune. Cuburile nu stocau doar informații, ci amintiri, sentimente, senzații, gânduri.

— E o greșeală. E ilegal. La summitul G-1K, nu mai știu la care, al treilea sau al patrulea, a fost interzis expres prin lege…

— Interzis prin lege? întrebă Dahlen aplecându-se spre ea. Ai văzut ce nenorociri aduc legile oamenilor?

Nu. Ea credea în puterea legii. Credea în legile care se dădeau în urma acestor summit-uri, cu siguranță. În ultimii 60 de ani, de când se inventase cubul, cei mai mari oameni de știință ai universului se strânseseră la G-1K ca să revizuiască și să reglementeze legile interplanetare privind utilizarea lui. Erau persoane importante și fiecare planetă sau teritoriu ajungea inevitabil să le lipească numele pe câte o statuie sau chipurile pe monedele digitale.

Dahlen începu să sorteze hologramele cu mâinile, aruncându-le pe cele care nu-l interesau. Avea un model pe care îl urma, iar Rhee încercă să-l urmărească, dar nu putea să înțeleagă mintea altei persoane. Era curioasă, rușinată, dar, mai presus de orice, furioasă.

— Oprește-te!

Dahlen o ignoră, într-un mod care era atât metodic, cât și mecanic – dar cu fiecare imagine pe care o dădea deoparte o trecea câte un fior. Vedea cum se prăbușea întreaga viață a unui om și simțea nu numai greutatea de a-l aduce pe miseu aproape de moarte, ci și ceva mult mai grav.

— Se pare că am avut dreptate, zise Dahlen. Uite-aici!

Îngropate sub straturile de amintiri, unele fragmentate, altele limpezi precum cristalul, era o amintire recentă despre un mesaj prioritar trimis personalului guvernamental de pe Kalu. Era o hologramă a unui bărbat, cu buzele subțiri strânse și o expresie serioasă.

Lui Rhee i se opri respirația. Era Regentul Seotra. Cel mai bun prieten al tatălui ei, cu chipul încremenit și dornic de putere, care stătuse în hangar și îi trimisese toată familia la moarte. Rhee îl văzuse pe Seotra când se strecurase de pe navă, văzuse zâmbetul lui – de câte ori nu redase acea amintire? – și privirea veselă, de parcă era foarte aproape de ceea ce își dorea cel mai mult. Era la câteva ore depărtare de îndeplinirea visului său.

Dahlen atinse imaginea lui Seotra și, ca apa tulburată de o piatră, imaginea începu să facă cerculețe și să se miște.

— N-am să mă ascund după vorbe. E o zi tare, tare întunecată pentru galaxie. Seotra se opri și își duse pumnul la gură, ca și cum ar fi încercat din răsputeri să-și stăvilească emoția. Deoarece era ultima descendentă a dinastiei Ta’an, moartea lui Rhiannon pune în pericol tratatul atât de prețios între Fontis și Kalu. Dar trebuie să subliniez faptul că, deși tratatul nu mai are valabilitate juridică, noi avem răspunderea morală de a-i onora prevederile.

Lui Rhiannon i se opri inima în loc. Seotra era inteligent – prea inteligent. La suprafață, îi încuraja pe cei de pe Kalu să mențină pacea. Printre rânduri, le reamintea că, odată cu moartea ei, tratatul care pusese capăt celui mai sângeros război din univers nu mai era valabil.

— Aș vrea să repet, pentru aceia dintre dumneavoastră care se folosesc în mod egoist de moartea prințesei pentru a semăna violență și haos în capitală și a-și justifica abominabilele acte de nesupunere civilă, că pedeapsa va fi rapidă și severă.

Deci sergentul spusese adevărul: pe Kalu erau revolte. Se simți onorată la gândul că unii oameni, cel puțin, erau furioși că ea murise, dar bucuria îi fu de scurtă durată. Ce conta asta? Nu însemna decât că alți oameni urmau să moară, de data aceasta în numele ei.

Dacă s-ar fi arătat acum ar fi putut reinstaura tratatul, dar ar fi avut succes în încercarea de ai lua puterea lui Seotra? Oamenii s-ar bucura de întoarcerea ei, sau dimpotrivă? Ar fi ea

omorâtă înainte să se poată răzbuna?

— Începând cu ora 11:00, se instituie legea marțială pe toată suprafața planetei, a coloniilor și teritoriilor kalusiene și în spațiul aerian kalusian. Seotra își duse o mână la frunte, primul semn de disconfort. Eu plec spre Tinoppa pentru a onora viața și moartea prințesei la o ceremonie care are loc peste trei zile, condusă de Tai Reyanna, consiliera personală a prințesei Rhiannon. Strângea podiumul tare cu degetele. Chiar și prin hologramă, Rhee văzu că i se albiseră încheieturile. Vă cer vouă, reprezentanților planetei, să vă rugați pentru noi ca să ne putem găsi calea în aceste momente tragice.

Rhee își strânse pumnii, ca Dahlen să nu vadă că îi tremurau mâinile.

— Ipocritul ăla! Să-și arate respectul față de Tai ca să câștige simpatia comunității interplanetare, în timp ce el mobilizează lumea la război în numele meu!

Se întreba, în secret, dacă nu era mai mult decât o atitudine de fațadă. Oare era posibil ca Tai Reyanna să fi conspirat împreună cu el? Rhee își îndepărtă acest gând, aproape mânioasă că îi trecuse prin minte.

— Trebuie să mergem pe Tinoppa. Trebuie să-l oprim.

Dahlen continuă să sorteze mesajele. Rapoarte despre un *hiperloop* care fusese deturnat în Uryra, o bombă electromagnetică detonată în Erisha, o ambasadă ocupată în Sibu – orașele kalusiene erau în plin haos.

Rhee simți că mai avea puțin și se sufoca de furie. Întinse mâna și bătu în consolă. În fine, Dahlen se întoarse spre ea, cu o privire care indica mai degrabă plictiseală.

— Mă asculți? șuieră ea și se îndreptă de spate ca să pară mai înaltă. Îți cer să mergem la Seotra.

Dahlen merse prin cercul de holograme și umblă la butoanele de navigație. Cu o plecăciune grațioasă, naveta începu să se învârtă în spațiu. Nu mai mergeau spre Portiis.

— Cum dorește Majestatea Voastră, zise el.

• Opt

ALYOSHA

Alyosha se trezi când o explozie zdruncină nava și îl aruncă la jumătatea drumului spre camera motoarelor.

Pavel se întorsese. Lăsă o coardă în jos pe scară și îi prinse capătul de piciorul costumului lui Aly.

— Cincizeci și trei de secunde, zise Pavel, când îl ridică pe Aly cu cârligele de metal și-l trase pe coridor. Mintea lui Aly părea să se spargă în bucățele. Nu putea să-și țină ochii deschiși.

„Salvează-te pe tine”, ar fi vrut să spună dar nu putu să formuleze cuvintele.

— P, ce-a spus? întrebă cineva. Vocea aceea. O cunoștea. Dar numele și chipul bărbatului respectiv îi veneau și îi fugeau din minte ca un obiect care plutea pe un râu înspumat.

— Indescifrabil. Corzile vocale sunt paralizate, răspunse Pavel. Mai are 30 de secunde de trăit.

— Păi și ce mai aștepți?

Vincent. Prietenul lui. Cel mai bun prieten. Se întorsese.

— Mă poziționez pentru viteza maximă, răspunse Pavel. Va trebui să găuresc placa de pe piept…

Vin luă repede seringa de la Pavel și înfipse acul în pieptul lui Aly, prin mușchi și oase.

Deodată, inima lui fu inundată de culoarea purpurie și de răsărit. Fiecare mușchi era un spasm, iar el trase cu greu aer în piept. Tot corpul îi ardea. Căldura i se reîntorcea în trup ca un foc ce-i ardea prin vine. Amintirile îi reveniră, un întreg univers explodă în interiorul său, tot ce știuse și gândise vreodată.

— Îmi pare rău, frate, zise Vin.

Când se retrase, zâmbetul lui păru puțin forțat. Aly nu știa dacă Vin era pe cale să râdă sau să plângă.

Îl ajută pe Aly să se ridice.

— Unde naiba te-ai dus?

— M-am ascuns în camera motoarelor.

Aly își dădu seama că era prea cald acolo pentru ca Pavel să-i detecteze semnătura termică. De ce naiba nu se gândise Aly la asta? Vin se ridică în picioare și îl trase și pe Aly în sus, în timp ce acesta încă se ținea strâns de mâna lui Vin ca să se asigure că era adevărat.

— Plec și eu cinci minute și tu îți bagi tauri în vene? Nu-mi explica, zise el, când Aly încercă să deschidă gura. Hai să plecăm de-aici, înainte să mai vină alte capete din alea de tinichea ca să ne caute. Nu te supăra, Pavel!

— Să mai vină? repetă Aly.

Încă i se părea că are capul învelit în vată.

Vin și Pavel trebuiră să-l sprijine ca să ajungă la *Soldatul de tinichea,* apoi Pavel îl ridică pe Aly, îl așeză pe scaun și îl legă cu centura. Se reîntorcea, dar pe scaunul pasagerului. Abia îl cuprindea.

— Droizii nu sunt misiunea noastră. Primiseră ordine, spuse Vin.

— Misiunea? Despre ce vorbești tu acolo? Cine e misiunea?

— Regentul. Seotra a omorât-o pe prințesă, spuse Vin simplu. Pur și simplu.

Aly se gândi la bătrânul nautez mort, la coada împletită a prințesei. Se simțea de parcă ar fi fost scos în spațiu. El se aflase de partea lui Kalu, luptase în armata lor, fusese starul unui reality show de propagandă pentru ei. Figura lui Vin era pe posterele pe care le punea armata peste tot pentru înrolare, ce *taejis*! Iar Aly nu-și putea pune ordine în gânduri oricum. Toate păreau să se lege, apoi se desfăceau din nou.

— De ar fi vrut Seotra ca ea să moară? îl întrebă el rar pe Vincent.

— Tu de ce crezi?

Vin gâfâia, privind cu atenție în dreapta și în stânga, parcă s-ar fi așteptat să mai apară vreun droid.

— Voia să rămână Regent. Dacă ea se urca pe tron, el ar fi pierdut toată puterea.

— Dar ce-are a face asta cu noi?

Vin se strâmbă.

— Am fost compromis.

Aly îl privi fix.

— Compromis?

Revolutionary și *Soldatul de tinichea* erau ambele offline, ca să nu poată zbura. Dar aproape imediat Vin începu să butoneze comenzile ca să repună sistemul în funcțiune. Aly simți teama cum îl cuprinde încet, încet. De unde învățase Vin să anuleze comenzile UniForce?

— Gata de treabă, zise Vin când se aprinseră luminile de pe tabloul de bord.

Introduse coordonatele pentru Centura Exterioară.

Aly își simțea corpul din ce în ce mai mult, ca niște ace care îi pișcau degetele de la mâini și de la picioare. În același timp, o

nouă suspiciune, sau chiar groază, își făcu apariția. Vincent era cel mai bun prieten al lui. Puteau sta de vorbă toată noaptea sau petrece o zi întreagă în liniște și se simțeau bine oricum, natural într-un mod în care nu se simțise niciodată cu familia lui. Uneori Vin se purta diferit când erau camerele pornite, dar totul era numai de fațadă. Era capabil să facă diferența între Vin cel real și Vin cel fals. Cel puțin, așa credea.

— Vincent, începu el, înghițind greu. Cine ești?

Pe fața lui Vin se ivi expresia care îi apărea de obicei după ce băuse prea multe beri, chiar înainte să se lanseze în vreo teorie filosofică. Aly așteptă ca el să-i explice. Dar expresia respectivă dispăru, iar chipul îi rămase complet inexpresiv. Nu zise decât atât:

— Eu sunt ăla care o să-ți salveze fundul.

Ridică apoi capacul transparent și apăsă butonul roșu al ejectorului.

Fură aruncați brusc în spațiu, iar forța gravitațională îl izbi pe Aly direct în piept. Vin apăsă accelerația și avu chiar tupeul să rânjească amuzat.

— Răspunde-mi la întrebare.

De pe fruntea lui Aly picura sânge și, când își văzu imaginea reflectată în tabloul de bord, își dădu seama că își spărsese arcada din nou. Șterse sângele și încercă să prindă marginile rănii.

— Uită-te la senzorii ăia de căldură!

Dar îndată ce Vin spuse asta, viră brusc la dreapta și evită în ultimul moment o rază laser. Un crucișător imperial alb era pe urmele lor și prindea viteză. Mai trase o a doua rază laser, dar Vin răsuci naveta pe sub rază fără niciun efort. Era singurul pilot care putea să facă așa ceva. Vin îi aruncă o privire iritată, de parcă ar fi vrut să-i reproșeze că avusese dreptate.

Crucișătorul era pe urmele lor, apoi îl urmă un al doilea. Dar Vin nu părea să se teamă. Dimpotrivă, părea să înfrunte situația foarte calm.

— Răspunde-mi, *choirtoi,* zise Aly, enervat. Altfel…

— Altfel ce?

Din cauza zgomotului de la motoare, Vin trebuia să strige ca să se audă. Porniră cu prova în jos, apoi se dădură peste cap evitând focul rapid care se trăgea înspre ei.

— Uite care-i treaba, eu lucrez pentru Planetele Unite.

— Planetele Unite?

Nu era răspunsul pe care îl aștepta Aly – nu că ar fi știut la ce să se aștepte. Planetele Unite era o organizație neutră care făcea pe pacificatorul planetelor. Din câte știa Aly, membrii Planetelor Unite stăteau frumos în cerc, își cereau favoruri politicos unul altuia și își petreceau timpul votând diverse chestii. Adică nu făceau niciun *taejis.*

— Am fost trimis pe *Revolutionary* ca să adun informații despre UniForce, spuse Vin. N-am reușit mare lucru. Uneori uitam că sunt spion. Dar Planetele Unite m-au contactat acum câteva săptămâni și mi-au spus să fiu atent că s-ar putea să fie un atentat la viața prințesei. Naveta aia pe care am urmărit-o mai devreme… Am avut o senzație ciudată. Așa că am încercat să-mi apelez persoana de contact. Am avut grijă. Dar poate cineva a aflat. A auzit mesajul…

— Ai alergat după naveta aia ca un nebun. Nu crezi că ne-a găsit cineva așa? strigă Aly. Pe urmă apelezi pe cineva și vrei să cred că ai avut grijă? Nici n-ai răspuns la cub…

— L-am oprit! Ne spionează, Aly. De ani de zile îți tot spun să ți-l oprești și tu!

— Am crezut că erai unul dintre ciudații ăia naturiști!

— Eram sub acoperire. Nu puteam să lucrez la DroneVision și să încep să vorbesc despre teoria conspirației.

Aly scutură din cap.

— Nu-mi vine să cred!

— Hai, nu te uita așa la mine, zise Vin în timp ce nava plonja din nou. Kalu are tehnologia de zeci de ani. Nu-ți vine să crezi ce pot să facă. Pot să scoată amintirile…

— Vorbești tâmpenii, spuse Aly, deși era tulburat.

Își aminti că misionarii îl avertizaseră: erau zvonuri oribile despre furatul de suflete, luatul minților, despre răul care te poate distruge. Devastarea.

— De când lucrezi pe două fronturi?

Vin nu se uita la el, așa că Aly se aplecă și se băgă în fața lui.

— De când te joci de-a spionii pentru Planetele Unite? Să nu mă minți.

— Dinainte de tabăra de antrenament, spuse Vin după o pauză. Dinainte să vă cunosc pe tine sau pe Jeth sau pe ceilalți cu care ne-am antrenat.

Nu-și dădu seama că își mușcase limba decât atunci când

simți gustul de sânge în gură. Crezu că veniseră după el pentru că găsise naveta imperială. Dar Vin era de părere că mesajul lui fusese interceptat. Aly nu știa ce era adevărat și ce nu. Poate că momentul ales fusese o coincidență.

Ceea ce însemna că nimeni nu știa că prințesa Rhiannon putea fi încă în viață. Asta era o informație de păstrat, deocamdată. N-avea de gând să-i spună lui Vin, mai ales că el nu-i spusese nimic atât timp.

Vin continua să vorbească, încercând să-i explice că nu era mare lucru și că totul era la fel ca înainte și că aveau să aibă grijă unul de altul. Încă se rotea și fugea de artilerie fără să clipească, ajungând la viteze interstelare periculoase de parcă era o joacă de copii.

— Trebuie să ajungem pe Portiis. Lăncierul o să ne întâmpine pentru raportare și până atunci suntem în siguranță.

— Lăncierul?

Dădu din umeri.

— Nu știu cum îl cheamă. E mai sigur așa.

— În ce univers e mai sigur?

Se îndreptau spre un grup de asteroizi. Vin acceleră exact atât cât era nevoie ca să se strecoare, cu greu, prin spațiul dintre două stânci plutitoare, la o viteză amețitoare. Bucăți de rocă se desprinseră acolo unde aripile lor atingeau asteroizii. Unul dintre crucișătoare încercă să-i urmărească, dar unghiul nu era bun și își reteză aripa. Aly îl privi cum se învârtea, albul lui clar pe fondul negru al spațiului, înainte să se facă mic și să dispară cu totul din vedere.

Aly simți o undă de regret. Se întrebă dacă pilotul avea să supraviețuiască. Și, dacă nu, câte cadavre se adunau pe ziua de azi? Trei? Patru suflete?

— Știu că e mult de înțeles, spuse Vin iritat, de parcă Aly era cel nerezonabil. Trebuie să ai încredere în mine.

— A, da? De ce aș avea încredere?

— Trebuie să-mi păstrez acoperirea. Eram în recunoaștere.

— Da, recunoaștere.

— Ți-am salvat viața.

— După ce aproape că m-ai omorât, sublinie Aly. Ce-mi pasă mie? Vii acum să mă salvezi. Cu pregătirea ta specializată de care n-am știut nimic. Îmi zici că trebuie să fug și să las totul în urmă. Dar știi ceva? Mie îmi place viața mea. Așa că lasă-mă la

cea mai apropiată stație. Mă duc la baza UniForce și le explic că eu n-am avut nimic de-a face cu jocul tău de-a spionii. Pot să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

— Nu, Alyosha. Nu poți.

Pentru prima dată se auzea tristețe în vocea lui. Vin scoase dispozitivul mobil din buzunar și îl trânti de tabloul de bord.

— Arată știrile.

Printr-o fantă din față aparatul proiectă o hologramă cu știri, care prezentau imagini cu nava imperială *Eliedio,* care explodase. Chiar și în această formă, focul și fumul înecăcios erau oribile la vedere.

O voce familiară, care se auzea peste imaginile odioase cu explozia, îi dădu fiori reci pe spinare.

Vocea lui.

— O să termin ce am început, se auzi spunând în film.

Privi în sus și văzu imaginile întunecate, granulate, cu fața lui, care era acoperită de umbre, iar pielea mai neagră decât în realitate. Nu i se vedea decât albul ochilor.

— Să-i prind pe toți. Pe toți.

— N-am spus asta niciodată, zise Aly cu o voce stinsă. Să se audă vorbind în realitate, atât de curând după versiunea editată, i se părea o dedublare stranie. Probabil că au luat replici din show și le-au schimbat cumva.

— Știu, zise Vin, cu părere de rău. Dar nu contează ce cred eu.

Sub filmare scria: *Soldatul Alyosha Myraz, popularul star al serialului* Băieții revoluționari, *urmărit pentru asasinarea prințesei Rhiannon.*

PARTEA A DOUA

CEI ÎNSEMNAȚI

În anul 918, forțele kalusiene
au bombardat planeta Wraeta.

„Am urcat pe una dintre ultimele nave care au reușit să scape din raza exploziei. Aveam 6 ani. N-am văzut când a căzut bomba, dar am văzut nava kalusiană intrând în atmosferă. Mai întâi, o parte a planetei s-a scuturat. Apoi a fost o explozie uriașă. S-au rupt bucăți. Am crezut că o să aud un zgomot puternic, dar a fost liniște. Nu i-am auzit decât pe oamenii din cabina mea care plângeau încet. Toate lucrurile cunoscute, casele noastre, ni le luaseră. Totul era distrus".

Amintirile unui refugiat wraetan

• Nouă

RHIANNON

Ajunseseră la Tinoppa dimineața devreme și se îndreptaseră spre unul dintre contactele lui Dahlen. Pentru că refuzase să ia pilula cu dispozitivul de bruiaj, Dahlen îi spusese că era nevoie să se deghizeze ca să se apropie de Seotra.

Atelierul pescarului era umed, iar pereții erau plini de acvarii întunecate, fără pești, dar pline cu apă stătută și murdară. Într-un colț era un pat de o persoană și o pătură făcută sul. Rhiannon nu-și putea imagina cum ar fi fost să locuiască acolo, dar presupunea că pescarul se simțea bine în locuri umede și întunecoase. Judecând după felul în care arăta, acesta nu crescuse într-un mediu cu gravitație ridicată. Iar combinația cu

felul bizar în care vorbea, ca și cum corzile lui vocale ar fi fost pline de lichid, o făcea pe Rhee să creadă că omul era departe de planeta lui de baștină.

Știa și ea prea bine cum se simțea. Călătoriseră vreme de trei zile și abia ajunseseră la timp; ceremonia la care urma să asiste Seotra era programată pentru acea după-amiază.

Iar în acea după-amiază avea să-l omoare, în sfârșit. În sfârșit, totul se va termina.

„Și apoi ce urmează?” șopti o voce în mintea ei. Aceasta era problema principală când nu aveai cub. Nu doar amintirile organice, ci și întrebările, îndoielile, temerile care îi dădeau târcoale ca niște spectatori fără chip ce se mișcau în umbră.

Goni gândurile din minte. Onoare, loialitate, curaj. Răzbunare.

— Cât va dura procedura? întrebă ea.

— Cât vreau eu, răspunse pescarul.

Își duse mâna enormă către fața lui Rhee și îi deschise ochiul căprui atât de mult încât ea avu senzația că i se rupea pielea la colțuri. Încearcă să se retragă, dar el îi prinse bărbia. Avea pielea de un albastru-deschis și o față alungită, cu toate trăsăturile aglomerate în partea de jos. Ochii erau umani, îndreptați în jos la 45° ca și cum întreaga lui față ar fi alunecat cu timpul. Gura cu buze subțiri scotea un sunet ca de pompă atunci când mesteca tutun. Mirosul îi făcu stomacul să se revolte. Dar cel mai ciudat lucru era că nu avea cub. Nu mai întâlnise niciodată o ființă fără cub, deși auzise că civilizațiile din Centura Exterioară refuzaseră să le folosească. La cel de-al doilea summit G-1K se stabilise că ele erau disponibile pentru fiecare dintre lumile care existau în univers, pentru a elimina barierele tehnologice. Se redactase chiar o rezoluție cuprinzătoare, astfel că planetele puteau să modifice cuburile conform obiceiurilor și tradițiilor locale.

Acest lucru se întâmplase cu zeci de ani în urmă, dar universul interconectat rămăsese o realitate doar pentru teritoriile bogate.

Rhee se întrebă cum ar fi fost să își trăiască întreaga viață fără cub, sau să și-l închidă, ca Dahlen. Al ei fusese închis doar pentru câteva zile și i se părea că umbla printr-o mlaștină de incertitudine, cu impresii care apăreau și dispăreau și cu trecutul care i se desfășura în fața ochilor ca un ghem de sfoară. Era înfricoșător, dar și electrizant, ca și cum ea nu ar fi existat

deloc.

— Stai liniștită! mormăi pescarul.

Luminița pe care-o ținea deasupra ei era extrem de puternică, iar Rhee simți cum ochiul i se umple de lacrimi. Când nu mai putu să suporte, se zbătu să se elibereze.

— Foarte bine, atunci, spuse el dând din umeri. Înainte să începem trebuie să discutăm despre preț.

— Spune cât vrei.

— Credite în valoare de 5 milioane, zise el arogant.

— N-avem banii ăștia, răspunse Dahlen. Pe onoarea ordinului meu, pot să te asigur că atunci când ea va fi împărăteasă…

— Nu există nicio garanție că ea va fi împărăteasă.

O privi, dar nu s-ar putea spune dacă zâmbea sau nu. Și el, și ea știau, atunci când veniseră aici, că exista un risc ca identitatea ei să fie descoperită. Dar nu avuseseră de ales.

— E, hai, prințesă, nu te uita așa la mine. Nu-ți doresc să ai un eșec. Doar că nu mă interesează subiectul destul de mult ca să am vreo părere.

— N-ai nicio părere despre un război intergalactic? întrebă ea.

— Tata era implicat în război, dar eu nu sunt. Oricare dintre planete câștigă le va conduce pe celelalte timp de 20 de ani, apoi va veni alta la rând și alta, și alta. Să lăsăm planetele care vor să se joace să se transforme una pe alta în cenușă, ca noi, ceilalți, să nu mai avem de-a face cu luptele lor meschine.

Meschină. Neînvățată. Tânără. Oarbă. Rhee fusese insultată în ultimele trei zile de mai multe ori decât în toată viața ei dinainte. Se strădui să bage mâna în buzunarele tunicii și să scoată telescopul lui Julian. Simți cum inima i se rupe în bucăți când i-l dădu.

— Uite, e de argint.

— Probabil că a costat o avere.

Pescarul duse telescopul la ochi, nu ca să privească prin el, ci ca să-l inspecteze. Ea știa că nu-l va folosi așa cum ar fi trebuit, ca să privească cerul și să afle că nu e singur.

Oare Julian știa că nu e singur? Se gândea la ea atât de des pe cât se gândea ea la el? În fiecare noapte stătea trează, temându-se că Julian va descoperi ce făcuse.

Pescarul aruncă telescopul în aer și îl prinse de celălalt capăt, părând mulțumit de schimb. Se ridică în picioare, iar ea se aștepta să-l vadă umblând prin dulapuri și căutând diverse

substanțe sau unguente. În schimb, el ridică prelata de pe un acvariu din apropiere și bagă mâna în el până aproape de umăr.

— Ce faci? întrebă ea.

— Cei mai mulți oameni au impresia că acvariile sunt goale, spuse el pe post de răspuns.

Apoi, cu un geamăt, își scoase mâna din acvariu.

Rhee trase aer în piept. În palma lui se afla o creatură cu tentacule lungi care se încolăceau și biciuiau aerul în toate direcțiile. Fata sări înapoi. Capul rotund al creaturii abia intra în palma lui.

— Se cheamă octoerces, spuse el, privind creatura cu oarecare respect și afecțiune.

— De... de unde vine?

Rhee își linse buzele, regretând decizia de a avea încredere în Dahlen.

— De-acolo de unde a fost extras argintul ăla al tău.

Sigur. Era din Centura Exterioară, din adâncul spațiului, o zonă liberă cu planete interconectate pe care Kalu voise să le colonizeze ani de zile. Auzise despre localnici care pescuiau doar cu un costum și un harpon din aliaj și care prindeau creaturi care puteau supraviețui fără lumină și aer, creaturi care sfidau orice cunoștințe despre viață.

— E cam supărat acum. Nu-i place aerul, știi, el nu respiră...

— Dar ce faci cu ea?

Pescarul se încruntă.

— Pentru însemn. Fontisianul tău nu ți-a spus cum se procedează?

Dahlen ridică din umeri, fără nici cea mai mică urmă de înțelegere. Rhee era furioasă, iar pescarul scoase un cloncănit.

— Vodhienii ăștia nu sunt de încredere, poțiunile alea ciudate pe care le beau le afectează creierul, spuse el. Vodhian era o insultă, dar una pe care Rhee n-o mai auzise niciodată. Cum ai ajuns în compania unui nebun ca el?

— Așa cum am ajuns în compania unei brute ca tine. Rhee se mișcă în scaun, privind creatura. Universul găsește căi de a aduce împreună oamenii cei mai nepotriviți.

Pescarul se uită chiorâș la ea, măsurând-o din cap până în picioare.

— Bruta, nebunul și împărăteasa, rosti el întinzându-și gura într-un zâmbet care îi acoperi toată partea de jos a feței, până la

bărbia ascuțită. Îmi place cum sună. Acum, să trecem la treabă.

Își ridică mâna liberă, astfel încât octoerces-ul să-și poată înfășură un singur tentacul în jurul palmei lui.

— O să se prindă de fața ta și o să aducă sângele la suprafață în diferite locuri, la întâmplare, continuă el. Ochii i se îngustară de durere, când octoerces-ul îi strânse încheietura și degetele. După câteva secunde, îi dădu capul într-o parte cu un gest brusc și creatura se desprinse, lăsând în urmă cercuri roșietice.

— Cam așa, dar mult mai închise la culoare. O să ai nevoie de vreo cinci minute.

Pescarul întinse mâna și scoase dintr-un sertar o cârpă albă.

— O să ai nevoie să-ți pui asta în gură, zise el. La privirea ei uimită, continuă: Ca să nu-ți muști limba. Doare ca naiba.

Amorțită, Rhee își puse cârpa în gură. Mirosea a proaspăt și a apret, cumva neobișnuit pentru acel loc umed. Începu să respire sacadat. Își impuse să-și păstreze calmul. Nu avea cubul ca să-i distragă atenția, vreo amintire plăcută, vreun program senzorial pe care să-l pună ca să uite.

Doar cinci minute. Omorâse un om în mai puțin de cinci minute. Creatura se apropie din ce în ce mai mult, până când îi simți tentaculele lipicioase explorându-i partea stângă a feței. N-o să urli, își spuse – deși exact asta simțea nevoia să facă. Ar fi vrut și să fugă, dar era prea târziu.

Apoi ființa ciudată, lunecoasă se prinse de ea ca o pompă și capul îi explodă de durere. Văzu stele verzi și se întrebă dacă nu-i explodase vreun vas de sânge în ochi. I se părea că ceva îi suge creierul spre suprafața craniului. Nu mai putea gândi coerent. Simțea cum creatura îi sugea ochii, prin pleoapele subțiri.

Atunci pescarul îi întinse mâna – puternică, uscată, solzoasă – dar cel puțin familiară.

— Încă puțin, spuse el cu o voce surprinzător de blândă. Fii tare!

Un tentacul îi ajunse pe gât și îl văzu pe Veyron înecându-se, inspirând propriul lui sânge... Strigătul i se opri în gât. Nu putea să respire.

Vocea pescarului ajunse în sfârșit la ea, atât de încet încât păru că vine din sângele ei, din murmurul propriei dureri.

— În Centura Exterioară se găsesc multe lucruri despre care știința spune că nu ar trebui să existe, șopti el. Creaturi ciudate.

Creaturi magice. N-ar trebui să poată trăi, și totuși trăiesc doar pentru că își doresc atât de mult să supraviețuiască. Înțelegi ce-ți spun, prințesă?

Înțelegea, într-adevăr. Mâna lui pe care o strângea, durerea, norii de culoare. Toate aveau sens, toate aveau o concluzie: o să-l găsească pe Seotra și o să-l facă să plătească.

Încercă să-și concentreze răzbunarea pe modul în care avea să-i împlânte cuțitul. În loc de ura profundă își aminti însă momentul din dojo cu Julian, când se aflaseră atât de aproape unul de altul, sentimentele pe care nu le putea defini, sărutul care aproape se întâmplase.

Stelele continuau să i se plimbe prin cap. Durerea o copleși. N-ar fi trebuit să supraviețuiască. De două ori, încă. Dar supraviețuise.

•

Rhee își strânse bine roba pe lângă ea pe drumul spre Monumentul de cristal, unde avea loc priveghiul. Își putea vedea răsuflarea. Aerul înghețat de pe Tinoppa o încântă. Pe Nau Fruma, Rhee nu simțise decât arsura soarelui și văzuse cum căldura făcea ca lucrurile să pară distorsionate și ciudate la depărtare. Dar aerul rece de aici îi aducea un fel de certitudine, ca și cum timpul ar fi încremenit și ea, doar ea, ar putea să-l pornească din nou.

„Starul din *Băieții revoluționari,* Alyosha Myraz, nu a fost prins”, spunea Nero pe ecranul holografic public. Imaginea se schimbă și apăru un Aly încruntat și explozia de pe *Eliedio.* Întotdeauna tresărea la vederea acelei filmări. Câți membri ai echipajului se aflaseră la bordul lui *Eliedio*? Nu se gândise niciodată să întrebe, iar acum era prea târziu.

„Kalusienii au mărit recompensa la 500 000 de credite”. Nero își duse mâna la inimă. Arăta epuizat din cauza emisiei non-stop.

Rhee îl mai văzuse pe Nero cu aceeași mină obosită, la câteva săptămâni după moartea familiei ei. Era mai tânăr pe atunci și cu o față mai proaspătă, fără ridurile fine care îi brăzdau fruntea acum. Era primul ei interviu de la accident – unul pe care nu și-ar fi dorit să-l dea, dar fusese îndemnată de consilieri să redea încrederea publicului. Când camerele se roteau în jurul ei și o filmau, se simțea complet împietrită. Nero îi văzuse expresia de pe chip și le oprise. În privat, se aplecase asupra ei și îi

strânsese ușor umărul.

„Strămoșii au avut grijă ca moartea lor să fie una onorabilă”, spusese el. „Prin ei ne asigurăm că va răsări un nou lider, demn să ne conducă”.

Rhee își aduse aminte că se uitase la Nero cu surprindere și recunoștință. Era prima dată când cineva îi vorbise ca unui adult.

— Nu căsca gura, zise Dahlen, aducând-o la realitate din amintire și împingând-o înainte.

— O să termin ce am început. O să-i prind pe toți, tuna vocea lui Alyosha, amplificată în spațiu, în timp ce pe holoecran *Eliedio* se transforma în praf de stele.

Starul din *Băieții revoluționari* fusese acuzat de uciderea ei, iar Rhee habar n-avea de ce. Știa că Seotra se opusese ideii ca wraetanii refugiați să fie acceptați, acum mulți ani, dar s-ar fi coborât el atât de jos încât să-i însceneze așa ceva celui mai cunoscut wraetan de la DroneVision? De ce ar fi dorit atât de mult războiul?

Rhee se întrebă cum și de ce îl alesese Seotra. Văzuse și ea reality show-ul cu pricina – poate că era cam fără stil, dar exact de aceea îi plăcea. Vincent era starul cel mai popular, cu ochii albaștri și un zâmbet larg, dar ea îl preferase întotdeauna pe Aly, negrul care avea obiceiul de a fugi de camere. Îl admirase pentru că refuzase să renunțe, după ce se aflase că era wraetan.

„Ai fost oarbă, îi spusese Veyron. Oarbă și încăpățânată”.

— N-am vorbit despre ce se poate întâmpla dacă planul tău eșuează, zise Dahlen.

— Vai, câtă încredere poți să ai în mine!

Planul era simplu: trebuia să se apropie destul de mult de Seotra ca să poată să-i împlânte lama lui Veyron adânc în inimă. Era un gest elegant, credea Rhee, ca Seotra să moară la ceremonia organizată pentru prințesa pe care încercase s-o omoare.

Dahlen tăcu o clipă.

— Dă-mi cuțitul!

Scoase o bucată de gresie și începu să treacă lama cuțitului peste ea, ușor, ușor. Fata îl privea nerăbdătoare. El se mișca extrem de încet, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume, de parcă vârful lui nu s-ar fi întâlnit în curând cu un om.

Începu să vorbească brusc.

— Nu poți să pui prea multă presiune pe lamă, spuse el. Trebuie să ai o mișcare circulară, cam așa, ca întreaga lamă să se ascută egal. Unghiurile trebuie să fie precise.

— Mie o să-mi fie de folos oricum, spuse Rhee.

— Cuțitul nu e doar pentru omorât oameni, răspunse el. Poate fi folosit în peste zece moduri, unele dintre ele neașteptate. Și o să te bucuri că le-ai planificat din timp, că ai privit din toate unghiurile, că l-ai ascuțit perfect…

Dahlen vorbea despre ziua când avea să devină împărăteasă. Nu-i spusese și Veyron ceva similar? Că trebuia să se gândească, să planifice?

— Când Veyron a venit după mine, eram gata.

Nu se auzea niciun fel de mândrie în glasul ei. În schimb, se auzeau vina și mânia, și amintirea unui om care întindea spre ea o mână plină de sânge, după care murea.

— N-o să fie aceeași situație ca în cazul antrenorului. El rămase concentrat asupra lamei. De fiecare dată când omori pe cineva cu mâna ta e diferit. O să te schimbi.

— Pe asta mă și bazez.

Voia să se schimbe. Răzbunarea îi direcționase concentrarea și îi dăduse un scop. Golul din inima ei avea să fie, în sfârșit, umplut.

El ridică cuțitul proaspăt ascuțit și îi examină tăișul. Tăcerea se prelungea.

— Să nu zici că nu te-am avertizat, spuse el într-un târziu. De fiecare dată e mai rău.

Îi dădu înapoi cuțitul. În lamă i se oglindi chipul distrus de octoerces: o cicatrice de culoarea prunei care îi acoperea o jumătate de față, iar vasele de sânge plesnite făceau ca tot ochiul drept să-i fie roșu. Irisul căprui căpătase o nuanță de maro foarte închis.

— Te gândești la acele momente? întrebă ea. La momentele care te-au schimbat?

— Ordinul nu încurajează reamintirea. De aceea ne oprim cuburile, ca parte a jurământului pe care îl depunem. Nici măcar ceilalți fontisieni nu înțeleg că amintirile le întunecă judecata. Amintirile te fac… mai slab.

Rhee se întrebă ce voia să spună. Amintirile erau pietrele de temelie ale vieții omului. Ce-ar fi fost ea fără amintiri? Fără

momentele limpezi cu familia ei, păstrate pentru totdeauna în cub?

— Cum a fost? Să crești așa cum ai crescut tu?

— De fapt, nu mă întrebi cum a fost. Mă-ntrebi de ce am devenit așa cum sunt. Dahlen schiță un zâmbet. Dar gura i se strâmbă într-un rictus, de parcă ar fi gustat ceva amar. Erawae era un teritoriu unde nu ne simțeam bine. Dar nu era loc de teamă sau de tristețe atunci când Vodhan te însoțea. El îmi știa fiecare mișcare, fiecare dorință din inima mea.

— De unde știi că există? întrebă ea. Cum poți să fii sigur?

— Tu nu-ți pui la îndoială strămoșii. Nici eu nu-mi pun zeul la îndoială.

Rhee înțelese din privirea rece a lui Dahlen că nu mai dorea să continue conversația.

— Nu mai putem întârzia, spuse el.

Porniră de-a lungul gardului din lanțuri care înconjura amplasamentul: zeci de pietre mari, cu margini tăioase, aranjate într-un semicerc deasupra unei movile acoperite cu iarbă. Erau cam de trei ori mai înalte decât Dahlen, unele chiar mai mari, dar toate aveau o frumusețe specială, parcă ar fi fost cioplite dintr-un nor, și reflectau lumina astfel încât toate culorile curcubeului păreau prinse în formațiunile de cristal. Nimeni nu știa cum ajunseseră acolo; civilizațiile timpurii nu ar fi avut la îndemână tehnologia necesară ca să miște obiecte atât de grele. Se credea că ar fi fost un loc de rugăciune pentru o specie străveche, poate una care se retrăsese pe o altă planetă.

Rhee își văzu propria imagine proiectată deasupra cristalelor. Sute de oameni se adunaseră acolo, poate ca să o plângă pe Rhiannon, poate ca să aibă ce să le povestească generațiilor viitoare. Atât de mulți martori, se gândi ea, în timp ce porțile se deschiseseră brusc și văzu mulțimea năvălind. Mirosul de tămâie umplea aerul. Ea se apropie, dar Dahlen o opri.

— N-o să-ți schimbi părerea.

Vorbise cu o voce egală, dar ea știa că-i pusese o întrebare. Scutură din cap.

I se păru că văzuse ceva-n ochii lui, dar expresia dispăruse prea repede și nu o putuse descifra. Era ca un fel de suspin care trecuse prin el sub formă de umbră.

— Ține cuțitul strâns în mână și bagă lama aici, deasupra rinichiului, spuse el, luându-i mâna și ducând-o într-un punct de

sub cutia toracică.

Abdomenul lui era tare, iar el respira cu greutate.

— N-o să supraviețuiască. Nu te opri să verifici!

Rhee se retrase, împietrită de uimire și confuză. Aceeași mână care atinsese corpul plin de viață al lui Dahlen avea să ia viața altui om. Viață pentru viață. Pentru toate viețile, pentru mama și sora ei, pentru tata.

— Hai să mergem! zise el și o conduse spre intrare.

Mulțimea îi făcu loc când văzu că era Însemnată, fără să știe că era desfigurată de octoerces. Unii își ascundeau politicos oroarea, dar alții se întoarseră sau se retraseră din calea ei. În timpul Marelui Război, Fontis lansase prima armă biologică, deși Kalu îi răspunsese pe măsură, iar rezultatul fusese o exterminare în masă din cauza radiațiilor și a cancerului, pe lângă toate zonele bombardate. Toți supraviețuitorii fuseseră modificați genetic și transmiseseră mutațiile generațiilor următoare. Copiii lor, dacă ar fi avut la rândul lor copii, și aceștia ar fi fost însemnați – cicatrice, bube, alte probleme de sănătate – fiecare generație mai bolnavă decât cea din urmă. Când o vedeau pe ea, vedeau ororile războiului.

Ei nu-i scăpă modul în care se uitau la Dahlen și felul în care îi priveau lung tatuajul. La intrare, fluxul de oameni se împuțină, dar ea se mișca în continuare cu ușurință, pentru că oamenii lăsau un spațiu larg în jurul ei. Un tasinn, cu fața rotundă ca o lună, îi făcu semn să intre. Dahlen o luă la dreapta, pe cealaltă parte a cadrului din fier forjat unde rămăseseră ceilalți oameni. Ea se simți împinsă înainte de forța oamenilor din spatele ei, dar rămase cu ochii la el până ce nu-l mai văzu în mulțime.

În jur, oamenii sporovăiau în limbi necunoscute ei. Acum îi era prea cald. Era atât de multă înghesuială, încât își putea imagina că se întorsese pe Nau Fruma și își croia drum către piață. Dar nu era nicio sărbătoare. În loc de familii și negustori, mulțimea era formată din copii, mulți mai mici ca ea, care împingeau înainte ca un singur organism viu. Sute de oameni plângeau, iar Rhee se simți mișcată și tulburată în același timp. Oare o plângeau cu adevărat pe ea? Sau veniseră doar să ia parte la spectacol, ca să poată spune că fuseseră la priveghiul pentru Trandafirul Galaxiei?

Acesta era poporul ei, cel pe care trebuia să-l servească și căruia îi dedicase viața, la fel ca tata. Dar ea nu-i cunoștea, nu

știa cum gândeau sau de ce se temeau. Când avea să lase în urmă toate astea, își promise să se gândească mereu la ei. Dar nu înainte ca Andrés Seotra să-și fi dat duhul.

În depărtare, Rhee îl zări pe Seotra stând în picioare la marginea unei formațiuni de cristal, cu fața în jos, de parcă ar fi fost adâncit în gânduri. Rhee ar fi putut să-l omoare doar pentru că se prefăcea a fi îndoliat.

Se trezi pe neașteptate cuprinsă de o dorință disperată de a o vedea pe Tai Reyanna. Era convinsă că, dacă ar fi putut s-o privească în ochi, ar fi știut imediat dacă guvernanta o trădase. Dar mulțimea începu să meargă pe poteca șerpuită în susul dealului, și nu o mai văzu pe Tai Reyanna. Înainte de începerea priveghiului, oamenii forțaseră gardul spre formațiunile de cristal pentru ca Tai Reyanna să-și poată pune palmele pe capetele lor și să-i atingă pentru un moment în timp ce murmura o rugăciune.

Mai aproape, tot mai aproape. Rhee făcea câte un pas înainte, depășind persoană după persoană.

De frică, inima îi bătea cu putere, iar ea își tot ștergea mâinile transpirate de tunică. Înspăimântată la gândul că palmele i-ar putea fi umede atunci când ar fi avut nevoie să apuce cuțitul. Când se apropie mulțimea deveni mai puțin generoasă și începu să împingă, deși pe fețele lor se citea dezgustul la vederea ei. Rhee știa că, deși însemnul ei era contrafăcut, era și ea însemnată oricum: ultima din dinastia Ta’an, un fel de piază-rea, de parcă istoria tragică a familiei ar fi fost contagioasă. Niciodată nu se simțise atât de anonimă sau atât de singură. Îl căută pe Dahlen în mulțime, din instinct. Felul în care omora, având încredere în el, era un semn clar că avea exercițiu, că mai omorâse în multe alte dăți.

Un val de avânt scutură mulțimea și o împinse înainte, făcând-o să cadă în genunchi. Ceva nu era în regulă. Rhee nu era superstițioasă, dar imediat își dădu seama – gândul la piaza-rea adusese cu sine o altă nenorocire. Deodată simți nevoia să se elibereze, să-l omoare pe Seotra acum, până nu era prea târziu.

Rhee se aruncă prin mulțime, ignorând gemetele și obiecțiile copiilor. Cu cât împingea mai tare, cu atât mai rușinată se simțea.

— Da’ ce, crezi că ești mai cu moț? mormăi cineva în urechea

ei.

Credea asta? Crezi că știi toate răspunsurile? o întrebase Veyron.

Cineva o trase de glugă, altcineva de un braț. Ea se desprinse din strânsoarea unui băiat cu părul roșu și fața acoperită de cicatrice.

— Așteaptă-ți rândul! strigă o fetiță, dar ea nu putea aștepta.

Seotra trebuia să moară acum, înainte ca ea să-și piardă șansa.

Era aproape, mai avea doar o aruncătură de băț. Îi vedea pe Seotra și pe gărzile tasinn din spatele lui, cu mâinile plasate strategic pe tocurile armelor. El zâmbea. Era același zâmbet pe care îl văzuse fugar pe fața lui când îi urmărise familia îmbarcându-se pe navă. Era un zâmbet, nu? Un zâmbet atotștiutor, triumfător? Nu era doar ușurat de faptul că ei scăpau? Acum că nu mai putea reda amintirea pe cub, nu mai era atât de sigură.

Timpul păru că se oprește în loc. Ea împinse mulțimea ca să facă ultimii pași. Inima îi bătea cu putere în urechi, iar zgomotul aproape că o făcea să nu mai audă copiii în spatele ei cum își băteau joc de ea și o insultau. Era atât de aproape acum, încât ar fi putut să întindă o mână și să-l atingă…

Îngheță.

Chiar în acel moment, Tai Reyanna, aplecându-se asupra unui copilaș ca să-l binecuvânteze, privi în sus și o văzu. Iar Rhiannon încremeni. Aproape se topi și se scurse în pământ, pentru că își dădu seama imediat că Tai Reyanna o recunoscuse în ciuda semnului de pe față.

Tai Reyanna rămase cu gura căscată de uimire. Seotra, încurcat, dădu să se întoarcă în direcția lui Rhee.

Acum.

Când întinse mâna spre cuțit, simți o glugă cum îi acoperea fața și două brațe care o strângeau atât de tare, încât i se tăie răsuflarea. Rhee inspiră prin fibra de lână când încercă să deschidă gura și să țipe, dar constată că nu mai avea deloc aer în plămâni.

• Zece

ALYOSHA

Derkatz, hotărî Aly, era cea mai mare cloacă din univers. Iar după trei zile de fugă din fața UniForce și fiind tot timpul offline, sărind ca la un șotron intergalactic dintr-o casă conspirativă mizerabilă în alta, putea spune cu mâna pe inimă că se pricepea. Kalu tocmai instaurase legea marțială pe toate planetele din subordine și în spațiul aerian, ceea ce însemna că restricțiile de la graniță erau mai groaznice decât cele impuse de regentul Seotra. Avuseseră nevoie de bile foarte tari doar ca să iasă din teritoriile principale.

Când se opriseră să alimenteze, aleseseră cei mai prăpădiți asteroizi unde nimeni nu se obosea să verifice cine venea și cine pleca.

Aici, în Centura Exterioară, se puteau mișca în voie. Teoretic. Iar Aly știa și de ce: nimeni nu venea să patruleze o grămadă de așezări nisipoase, iar cine ajungea aici nu știa cum să plece mai repede.

Planetă pitică, Derkatz era un punct de alimentare cu oxigen, bine-cunoscută pentru piața neagră. Până acum însă, Aly și Vincent n-avuseseră prea mult noroc să găsească oxigen. Sau, mai precis, nu reușiseră cu niciun chip să-l cumpere. Tocmai fuseseră expediați din a treia seră de un negustor derkatzian care se jură că o să-i muște gura lui Aly și o să i-o mănânce, genul de amenințare care nu se întâlnea decât în Centura Exterioară.

Când ajunseră afară, Aly își trase ochelarii de protecție înapoi pe frunte și își dădu jos masca de pe figură. Se uită chiorâș la orizontul care se întuneca. În ochi îi intrară fire de nisip care îl zgâriau.

— Pfui, ce tare era acolo! zise el.

— Nu-ncepe!

Vin își scutură nisipul din păr.

— Nu, pe bune, chiar sunt impresionat.

Aly începu să vorbească cu accent kalusian și își îndreptă cu gesturi studiate salopeta. Era la fel cu cea a lui Vincent și cu cele ale tuturor celorlalți umanoizi de pe bolovanul acela, pentru

că era singurul tip de costum care cât de cât ținea nisipul în afara părților sensibile. Pe pulpă avea un cârlig pentru unelte, unde Vin își pusese ciocanul lui Aly doar ca să facă mișto de el.

— Ia zi, Vincent, care era tehnica aia specială de negociere? Să enervezi literalmente toate formele de viață pe bază de carbon din universul cunoscut?

— Zece mii e un adevărat jaf și știi bine asta.

— Negociam. Ar fi lăsat la preț dacă…

— Dacă ce, Aly? Dacă te băgai tu și-l gâdilai la bile? Stăpâneam situația până când ai început să vorbești. Mereu încerci să-i faci pe toți să te placă…

— Așa, deci? Aly simți furia cum îl tăia ca un cuțit în spate. Eu am sfeclit-o acolo?

— Calmează-te, omule, că n-am vrut să zic asta!

Vin își ridică palmele, semn că se preda. Ăsta era jocul lui. Întotdeauna vorbea fără să se gândească.

— Trebuie să te ferești, ai uitat? N-ai decât o mască amărâtă contra prafului și niște ochelari de rahat care să te păzească să fii arătat cu degetul ca ucigașul cel mai căutat în univers.

Dar în adâncul sufletului se întreba dacă nu cumva robodroizii îi înconjuraseră pentru că el găsise naveta de salvare de pe nava imperială. Dacă cineva auzise transmisia lui Aly cu semnalul de ajutor, nu apelul lui Vin? Dar el folosise cubul ca să transmită semnalul, iar comunicațiile prin cub se presupunea că erau securizate. De nespart. Iar dacă așa stăteau lucrurile, Vin avea dreptate – dacă Seotra și lacheii lui chiar puteau să facă o vizită neașteptată cuiva, prin cub? Răspunsul la întrebare era prea nasol ca să se gândească la el. De un lucru era sigur. Cumva, el ajunsese țapul ispășitor.

UniForce chiar promitea o recompensă mai mare pentru cine îl prindea, mai ales că acum nu mai pretindeau doar că o omorâse pe prințesă, ci și că își răpise colegul de platou, iubitul star TV Vincent Limam, probabil ca obiect de șantaj și negociere. Ceea ce era chiar simpatic, pentru că în acel moment Aly ar fi negociat cu mare drag să-l trimită pe Vin în cel mai îndepărtat colț al universului.

— Ție ar trebui să-ți pese cel mai tare de ce se întâmplă, zise Vin, sunând ca unul dintre misionarii din corturile-biserici, cu fața pungită de parcă toate cuvintele pe care le spuneau ar fi fost acre. Nu vrei să știi de ce te-au ales tocmai pe tine pe post

de hârtie igienică pentru tot universul?

Aly simți amar în gură. Vântul îi aducea nisipul pe limbă și între dinți. Pentru că știa deja de ce. Normal că știa, chiar dacă nu voia să creadă. Pentru că era wraetan. Pentru că încercase să fie altceva. Tremura de nervi.

— Nu-mi spune tu de ce să-mi pese, auzi?

— Tu te minți singur, nu eu, zise Vin, cu ochi strălucitori. Ești așa de ocupat să fii băiat de băiat pentru kalusieni, că ești în stare să cazi în genunchi pentru oamenii care ți-au răpit…

— Mai dă tu mult din gură, că…

Nu era destul că UniForce i-o trăsese, deși zâmbise frumos la camere și jucase după cum îi cântaseră ei, acum și Vin îi spunea același lucru. De fapt, vedea ceea ce Aly încerca din greu să ascundă.

— Că ce? Aly, îți dau ocazia să faci ceva, să te alături revoluției…

— Mă piș pe revoluția ta! explodă Aly.

Se aplecă și aproape îi atinse fața lui Vin. Alina și mama muriseră, toți aveau să moară. Poate îl priveau acum, așa cum credeau kalusienii, și dezaprobau ce vedeau acolo jos. Sau poate, cum spuneau fontisienii, Vodhan construise lumea și acum era enervat că ei o distruseseră. Și-l imagina pe Vodhan care ridica mâinile în semn de pace, se ridica frumușel și dispărea, ca să-și încerce norocul în altă parte.

— Să nu crezi cumva că mă cunoști. Eu nu te cunosc pe tine. Mincinosule! Aly se simțea toxic. Te joci de-a revoluționarul pentru că ai impresia că e amuzant. Sau poate te crezi vreun erou. De ce nu? Toată lumea ți-a spus că ești un erou, corect? Rușinea și furia își dădeau coate ca să ocupe cât mai mult din sufletul lui. E simplu să fii erou când n-ai avut nicio problemă în viață, nu te-ai luptat niciodată pentru nimic, totul ți-a venit pe tavă. E simplu să lupți când n-ai simțit gustul de sânge în gură…

Vin îl pocni. Aly se retrase clătinându-se, iar ochelarii îi săriră de pe față și îi rămaseră atârnați de gât. Timp de o secundă, Aly se trezi țintuit unde era, în timp ce Vin se uita la el fără să i se miște vreun mușchi pe față – cu o expresie vagă, puțin curioasă, flexându-și degetele.

Apoi Aly îl atacă. Se prăvăliră amândoi în nisip, praful umplându-le ochii și gurile. Aly îi trimise un pumn direct în nas lui Vin și auzi trosnetul. Sângele îi curgea în gură, iar Vin se

îneca. Aly se trase înapoi, cuprins de oroare și rușine.

Pe urmă realiză că Vin nu se îneca, ci râdea.

— Vezi? spuse el, proptindu-se într-un cot. Am sânge în gură. Acum ești mulțumit?

Înainte ca Aly să-și poată cere scuze, ușa serei se deschise în spatele lui. Fără să se gândească, se întoarse. Văzu că masca și ochelarii erau pe jos și, din instinct, își acoperi fața cu mâinile.

— Pentru că sunt un tip generos, m-am gândit să vă dau o jumătate de ladă pentru patru mii…

Negustorul derkatzian îngheță, cu brațele pline de plante. Se uită la Aly cu ochii lui rotunzi și negri și își ridică botul plat în aer. Urechile ascuțite care erau lăsate pe spate, ascunse de blană, se ridicară imediat.

— Ce avem noi aici? zise el. Cel mai căutat prăfos din tot universul.

Își ridică mâna la gât ca să acceseze cubul, dar Aly îl îmbrânci înainte să poată transmite ceva. Derkatzianul scoase un strigăt strangulat când căzură unul peste altul cu zgomot, pe pământ. Era îmbrăcat cu o tunică jegoasă, ca și ceilalți localnici, iar blana care rămăsese pe-afară era încâlcită din cauza nisipului. Lui Aly i se făcu brusc greață de la miros când îl țintui la pământ, apucându-i încheieturile de la mâini. Plantele zburaseră în toate părțile.

Derkatzianul era un tip înalt, cu aproape jumătate de metru mai înalt ca Aly și cu vreo 35 de kilograme mai gras. Mai era și rău ca naiba, fiindcă rasa evoluase din vulpile deșertului, care mergeau în două picioare. Mușcând și mârâind, reuși să pună un picior în pământ și îl aruncă pe Aly cât colo. Aly se clătină înspre el, ridicând nori de nisip când se aruncă spre derkatzian. Îi prinse urechea blănoasă și îl trase atât de tare, că omul începu să țipe.

Între timp, Vin se lansă și el spre ei, izbind cu cotul în burta individului.

— Uff! gemu derkatzianul, îndoindu-se de mijloc.

Aly îl prinse de după gât, ca la lupte, iar Vin îi prinse brațele pe lângă corp. Dar nu trebuiau să se teamă doar de cub, pentru că derkatzianul își lăsă capul pe spate și începu o serie de lătrături, apoi lansă un urlet ca de lup.

— *Taejis*! zise Vin și îi mai trase un șut.

Omul mai schelălăi o dată, apoi tăcu.

Vin avea ochii cât cepele când se târî să adune plantele de la picioarele lui. În depărtare se auziră mai multe urlete derkatziene, care se împleteau cu vânturile țipătoare. Aly uitase cât de multe puteau ei comunica numai prin tonul și frecvența lătrăturilor.

— Trebuie să ne cărăm!

O luară la fugă spre sat, pentru că nu exista nicio altă cale spre docuri. O luară la stânga în dreptul unei alei, spre o stradă circulară, când țipetele vântului încetară. Satul principal din Derkatz era împărțit în loturi, ca o serie de structuri concentrice care aveau o curte interioară unde locuitorii erau cel puțin protejați de nisip și vânturile urlătoare.

Fugiră mai întâi la stânga, apoi la dreapta, pe urmă iar la stânga. Satul principal fusese un fort în Marele Război – o singură cale de intrare și una de ieșire. În fine, se adăpostiră într-un alcov unde Aly avu răgazul să-și lege o basma pe gură și pe nas. În alte părți ale galaxiei, ar fi părut că se pregătește să jefuiască pe cineva. Dar aici toată lumea purta eșarfe în culori vii, ca steagurile de rugăciune, ca să le protejeze fețele de nisip.

— Ia astea, zise Vin, împingând lada de plante spre Aly care, strângând-o la piept, încercă să se orienteze, fără cub, pe străzile necunoscute.

— Trebuie să ne despărțim. Probabil că derkatzianul le-a spus că suntem doi.

Aly aprobă din cap, sperând că va putea să-și găsească drumul spre docuri. *Taejis.* Nu fusese prea atent când merseseră spre sat mai devreme. Întotdeauna se folosea de cub în astfel de situații, din instinct. Dar cât de greu ar fi putut să fie?

— Ne întâlnim la vest de docuri, lângă vamă. Fii calm și nu fugi decât dacă e absolută nevoie!

Ieșiră din alee.

— Și nu uita: derkatzienii pot să miroasă frica, spuse el înainte să plece. Fii cool!

Sfaturi perfecte la despărțire. Aly o luă la dreapta, cu inima bătându-i ca un ciocan. Evită un bărbat care se rostogolea spre el ținând o găină de gât. Aly o luă imediat la stânga, se retrase când găsi o fundătură și aproape că seceră un grup de copii – umanoizi și derkatzieni, care jucau un joc cu mingea dusă de vânt. Lovi mingea în trecere, iar aceasta se izbi de un zid și începu să baleieze între suprafețe, în timp ce copiii țipau fericiți.

După ce trecu de grup, văzu doi derkatzieni care miroseau în dreptul lui. Se lăsaseră în patru picioare, ceea ce nu făceau decât la vânătoare, iar Aly își dădu seama că semănau foarte tare cu vulpile. Mai puțin în ceea ce privește dimensiunea, desigur.

Țâșni într-o alee, sperând că nu-i vor simți mirosul, apoi încercă să-i amețească: o luă pe o stradă circulară, pe o alee, ieși din nou, apoi urcă pe o scară câte trei trepte deodată. Nu știa dacă mergea în direcția bună. Nu era obișnuit să navigheze fără cubul care îi spunea exact unde să meargă. O femeie se aplecă peste un coș și el sări peste ea. Gravitația îl încetinea. Nu mai era obișnuit cu ea și i se părea că înoată în supă.

Nu putea fi prea departe de docuri. Dar la următoarea cotitură zări uniforme negre și insigne lucioase, iar inima i se opri. Tasinnii. Veneau pe scări în sus. Se ascunse în cadrul unei uși și se lipi de perete. Ce naiba căutau ăștia acolo? Derkatz era teritoriu neutru și prea departe ca să călătorească acolo gărzile kalusiene. Adună-te, băiete! își spuse.

Înăuntru erau saci de dormit rulați și o masă joasă în centrul unei camere aproape nemobilate. Era o singură fereastră și era întuneric. Liniște. Își putea auzi respirația. Picioarele îl usturau. Nu era deloc în formă.

— Ter cautăr să ter prinder?

Era o voce joasă, dar Aly recunoscu întrebarea din intonația în zigzag. Se uită în jur. Un băiețel stătea ghemuit într-un colț. Arăta de parcă se întrupase din umbre.

Aly scutură din cap, pentru că nu înțelegea. Se vorbea kalusiana acolo, dar accentul era ca apa, cu cuvinte fluide și accelerate.

— Ter cautăr să ter prinder? încercă băiatul din nou, vorbind foarte rar și făcând semne cu mâinile ca și cum ar fi apucat ceva.

— Să mă prindă? Ceva din expresia băiatului îi dădu de gândit. Cine să mă prindă?

Băiatul dădu din umeri.

— De anul trecut au început să vină oameni pe aici. La început ne-au dat bomboane, dar acum nu.

Aly își dădu seama că băiatul făcea un efort să vorbească rar, ca să se facă înțeles.

— Docto’ul, începu el. Doctorul. A pus panou’ile sola’e și pe

urmă a rămas...

Afară vocile se auzeau mai tare – tasinnii se apropiau. Băiatul se ridică să meargă spre ușă. Aly aproape că îl opri, dar nu vru să-l sperie și să țipe. Copilul dispăru pe ușă.

De afară se auzi zgomot de cizme bocănind pe pământ. Masca subțire de pe fața lui Aly era umedă de transpirație. Auzea tasinnii cum îl întrebau pe băiat dacă nu văzuse pe cineva alergând în direcția aceea. Copilul le răspunse cu un singur cuvânt.

— Nu-ci.

Nu aici.

Apoi zgomotul de cizme se îndepărtă. Băiatul se întoarse și îi făcu semn lui Aly să-l urmeze la fereastră. Se cățără pe o ladă și împinse fereastra cu umărul.

— Scurtătură.

Aly își scoase capul pe fereastră și se uită. Între fereastra de la etajul de mai jos și baconul de peste stradă era o scândură lungă. Probabil că sub acest nivel era o piață. Era mai aglomerat decât în alte cercuri și câțiva derkatzieni păzeau terenul. Aly se hotărî să-și încerce norocul cu ei, mai degrabă decât cu tasinnii.

— Mulțumesc, spuse el, și își mută plantele sub braț.

Apoi atinse podul palmei copilului cu degetul mare. Era o tradiție wraetană printre membrii unei familii. Comunica multe emoții care nu se puteau traduce, dar era un semn de afecțiune și recunoștință, iar cea mai apropiată expresie kalusiană era ceva de genul: viața mea e în mâinile tale. El, Vin și Jeth schimbaseră același gest în ziua în care absolviseră. Nu avea altă familie în afara celor doi. Iar Vin îl aștepta.

Indiferent dacă băiatul înțelese sau nu semnificația gestului, aprobă din cap. Un copil din aceia mai înțelepți decât vârsta lor, după cum se vedea. Aly se lăsă în jos pe fereastră, cu picioarele înainte, și ateriză ușor pe balcon. Când întoarse capul, băiatul dispăruse.

O luă spre est și zbură pe scări în jos, dar observă prea târziu tasinnii care ajunseseră la parter. Aly apucă balustrada și se lansă cu toată greutatea peste ea. Ateriză pe ambele picioare și căzu într-un genunchi, dar se ridică iute și continuă să fugă, ținând strâns în brațe lada cu plante.

Un derkatzian apăru de nicăieri și se aruncă spre Aly, cu un mârâit profund. El se dădu într-o parte, iar vulpoiul îl depăși în

alergare. Auzi lătratul de avertisment.

Mulțimea se împărți în două. Oamenii își abandonară roabele și coșurile și începură să alerge țipând pe străzi. Tasinnii se mișcau stângaci, din cauza armamentului, dar derkatzienii câștigau teren și începeau să închidă piața.

Se apropie de locul unde erau andocate navele. Dacă ar fi putut ajunge la *Soldatul de tinichea*...

Cineva îl trase într-o alee și îl izbi de un zid. Vincent. Cu mâna în pieptul lui Aly, țintuindu-l la un braț distanță. Intrarea era îngustă și acoperită strategic de o căruță plină cu fructe-de-lună. Doi vulpoi trecură în goană pe lângă ei. După câteva secunde, Aly îi îndepărtă mâna lui Vin. Niciunul dintre ei nu respirase în tot acest timp.

— Unde naiba ai fost? întrebă Vin.

— A trebuit să fac un ocol, răspunse el, respirând greu. În caz că n-ai observat, erau mulți tasinni și vulpoi pe urmele mele.

— Da, bine, ești cel mai șmecher. Hai s-o ștergem!

Nu aveau mai mult de doi pași până la docuri. Aproape o mie de oameni, îmbrăcați în salopete, lucrau în zona docurilor – la import și export de diferite bunuri pe toate lunile, planetele și coloniile de pe asteroizi. Se părea că traficul pe piața neagră se triplase după ce Seotra închisese porturile din Sibu după asasinat. Aly vedea *Soldatul de tinichea* la distanță – andocat printre nenumărate alte nave mai mari și mai scumpe. Era mic și prăpădit, dar imaginea familiară îi făcu inima lui Aly să se strângă.

— Treb’e să fugim ca din pușcă, zise Vin.

— Păi nu asta făceam?

Vântul îi purta când începură să traverseze piața cu salopetele fluturând și basmalele la gură. Aly își trase fermoarul costumului până sus, ca să protejeze plantele. Fără ochelari, nu putea ține praful departe de ochi și se concentră să urmărească pașii lăsați de Vin în praf ca să treacă de marea de salopete. Se strecurară printre kalusieni și misei, sperând că tasinnii și derkatzienii le pierduseră urma. Când se apropiară de docuri, unde parcaseră naveta, nu mai ieșiră și de sub protecția vântului. Fiecare pas pe care îl făceau li se părea mai greu ca precedentul, de parcă lumea se întorsese cu susul în jos și trebuiau să urce pe o sfoară.

În ultimul moment, Vin se întoarse și îl apucă pe Aly de mână,

trăgându-l peste ultimele trepte. Când tasinnii începură să cotrobăie prin port, ei erau deja duşi demult, dispăruţi în vasta întunecime a spaţiului.

• Unsprezece

RHIANNON

Trecuse mai bine de o oră, poate două, de când Rhee fusese capturată la propriul ei priveghi. Fusese atât de aproape de a-l înjunghia pe Seotra! Îşi aminti de surpriza întipărită pe faţa lui când se întorsese să vadă de ce se agita lumea. Rhee se întreba dacă Seotra o recunoscuse.

Acum era condusă de două gărzi tăcute, de-a lungul unui coridor complet întunecat. Ar fi vrut să se lupte, să scape, dar adrenalina îi supsese toată energia din corp, iar genunchii o lăsau în timp ce mergea. Rhee ghici că erau undeva sub pământ după mirosul de umezeală şi sunetul înăbuşit al vocii ei când punea întrebare după întrebare: Cine sunteţi? Unde mă duceţi? Cum e să fii servitorul unui trădător?

Gărzile o duceau la Seotra şi credeau, probabil, că aveau un avantaj, pur şi simplu pentru că ea era prizoniera lor. Dar ea era cea care îşi petrecuse jumătate din viaţă pregătindu-se pentru acest moment.

Rhee se opri din numărat cotiturile, dar privi printre gene când lumina pătrunse prin ţesătura care îi acoperea faţa. Lumină naturală. O aduseseră la suprafaţă. În fine, se opriră, iar în faţa ei se deschise o uşă. Rhee se simţi împinsă peste un prag şi cineva îi smulse gluga de pe cap.

O orbi lumina soarelui care se reflecta pe toate suprafeţele. Camera era complet albă, cu mobilă şi perne albe cu ciucuri şi perdele albe care fluturau în briză. Din centrul camerei se mişcă cineva spre ea, o siluetă întunecată cu paşi rapizi. Rhee se împletici până la o masă din apropiere şi puse mâna pe cel mai la îndemână obiect.

— Nu te apropia! strigă ea.

— În numele strămoşilor, ce crezi că faci cu ăla, *ahn ouck*?

Vocea unei femei, joasă şi familiară. Tai Reyanna. Întotdeauna

i se păruse lui Rhee că vocea guvernantei suna de parcă ar fi fost plină de fum. Senzația rămânea în cameră și după ce ea termina de vorbit.

Abia atunci își dădu Rhee seama că ținea în mână o perie de păr.

— Tu!

Rhee se afla acum față în față cu Tai Reyanna. Întotdeauna urâse să i se spună *ahn ouck.* Însemna „copilă” și suna cu atât mai condescendent cu cât ea nu mai era un copil. Era o tactică – un mod de a-i reaminti lui Rhee de fetița care fusese când murise familia ei.

— Tu ai pus să mă răpească?

— Aveai de ales între asta și închisoare, răspunse guvernanta.

Rhee și dădu seama că era prima dată când vedea părul femeii. Nu mai era acoperit de un turban elaborat, ci îi cădea în jurul feței în valuri negre înspicate cu argintiu.

— După cum îți făceai loc prin mulțime ca o nebună, am crezut că te îndreptai spre varianta a doua. Le-am spus gărzilor că nu ești decât o copilă care are nevoie de îndrumare. Ceea ce e adevărat.

— De ce m-ai legat la ochi?

Tai Reyanna clătină din cap.

— Ca să nu poți fugi până când nu termin de vorbit.

Guvernanta făcea exerciții de scriere caligrafică – Rhee vedea liniile uniforme ale scrisului de mână pe un pergament maroniu din spatele ei. Pe vremuri, o relaxa când o privea pe Tai exersând acest obicei străvechi. Necesita o anumită liniște interioară și o răbdare care îi amintea de Veyron. El și Tai Reyanna nu fuseseră prieteni, dar semănaseră din multe puncte de vedere.

Rhee o studie pe Tai Reyanna. Era consiliera ei, mentorul, profesoara, ghidul. Ar fi putut femeia care o învățase istorie și limbi străine, care fugise cu ea pe luna aceea deșertică, doar ca s-o protejeze, care o apărase timp de 9 ani, putea ea oare să fie parte a conspirației de asasinat? Rhee nu voia să creadă că ar fi fost posibil. Dar și Veyron avusese grijă de ea.

— Unde suntem? întrebă Rhee cu grijă.

Dar o singură privire pe fereastră îi oferi răspunsul. Cristalele de pe Tinoppa se vedeau în depărtare, deci Dahlen era și el pe acolo.

— Eu pun întrebările, zise Tai Reyanna ridicând vocea. Chipul îi împietrise, se făcuse aspru – ca nisipul bătătorit care rămâne în urma unui val înspumat. Unde ai fost?

Rhee plecă privirea. Nu era obișnuită ca Tai Reyanna să-și arate emoțiile. În toți acei ani de pe Nau Fruma fusese rigidă și concentrată pe misiune. Dar amintirile organice izbucneau acum în mintea lui Rhee. Tai Reyanna, mai tânără, ajutând-o să se îmbrace și învățând-o să citească. Râsul ei, puternic, un hohot sonor, HA! După care începea să chicotească. Rhee se întrebă cum ar fi putut uita acele momente. Dar știa răspunsul: pentru că nu le salvase, nu le redase după aceea. Fuseseră arhivate demult, deoarece nu fuseseră accesate.

— Răspunde-mi! se răsti Tai Reyanna.

Lui Rhee i se împletici limba și nu mai fu în stare să articuleze niciun cuvânt. I se părea că se întorseseră pe Nau Fruma, la palatul plin de praf și la lecțiile zilnice. Ce ar fi putut să spună?

Tai Reyanna străbătu camera cu pași mari, cu spatele drept, cu o țintă precisă. Rhee se încordă. Privi afară și numără în gând trei etaje. Era un pomișor care i-ar fi atenuat căderea, dacă ar fi trebuit să sară pe fereastră.

Dar Tai Reyanna o îmbrățișă strâns, pe neașteptate. Rhee nu era obișnuită cu atingerea ei. De fapt, ultima dată când o luase în brațe avea șase ani și tocmai aflase despre moartea părinților – o altă amintire pe care o arhivase, o ascunsese în adâncul cubului, ca să n-o mai privească vreodată.

Rhee simți cum se sfârșește, la fel ca fetița din amintire. Guvernanta era numai piele și os – oare așa fusese mereu? – dar mirosul familiar de tămâie care persista pe hainele ei era puternic și aromat. Rhee inhală adânc, simți cum i se umplură ochii de lacrimi și cum, în sfârșit, atingea o bucățică din căminul ei.

Pentru un moment, uită de toate: de Veyron, de explozia lui *Eliedio,* de revolte și de legea marțială, de Seotra care era chiar acolo, pe asteroid.

— Cum ai scăpat? întrebă Tai Reyanna cu buzele în părul lui Rhee. Cum ai supraviețuit?

Întrebarea o readuse pe Rhee cu picioarele pe pământ. Se desprinse din îmbrățișare.

— Dar tu cum ai supraviețuit? întrebă ea, cu blândețe, dar dându-se un pas înapoi. Am văzut că *Eliedio* a explodat.

— Am fost evacuați. Am plecat în căutarea ta, dar tasinnii ne-au forțat să ne urcăm în navetele de salvare și am avut încredere că Veyron o să…

Se opri când îi pomeni numele, ca și cum ar fi meritat respectul strămoșilor.

— A scăpat toată lumea?

— Nu, răspunse Tai Reyanna, strângându-și roba la piept. Întotdeauna ceruse perfecțiune, deși Rhee se întrebă dacă nu cumva era o scuză ca să nu se mai uite la ea. Nu au fost navete de ajuns pentru toată lumea. Rhee simți un nou junghi de vină: folosiseră una dintre navete ca să pună corpul lui Veyron. Numai când am ajuns pe sol am constatat că tu nu plecaseși. Am auzit că Veyron a murit încercând să te apere de atacator – un băiat wraetan, continuă Tai Reyanna și nici chiar ea, care ar fi trebuit să rămână neutră, nu se putu abține să nu-și afișeze dezgustul.

— E o minciună, spuse Rhee. Nici nu l-am văzut pe băiatul acela.

— Toate holoștirile spun același lucru.

Rhee știa. Se uitase și ea. Se spunea că Alyosha Myraz se înrolase în UniForce sub un pretext fals și că era parte a unei conspirații de lungă durată pentru asasinarea ei. Zvonurile spuneau că plantase acea bombă în caz că ar fi eșuat încercarea de asasinat.

— L-au prins? întrebă Rhee.

Când Tai Reyanna clătină din cap, ea scoase un suspin de ușurare. Dar cu imaginea lui răspândită pe toate canalele TV din univers, nu avea să dureze prea mult.

Atât de mulți morți în locul ei.

— Ce se întâmplă, Rhiannon? Ce ți-ai făcut pe față? Ce-ai pățit?

Tai Reyanna avea cearcăne negre sub ochi. Rhee își pipăi fața care era încă umflată.

Nu mai avea chef să joace niciun joc, să încerce să păcălească și să fie cu un pas înaintea tuturor. Avea pe conștiință numărul tot mai mare de morți, iar amintirea lui Seotra care făcea cu mâna de pe movila înverzită o ardea pe dinăuntru.

— Știi bine ce s-a întâmplat, zise ea fără amărăciune. Seotra l-a trimis pe Veyron, să mă omoare.

Întrebarea nerostită, adânc îngropată, încerca să-și facă loc și să-i ajungă pe buze: ai conspirat și tu cu el? Dar nu se putu

hotărî s-o chestioneze.

— Veyron? repetă Tai Reyanna. Se îndepărtă, prinzându-se de pervaz ca să nu cadă. Nu. N-ar face așa ceva.

Apoi se uită din nou la Rhee.

— Indiferent cine l-a trimis, n-a fost Andrés Seotra. El a fost cel mai bun și mai vechi prieten al tatălui tău, continuă Tai Reyanna, cu o voce joasă care păru să o curenteze pe Rhee. Erau ca frații. Andrés Seotra s-a luptat să fie regent ca să apere interesele dinastiei Ta'an.

— Știu asta. Tocmai de aceea trădarea lui este de zece ori mai groaznică.

— N-a fost nicio trădare, spuse Tai Reyanna sever. Nu din partea lui. El a fost loial familiei.

— Dar s-a opus Tratatului Urnew…

— … pentru că nu era destul de cuprinzător, o întrerupse Tai Reyanna. El voia ca pacea să dureze și dacă nu mai era un Ta'an pe tron. Nu înțelegi? Se temea că altfel va exista un motiv ca tu să fii asasinată – ca voi toți să fiți asasinați. O, strămoșilor, ajutați-mă! Asta ai crezut tu în tot acest timp? De aceea ai refuzat să-l vezi în toți anii ăștia?

— Ai știut că voia… că voia să mă vadă?

Rhee simțea cum informația i se scurgea prin vene, pătându-i fiecare bucățică din sufletul prostesc și meschin.

— Desigur. S-a consultat cu mine. Credea că îți amintește de durerea ta și am căzut de acord să-ți mai dăm timp.

I se ridică părul pe ceafă. Jumătate din galaxie îți vrea moartea, spunea el în amintirea ei. La asta se referea? La faptul că tratatul nu oferea destulă protecție? Dar se obosise ea, măcar, să afle despre ce era vorba? Nu. Era o confuzie. Seotra era responsabil. Rhee era sigură – întotdeauna fusese sigură. Scopul pentru care se pregătise era atât de aproape și nu se putea lăsa distrasă de îndoieli.

— Du-mă la Seotra! Vreau să vorbesc cu el, zise Rhee. Vreau să știu tot ce a vrut să-mi spună. De la început.

Era numai pe jumătate adevărat. Voia să vorbească cu Seotra, să-l înfrunte, să-i spună în față că era un mincinos și, în sfârșit, să-l omoare. În ciuda a ceea ce îi spusese Tai Reyanna, sau poate tocmai de aceea. Rhee nu era sigură că se putea încrede total în guvernantă.

— Ar fi trebuit să mă anunți mai repede că trăiești. Tai

Reyanna se întoarse de la ea și porni spre ușă. Te-am jelit, m-am rugat pentru tine și în tot acest timp tu erai în viață.

Rhee nu răspunse. Își imagină că avea o inimă de piatră – impenetrabilă, nemișcată. Cineva trebuia să plătească pentru durerea ei.

Nu cineva – Seotra trebuia să plătească. Pentru că adevărul cel înfricoșător ieșise la iveală: ea voia ca el să fie de vină. Avea nevoie ca el să fie de vină, ca ea să-și ispășească în sfârșit pedeapsa. Ar fi trebuit să moară împreună cu familia ei. Doar astfel putea să le spună că îi părea rău.

•

Biblioteca palatului de pe Tinoppa nu semăna deloc cu bibliotecile pe care le știa ea. Mama ei se ocupase de biblioteca imperială din Sibu, dar mirosul ei era unul de vechi și stătut, reconfortant cumva – ca o pătură veche și moale pe care ți-o pui pe umeri. Razele soarelui intrau pieziș în cameră, filtrate de perdele.

Această bibliotecă era rece, în penumbră și fără ferestre. Când mergeau printre turnurile enorme cu cărți, lui Rhee i se făcea pielea de găină. Probabil că încăperea era climatizată, ca să se păstreze hârtia, dar corpul ei reacționa la ceva mai mult decât temperatura ambiantă. Jumătate dintre cărți erau învelite în plastic, acoperite ca niște cadavre în saci sau așezate în vitrine. Pașii lor abia dacă se auzeau pe covor.

— Unde e? șopti Rhee, căci biblioteca părea părăsită.

Tai Reyanna se încruntă și clătină din cap. Rhee auzi pași ușori și se întoarse la timp să vadă umbra unui bărbat care se strecura printre rafturi. Simți un curent electric pe piele. O capcană. Trebuia să fie o capcană. O privi pe Tai Reyanna.

— M-ai mințit!

Guvernanta era scundă, ca ea, și se priviră ochi în ochi de la aceeași înălțime. Tai Reyanna era îngrozită.

— Unde e?

Tai Reyanna clătină din cap.

— Seotra? spuse ea răgușit, apoi își drese glasul. Seotra?

— Nu! se auzi vocea lui Seotra de undeva dintre rândurile de cărți. E o capcană! Scoate-o de-aici!

Chiar atunci camera fu inundată de un bâzâit ascuțit, un zgomot care îi aminti lui Rhee de curentul electric, de o încărcătură care prindea viață. Înainte să apuce să se întrebe ce

era, se treziră aruncate în spate de forța unei explozii albe, orbitoare.

Zburau peste tot bucăți de lemn și hârtie arsă, iar cenușa cădea peste ele ca zăpada. Rhee nu mai auzea nimic, lumea devenise mută, toate sunetele înlocuite de un murmur scăzut. Se ridică în coate și o văzu pe Tai Reyanna la câțiva metri depărtare, dar nemișcată. Se târî printre bucățile de etajere sparte, printre hârtiile care zbura peste tot, simțindu-și propriul trup ca și cum ar fi fost rupt în bucăți, ca și cum creierului îi luă o veșnicie să trimită comenzi brațelor și picioarelor.

Tai Reyanna deschise ochii când Rhee o scutură. Privirea i se concentră imediat, iar ochii i se măriră când o trase pe Rhee mai aproape și îi spuse ceva pe un ton insistent. Rhee nu reuși să înțeleagă ce-i spunea, din cauza bâzâitului din urechi.

— Nu te aud, spuse ea, apoi încercă să repete mai tare.

— Stai aici, răspunse Tai Reyanna cu ochii măriți de groază.

Arăta în pragul plânsului, iar Rhee n-o văzuse niciodată plângând.

Teama îi cuprinse fiecare atom al corpului. Rhee simți că avea să-i iasă prin ochi, dar se forță să meargă înainte. Merse tiptil printre două etajere care rămăseseră intacte, ca prin minune. Strânse mânerul cuțitului atât de tare, că i se albiră încheieturile.

Merse pe culoarul dintre cele două etajere, când pe o parte, când pe alta, încercând să-și facă urechile să nu-i mai țiuie. Se ascundea și în biblioteca mamei, pe Kalu. Acele podele erau acoperite cu covoare țesute, cu nuanțe de roșu și portocaliu, atât de groase, că aveai impresia că mergi pe un covor de frunze. Se târa pe covoare, printr-un labirint de picioare de masă și de scaune, jucându-se de-a v-ați ascunselea – și își aminti cum o prinsese Josselyn o dată. Își lăsase capul în jos de pe masa de deasupra, cu coada împletită care se balansa ca un pendul și zisese doar: Bau!

Altă explozie. De această dată, Rhee se lăsă brusc în jos și își astupă urechile cu mâinile, iar când praful și funinginea se lăsară, constată că încă mai auzea. De undeva din apropiere îl auzi pe Seotra gemând.

Îl mai urmărea cineva pe Seotra.

Poate că era cineva care nu dorea ca ea să obțină răspunsuri. Nu mai avea timp să se gândească. Dădu colțul după etajeră și îl

văzu pe Seotra întins pe jos, plin de sânge, iar deasupra lui o siluetă înaltă, îmbrăcată cu o pelerină cu glugă.

Când bărbatul dădu să se întoarcă, ea ridică piciorul și, cu o mișcare rotită, îl lovi. El căzu, iar ea sări peste el, țintuindu-l la podea și urcându-se pe spatele lui. Apăsă cu genunchiul un punct de presopunctură de la baza șirei spinării și puse vârful cuțitului pe ceafa lui, zgâriindu-l puțin. Totul se petrecuse atât de repede, că abia acum, stând deasupra lui, observă că omul avea tatuaje pe gât, un păr blond murdar și un inel negru pe mâna dreaptă. Se ridică de pe el și păși împleticit înapoi, îngrozită.

— Dahlen? Ce… ce faci?

— Păi nu asta ți-ai dorit?

Dahlen întinse mâna dreaptă către Seotra ca și cum i-ar fi ordonat să înceteze, iar Rhee văzu, fascinată și oripilată, că în palma lui se aduna un glob de electricitate. Provenea din inel, tehnologia fontisiană la prima mână. Curenții electrici ieșeau ca vinele dintr-o frunză, părând să adune energie din aer și s-o ardă, transformând aerul în fulgere albe și albastre.

— Oprește-te! strigă Rhee.

Flăcările fără fum îl înconjurară pe Seotra și îl ridicară de la podea, îndoindu-l de mijloc, în timp ce el gemea în agonie.

— OPREȘTE-TE!

Sări să-l placheze pe Dahlen, dar se lovi de un zid de aer, invizibil dar ferm, de care nu putea trece ca să ajungă la el.

— E un criminal de război, spuse Dahlen. Merită tot ce i se întâmplă.

— Oprește-te odată! Stop!

Rhee țipa atât de tare, că începu s-o doară gâtul. Fugi din nou spre Seotra, încercând să spargă bariera invizibilă, dar era imposibil. Se umpluse de vânătăi, dar cădea mereu înapoi, ca și cum ar fi lovit un zid. În fine – slavă cerului! – Dahlen se opri. Regentul căzuse pe spate, cu gura plină de sânge și hainele fumegând.

— De ce? Fără să vrea, Rhee începu să plângă. De ce?

— Nu merită lacrimile tale, spuse Dahlen rece. A trădat ordinul și te-a trădat pe tine.

Seotra se strădui să se ridice.

— Băiete, eu și Seniorul vostru am făcut pace!

— Și sufletele pe care le-ai ucis? întrebă Dahlen. Nu poți face

pace cu morții.

Seotra clătină din cap și se uită la Rhee.

— Nu te-am trădat niciodată.

— Mi-ai trădat familia, spuse ea.

De cum îi ieșiră cuvintele din gură, simți că o cuprinde nesiguranța. Pielea o strângea. Zâmbetul pe care îl văzuse… cuvintele pe care le auzise… fragmente, de fapt. Ce însemnau?

— Așa crezi tu? Îl cuprinse un acces de tuse care îl făcu să scuipe și mai mult sânge negru. Jur pe viața mea, Rhiannon. Ți-am iubit familia ca și cum ar fi fost a mea. Am vrut atât de mult să vorbesc cu tine. Sunt atât de multe amintiri pe care voiam să ți le arăt. Am fost…

Cuvintele îi muriră în gât. Dahlen ridică din nou mâna, iar Regentul începu să se cutremure. Din corpul lui ieșiră scântei. Focul țâșnea ca o panglică, legându-l pe Seotra de Dahlen. Apoi trupul regentului luă foc. El murmură ceva, dar Rhee nu auzea nimic, nu înțelegea. Doar o singură expresie ajunse la ea.

— *Ma'tan sarili*! strigă el.

Într-o secundă, trupul lui Seotra începu să se fărâmițeze, focul devorându-l de la margine spre interior, până ce fața, și ochii, și părul albit de șoc dispărură în marea de negru. Rămășițele lui căzură ca nisipul dintr-o clepsidră, într-o moviliță de cenușă pe podeaua de aceeași culoare. Nici măcar nu țipase.

Rhee îl privi pe Dahlen.

— Cum îndrăznești?

Avea gust de cenușă pe limbă.

— N-a fost un om bun, răspunse Dahlen, pe același ton plat și lipsit de expresie, ca întotdeauna. Își deschise palma, iar inelul scoase scântei albastre înainte să se facă negru la loc. Mâna lui Dahlen era arsă rău. L-a ținut ostatic pe Seniorul nostru ani de zile, dar nu înainte să ordoneze masacrarea tuturor oamenilor dintr-o mănăstire a rodinului. Casa familiei mele…

— Îl cunoști pe băiatul ăsta? Pe fanaticul ăsta?

Vocea lui Tai Reyanna nu era mai mult decât o șoaptă, dar o sperie pe Rhee. Se întoarse și o văzu pe consilieră venind spre ei printre dărâmături.

Rhee se simțea de parcă ea ar fi fost cea incinerată. Tot ce crezuse se transformase în fum. Se risipise. În ultimii 9 ani fusese convinsă că Seotra era responsabil pentru moartea familiei ei. Iar acum nu mai putea să aibă încredere în propria ei

judecată.

— Dahlen mi-a savat viața.

— L-a omorât pe Regent. Aliatul familiei tale. Singurul om care încerca să mențină pacea…

— Omul ăsta nu credea în pace, spuse Dahlen, ai cărui ochi erau întunecați și de nepătruns. E un criminal care nu s-a căit niciodată pentru păcatele lui. Dar Vodhan o să-l judece.

— Minunatul tău Vodhan, replică Tai Reyanna cu atât de multă ură, încât trăsăturile i se făcură de nerecunoscut. Nu există niciun zeu care să ajute un suflet atât de putred ca al tău.

Deasupra lor se auziră zgomote de pași care făcură să zăngăne lămpile în carcasele lor de sticlă.

— Tasinnii. Dahlen se întoarse spre Tai Reyanna. Tu i-ai chemat.

— Ba tu i-ai chemat, se rățoi Tai Reyanna. Doar nu-ți imaginai că poți să dai foc la jumătate de bibliotecă fără să fii observat?

Inima lui Rhee îi bătea mai să-i sară din piept – pașii se apropiau și, dacă îi prindeau acolo, cu rămășițele lui Seotra…

— Dacă zeul tău există, sper că o să te pedepsească încet și dureros.

Rhee făcu un pas înapoi.

— Nu stau aici să mă prindă, spuse ea.

— Nu, Rhee, acum ești în siguranță. Vocea lui Tai Reyanna era mult mai blândă acum. Vin gărzile tale.

— Și Veyron făcea parte din garda mea și m-a trădat, zise Rhee. Trebuie să plec.

Tai Reyanna o prinse de braț.

— Să pleci cu criminalul ăsta?

— Nu are de ales. Eu îi sunt mai de folos decât îi ești tu, concluzionă Dahlen.

Amândoi aveau dreptate: el era un criminal, iar ea nu avea de ales.

Dacă Seotra nu era responsabil pentru moartea familiei ei, atunci adevăratul asasin zburda liber prin univers.

Tai Reyanna o trase pe Rhee într-o îmbrățișare puternică, murmurându-i în ureche o binecuvântare din vechime: „Fie ca strămoșii să te păzească!”

Rhee își înclină capul și lăsă binecuvântarea să o atingă. Simți căldura a o mie de zile însorite pe piele. Tai Reyanna se retrase.

— E un pasaj secret acolo, continuă ea. În spatele celei de-a

doua coloane. Duce pe sub pământ până la ruine. O să fie întuneric, dar nu există decât o cărare. Mergeți pe ea.

Tai Reyanna o apărase în tot timpul petrecut pe Nau Fruma, iar ea considerase că i se cuvenea.

— O să mă întorc după tine, spuse Rhee.

— Nu poți. Nu e sigur, interveni Dahlen din spatele ei.

Rhee își rupse tivul tunicii.

— Sunt nevoită să-ți leg mâinile. Nu trebuie să creadă tasinnii că ai fost implicată.

Degetele îi tremurau când legă bucata de material în jurul încheieturilor lui Tai. Mâinile consilierei erau moi. O privea pe Rhee de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată. Probabil că n-o văzuse – nu pe adevărata Rhee.

— Prințesă, spuse Dahlen din spatele lor, nu mai avem timp.

Vocea lui îi făcu stomacul să se strângă. Îi răpise unica șansă de a cunoaște adevărul. Era un criminal. O să te schimbi, îi spusese. Dahlen știa acest lucru mai bine ca oricine, pentru că el era deja departe.

— Îmi pare rău, spuse Rhee. Pentru tot.

Tai Reyanna se aplecă spre ea și îi șopti în ureche:

— O să-ți fiu credincioasă cât trăiesc.

Dahlen o apucă pe Rhee de braț și o trase spre intrarea în tunel. Fata se temea că n-avea să-și mai vadă guvernanta. Femeia care fusese familia ei stătea în genunchi lângă rămășițele regentului. Mai rău decât atât, se temea că vorbele lui Tai erau un semn, o profeție.

— *Ma'tan sarili,* jură Rhee privind-o peste umăr. Onoare, curaj, loialitate.

— Sper că știi ce spui, copilă, îi strigă Tai Reyanna când Rhee pătrunse în întuneric.

• Doisprezece

ALYOSHA

Aly privea în monitoare cum planeta Derkatz se pierdea în depărtare. Trecuseră repede prin punctele de vamă și se apropiau de Portiis, unde aveau să se întâlnească cu contactul

lui Vin. Atât de aproape. Alyosha simțea în sfârșit că poate să respire. La propriu.

— Nivelul de oxigen a crescut cu 12 la sută, anunță Pavel. Specimenul este o varietate de shangdi, originară din emisfera vestică a Fontisului. Foarte neobișnuită, înflorește în perioada musonului.

— A, da? spuse Aly neatent.

Pavel era extrem de vesel. Rămăsese pe navetă și își actualizase software-ul. Dar Aly n-avea chef de veselia lui. Observă ciocanul la șoldul lui Vin, apoi se aplecă înainte în scaun. Îl văzu pe Vin introducând coordonatele, săriseră din planetă în planetă până la planeta exterioară Portiis. Dacă ar fi zburat drept, le-ar fi luat nu mai mult de trei zile, dar era greu de spus cine mai patrula prin galaxie. Era mai sigur să rămână pe orbite aleatorii, să zboare de colo-colo, să se piardă în traficul intergalactic, să se târască în rând cu toată lumea, ceea ce însemna încă, cel puțin, zece zile.

Soldatul de tinichea fusese complet modificat, era cu mațele pe dinafară, așa că nu mai semăna deloc cu naveta pe care o cunoștea Aly. Dar asta era și ideea, să fie de nerecunoscut. Iar Aly făcuse și el câteva modificări secrete. Tastă un cod din zece cifre pe laterala consolei.

— Deci îți ceri scuze? întrebă el, în sfârșit, când naveta se opri.

— Pentru ce? Vin nici nu catadicsi să-și ridice privirea. Ce naiba ai făcut cu astea?

Apăsă pe taste, dar naveta nu se mișcă. Rămaseră suspendați în spațiu.

— Pentru că ne-ai băgat în rahat.

Se lăsă pe spate, bucurându-se de senzație. Avea și el o dată dreptate.

— Ba tu ne-ai băgat în rahat, îl contrazise Vin imediat.

— La ce te referi? Tu mi-ai dat masca jos.

Vin nu se uita la el, era preocupat doar să tasteze cod după cod și să deblocheze consola.

— Bine, Aly. Toate sunt din vina mea. Tu ai întotdeauna dreptate. Izbi cu pumnul în tabloul de comandă. Și-acuma dă drumul la sistemul de navigație.

— Vreau să aud că tu chiar crezi ce spui.

Vincent desfăcu centura și se aruncă spre el, dar Aly îl blocă

cu mâna liberă și îl ținu la distanță. Picioarele lui Vin se ridicară în aer și el pluti aproape cu capul în jos.

— Deblochează consola. N-avem timp de prostiile tale.

— Uite cine vorbește!

Aly își desfăcu și el centura și amândoi plutiră spre tavan, dar el se împinse din perete în perete și își luă avânt, îndepărtându-se de Vin. Începuse mai mult ca o glumă, dar acum simțea că ia foc de furie.

— Fața mea e pe toate ecranele din întregul univers cunoscut. Mi s-a înscenat o crimă și tu m-ai tratat ca pe un *taejis.*

— Nu mai face pe victima! Ochii albaștri ai lui Vin erau la fel de mari și de intenși ca întotdeauna. E război, Aly. La scară uriașă, incredibilă, galactică. Așa că, în loc să-ți sugi degețelul și să-ți plângi de milă, nu mai bine te întrebi: de ce?

— Domnilor, vă rog.

Pavel întinse două membre ca niște gheare și îi apucă de pantaloni, încercând să-i pună la locurile lor. Amândoi se smuciră, iar Pavel scoase un sforăit din motor, care sună ca un oftat.

— De ce ți-au înscenat ție totul? continuă Vin cu vocea mai coborâtă. Eu sunt spionul. Eu sunt cel care a transmis apelul.

Prin creierul lui Aly umbla o idee, ca o linguriță prin miere. Tăcerea se întinse ca și cum ar fi fost, și ea, eliberată de gravitație și se prelingea prin navetă.

— Pentru că sunt wraetan, spuse el, în sfârșit.

Totul se reducea mereu la naționalitatea lui, la stătutul de cetățean de rangul doi. Își aminti de ce-i spusese Vin mai devreme. „Dacă nu te-ai strădui atât de mult să-i faci pe alții să te placă...” Era adevărat? Probabil. Se străduia mai ales să-i facă pe alții să-i placă pe wraetani, în general. Să le arate tuturor că wraetanii nu erau doar niște nebuni de luptători de gherilă pe care îi văzuseră în holoștirile din Marele Război. Dar, mai ales, încerca să le arate și wraetanilor ce puteau să ajungă, ce ar fi vrut el ca ei să devină.

— A fost simplu să faci publicul să-nghită chestia asta. Vor să se răzbune pe noi pentru că ne-am aliat cu Fontis...

— Da, da, am mai auzit asta. Vin îl privi cu atenție. Erai cel mai la-ndemână. Un țap ispășitor perfect care a apărut pe moment, ca să aprindă flăcările războiului. Dar ai fost o diversiune. Întrebarea e: ce încercau să ascundă?

Cumva, furia i se domoli. Se prinse de tabloul de comandă și privi în întunericul de afară.

— Trebuiau să distragă publicul de la zvonurile că prințesa era încă în viață.

— Știi? întrebă Aly.

Nu-i povestise nimic despre coada împletită pe care o găsise în naveta de salvare.

— Am bănuit. Se lăsă pe spate ca și cum ar fi încercat să-l privească mai îndeaproape pe Aly, să-l înțeleagă. Tu de când știi?

— De când l-am găsit pe bătrânul de pe Nau Fruma mort în naveta imperială de salvare…

— Stai puțin. Vin se holbă la el. Ce navetă de salvare?

Aly îi povesti, în sfârșit, despre faptul că prinsese din urmă naveta imperială de salvare și despre bătrânul care zăcea acolo, cu o coadă împletită încolăcită pe piept. Vin continua să se holbeze.

— Vorbești despre prințesa Rhiannon?

— Nu, despre cealaltă prințesă asasinată, răspunse Aly, dar, văzând fețele pe care le schimbă Vin, știu că sarcasmul nu era bine-venit.

— Sfinte *taejis*! Știi ce înseamnă asta? întrebă Vin. Ai știut tot timpul și n-ai zis nimic?

— Ia nu-mi ține tu mie lecții despre secrete! Vin se strâmbă la el. Și tu, despre ce naiba vorbești?

— Prințesa Josselyn, spuse el, după o pauză.

Pe Aly aproape îl bufni râsul și ar fi izbucnit, chiar dacă Vin n-ar fi arătat atât de serios. Sigur, existaseră întotdeauna zvonuri că prințesa ar fi supraviețuit accidentului, teorii ale conspirației, chestii din astea. O căutare mai detaliată prin holoștiri îți găsea de toate.

— Am urmărit-o. Când am fost în Sibu…

Aly nu reușea să înțeleagă prea bine ce auzea.

— Când ai fost tu în Sibu?

— În concediu, acum câteva luni…

Ultima dată când avuseseră concediu, Alyosha se dusese la casa lui Jethezar. Vincent spusese că merge pe coastă, să se întâlnească cu o admiratoare. Aly crezuse că era plecat să facă cine știe ce cu vreuna dintre miile de fete care îl cereau în căsătorie prin holovideouri sau plângeau când apărea el pe

ecran. Dintr-un motiv oarecare, această minciună îl duru mai mult ca altele.

— Pot să cred ceva din ce-mi spui?

Aly ura felul în care îi sunase vocea, ca a unui frate mai mic cu care nu se juca nimeni.

— Să crezi asta, spuse Vin încet. Eu sunt de părere că trăiește. Planetele Unite sunt de părere că trăiește. Iar acum e și mai important s-o găsim.

Aly văzu că își mușca falca repetat, așa cum făcea de fiecare dată când gândea.

— Ascultă, trebuie să riscăm și să mergem pe ruta directă spre Portiis, chiar dacă sunt patrule. Trebuie să ajungem acolo cât mai repede…

Chiar atunci, un pocnet puternic făcu întreaga carenă să se zdruncine. Nava se aplecă vizibil, iar carcasa de metal din jurul lor gemu.

— Ce mama…?

Dar Aly știa prea bine ce se întâmplase. Cineva se legase la navă.

— O rază gravitațională?

Vin pluti din nou spre scaunul lui, lovind pereții cu picioarele, apoi se prinse în centură. Aly făcu la fel: deblocă sistemul de navigație de la ecranul lui.

— Nu e o rază, spuse Aly, observând că viteza era prea mică. Pare aproape… magnetic.

Când rosti ultimul cuvânt, pluti spre fereastră. Văzu un corp ceresc la treizeci de unități astrale distanță. În ce sector erau? Bazorl. Sectorul Bazorl. Verifică statistica de navigație și îi îngheță sângele în vine.

— *Choirtoi,* înjură el. Suntem atrași spre Naidoz.

— Naidoz, repetă Vin.

Suna ca o condamnare la moarte. Începu să apese frenetic pe butoane și pe consolă. Dar Aly știa că era prea târziu.

Naidoz era tot o planetă pitică, dar care avea o vale enormă de lavă magnetică răcită și întărită de secole. Echipamentele se blocau și accidentele erau la ordinea zilei, pentru că toată lumea era atrasă în acest câmp magnetic. Orice pilot știa că trebuie s-o evite. Dar ei se abătuseră de la curs, nu mai fuseseră atenți din cauza acelei certe stupide pe care o stârnise Aly.

Atracția deveni mai puternică și prinseră viteză, în timp ce se

îndreptau neputincioși spre planetă. Naveta părea făcută din sticlă, atât era de fragilă.

— P! se văzu Aly nevoit să strige. Ce șanse avem să ne extragem de-aici?

Luminițele droidului se făcură roșii, apoi albastre din nou.

— Masa noastră e prea mică și accelerația insuficientă, chiar și cu upgrade-urile recente.

Traducere: nicio șansă. Suntem terminați. O smucitură bruscă îi aruncă în carena navei și simți accelerația gravitațională cum creștea. Totul vibra. Auzi cum tăiau spațiul în două, ca un tunet care nu se mai oprea. Tremuratul deveni tot mai intens și îl simți în creier. Încheieturile de metal se mișcau și se flexau ca plăcile tectonice.

Luminile se aprindeau și se stingeau, iar afișajul consolei era roșu, static. Apoi totul se întunecă, mai puțin luminițele roșii din ochii lui Pavel. Afară, bucăți din *Soldatul de tinichea* se desprinseră și începură să ardă în atmosferă lângă navetă, lăsând în urma lor o dâră de foc roșu-portocaliu.

— Trebuie să ajungem pe Portiis. Trebuie să ajungem la Planetele Unite! strigă Vin. Dar dacă unul dintre noi nu supraviețuiește…

— O să reușim, strigă Aly. Ajungem!

O aripă se detașă și zbură prin vid. Naveta se dădu peste cap de atâtea ori că le pierdu șirul. I se făcu greață, sucurile gastrice îi urcau în gât ca valurile oceanului. Semăna cu senzația pe care i-o dădea Vin când se juca de-a hoții și vardiștii cu *Revolutionary* pentru show, dar aici nu era de glumă și Vin nu putea să-i scoată de acolo. Aveau să moară.

— Uite ce e, Aly, îmi pare rău pentru ce-am zis. Am vrut să-ți spun…

Dar vocea îi fu acoperită de un sunet care semnala o urgență mecanică. *Soldatul de tinichea,* vechiul lui prieten, se rupea în bucăți.

Plonjară arzând prin atmosferă, spre suprafața oceanului planetei.

Mai repede, mai multă presiune, abia mai putea să respire. Apoi urmă o bubuitură puternică și o smucitură violentă. Metalul gemea. Îl apucă pe Vin, cel mai bun prieten al lui. Cădeau amândoi, după tot ce pătimiseră.

— Îți dau ciocanul, îi spuse Aly.

Sau doar se gândise la asta?

Un val de apă îi trânti înapoi, pe urmă un curent de spumă intră printre crăpăturile metalului și îi despărți.

PARTEA A TREIA

CEI DISPĂRUȚI

„La ultimul summit G-1K, neurobiologul kalusian Diac Zofim a surprins lumea științifică atunci când a introdus ceea ce numea un palimpsest. Acesta putea decoda măsurile de securitate și citi conținutul cubului unei persoane. Destul de impresionant, dar gândește-te la asta: în ce scop l-ai folosi? Ce dă cuiva dreptul să acceseze amintirile altcuiva fără acordul expres al acelei persoane? Ar putea fi folosit pentru securitate interplanetară, după cum spuneau suporterii ideii, dar mie mi se pare că era o cale destul de alunecoasă. Mai mulți activiști pentru drepturile ființelor au fost de acord și astfel au avut loc o serie de proteste care ar fi fost în centrul atenției, dar au fost eclipsate de bombardamentele sincronizate de pe Rhesto și Wraeta. Până la urmă, tehnologia a fost declarată ilegală, dar au anunțat acest lucru într-un moment în care publicul se gândea la altceva…”

Activist pentru drepturile ființelor
și reporter, necunoscut
Arhive provenite de la Planetele Unite

• Treisprezece

RHIANNON

Rhee și Josselyn se luptaseră întotdeauna pentru locul de la

fereastră. Călătoreau des cu toată familia, pentru că tata le îndemna să fie diplomate, să-și dea rândul una alteia și să împartă ce aveau. Nu funcționa întotdeauna. Josselyn și Rhee se ciupeau de coapsă și își șopteau insulte până când, clocotind de mânie, țipând și șuierând ca vulturii, erau separate și nimeni nu se mai așeza pe locul de la fereastră.

Nu se mai gândise de secole la acele momente. Nu când erau atât de multe amintiri plăcute de redat, momente în care se purtau ca o echipă. Rhee uitase de bunăvoie cât de multă singurătate îți aducea existența unei surori. Cum, uneori, puteai să fii izolată chiar dacă ea era în apropierea ta.

După cinci zile offline, sentimentul de eliberare dispăru rapid. Rhee se gândise că, fără cub, mintea ei avea să rămână mai clară și mai concentrată și că n-avea să mai fie tentată să-și revadă amintirile. Lipsa cubului deschisese însă calea spre unele amintiri și mai dureroase, gata să iasă la suprafață: ultima ceartă cu Joss, cum își luase la revedere de la Julian cu cometele arzând deasupra lor, lacrimile lui Veyron când încercase să-i ia viața…

— Doar nu mai ești încă supărată? o întrebă Dahlen.

Trecuseră două zile de când se despărțiseră de Tai Reyanna și traversaseră tunelul întunecat care le permisese să scape de pe Tinoppa, iar acestea fuseseră primele cuvinte pe care le rostise el.

Rhee se lăsă spre fereastra zeppelinului, ca să nu fie nevoită să se uite la el. De fiecare dată când o făcea, privirea i se bloca pe inelul lui. Știa că era tehnologie fontisiană, el îi explicase cum culesese curenții electromagnetici din aer și îi concentrase în inel, ca să obțină energie, dar Rhee putea să jure că era încărcat cu ură, răzbunare și toate celelalte sentimente negre pe care le cunoștea și ea prea bine.

Oare ce însemnătate avea faptul că nu se mai speria de el? Îl înțelegea. Îl omorâse pe Seotra pentru același motiv pentru care și ea își planificase propria răzbunare atâția ani. Pierduse oameni dragi din ordinul lui Seotra, îi văzuse murind din cuvântul lui. Rhee avusese dreptate cu privire la imaginea generală, dar greșise în privința detaliilor. Seotra fusese un ucigaș, așa era, dar nu omorâse familia ei, ci familia lui Dahlen.

Ce constituia pentru Dahlen *ma'tan sarili*? Crezuse că se referea la ordinele pe care le urma, la ascultarea cuvântului

zeului lui fără să-l pună la îndoială. Dar nu era sigură acum și asta o măcina, cât de repede mânia pe care o simțea se transforma în sete de sânge și viceversa. El îl omorâse pe Seotra, deși ea îl implorase să n-o facă, deși știa că omul deținea informații importante despre moartea familiei ei. Făcuse parte din planul lui de la început? În fond, Rhee îl adusese acolo. Parcă era idioată și naivă, obsedată de un singur lucru și incapabilă să gândească mai departe de lungul nasului sau să vadă imaginea de ansamblu. Simțea cât de mult îi lipsește cubul ca să poată reda din nou conversația cu Veyron înainte ca acesta să moară. Nu-i confirmase el faptul că Seotra îl trimisese după Rhee? Sau fusese totul doar în mintea ei? „Ai fost oarbă, oarbă și încăpățânată”, așa îi spusese.

— Poate că am calculat greșit răspunsul tău, adăugă Dahlen pentru că ea continua să tacă. Oricum, faptul că ai consimțit să vii pe Portiis cu mine e alegerea corectă.

Atunci se întoarse spre el și văzu că nu i se citea niciun fel de remușcare pe chip. De-acum, Rhiannon vorbea „dahleneza” fluent. Voia să spună că îi părea rău și că se bucura că venise cu el. Totuși ea nu era de acord. Nu era alegerea corectă. În timp ce Dahlen considera că ea fusese, în sfârșit, de acord cu protecția celor de la Planetele Unite de pe Portiis sau măcar a persoanei misterioase cu care ordinul lui avea contacte acolo, ea avea alte planuri. Dahlen îi dovedise că nu se gândea decât la răzbunare, că o punea mai presus de orice altceva. Ceea ce însemna că ea putea să se ocupe de propriul ei plan de răzbunare.

Avea să găsească o cale să se dea jos la următoarea oprire, unde Nero se întâlnea cu guvernele aliaților kalusieni ca să discute despre climatul politic. Tratatul Urnew era în pericol, iar publicul devenise neliniștit. Veștile despre moartea lui Seotra sau, mai degrabă, despre dispariția lui, deoarece corpul îi fusese incinerat, erau peste tot. Nero le prezentase și fusese în emisie timp de 12 ore fără întrerupere. Aranjase să-și facă de urgență apariția pe Navrum ca să încerce să adune suporteri pentru interesele lui Kalu.

— Bravul și onorabilul popor al lui Kalu nu are nevoie doar de răspunsuri, ci de acțiune, spusese imaginea holografică a lui Nero cu gravitate. Omul din primul rând încercase să ajusteze dimensiunea și volumul proiecției holografice, iar Rhee se

apleca, încercând să vadă și să audă.

— Cei care au ucis-o pe prințesa noastră Ta’an și l-au luat pe regentul nostru Seotra cred că ne vom pleca frunțile, că vom fugi, înspăimântați. Dar ei sunt lașii, ei sunt geloși pe libertățile noastre, încearcă să distrugă valorile noastre kalusiene…

Dahlen lovi cu piciorul în scaunul omului, iar acesta scăpă dispozitivul mobil din mână. Holograma dispăru.

— Scuze, zise Dahlen, abia auzit.

Omul se uită încruntat la el, dar nu răspunse nimic.

Nero era cel puțin dezinformat, iar Rhee știa că asta însemna că galaxia va fi târâtă tot mai sigur în război. Dar era un strigăt de luptă, o chemare la răzbunare împotriva celor care uciseseră familia pe care o servea. El îl iubise pe tatăl ei, iar discursul pe care îl ținuse după moartea acestuia, lăudându-i realizările de împărat și îndemnând lumea la loialitate și răbdare cât timp ultima persoană din Ta’an învăța să conducă, inspirase o galaxie întreagă.

În minte i se înfiripă o idee asemenea unui pumn care se deschide: cu cât mai repede ajungea la el, cu atât mai repede putea să se arate lumii în emisiunea lui. Prea mulți oameni muriseră deja, iar prioritatea ei era să-și reia tronul și să refacă termenii armistițiului. Numai împărăteasa putea să afle cine era adevăratul trădător.

Sistemul de sonorizare intră online doar cu un hârâit de interferență.

— Ne apropiem de o zonă cu vânturi solare. Cuburile vor fi temporar scoase din funcțiune, se auzi o voce mecanică.

Anunțul stârni o undă de neliniște în cabină. Oamenii nu se simțeau bine offline, nici măcar pentru câteva minute. În zeppelin, atât de aproape de soare, undele electromagnetice provocaseră deja pierderi de semnal pe tot parcursul călătoriei. Pasagerii erau atât de supărați, că niciunul nu observase că Rhee și Dahlen se mutaseră dintr-un vagon de pasageri în altul. Acum el îi făcu din nou semn să-și adune lucrurile.

Momentul ales era perfect. Când se strecurară de la locurile lor, un droid de serviciu tocmai intră în vagon, înalt și slab, cu metalul mătuit de vârstă.

— Biletele la control, anunță el cu o voce monotonă.

Droidul întinse ecranul de pe piept către o femeie chram cu solzi de culoarea curcubeului, care însă păreau cenușii din

unghiul în care stătea Rhee. În primul rând, femeia își atinse cubul și atinse în același timp și ecranul droidului cu cealaltă mână. Ecranul clipoci albastru și scoase un bip de aprobare a tranzacției când datele femeii fură acceptate.

Boxele din tavan se treziră din nou la viață.

— Ne apropiem de o zonă cu vânturi solare. Cuburile vor fi temporar scoase din funcțiune în două minute.

Dahlen se aplecă și îi șopti lui Rhee în ureche, când ea trecu pe lângă el pe culoar.

— Indiferent ce se întâmplă, nu atinge ecranul droidului.

— Știu asta, se rățoi ea.

Odată ce amprenta ajungea în baza de date, ar fi comparat-o cu ADN-ul ei. Cu puțin noroc, totuși, cât timp droidul era offline, puteau să se strecoare pe lângă el și să se întoarcă într-un vagon care fusese deja verificat.

Rhee numără în minte secundele în timp ce scăpa de un tentacul și se freca de blana unui yersian, ceea ce îi produse scântei electrice pe piele. Mai mulți pasageri se retraseră din fața ei, în mod evident nemulțumiți că trebuiau să împartă vagonul cu o fată Însemnată. Nici prezența lui Dahlen nu-i liniștea prea tare, cu tatuajele care i se iveau pe gât de sub guler, cu pomeții ascuțiți ca niște cuțite, cu părul lui blond murdar încâlcit ca al unui animal și pielea albă ca varul. Era ca și cum feromonii ar fi radiat de pe pielea lui și ar fi avertizat pe toată lumea de pericol.

— Vă rog să rămâneți pe loc, zise droidul când Dahlen dădu să treacă.

— Nu vrei să te dai la o parte, te rog? întrebă Dahlen, cu o politețe atât de exagerată, că lui Rhee nu-i veni să creadă că droidul nu sesizase sarcasmul. Înainte să-l poată opri, el o prinse de mână. Sora mea nu se simte bine.

Julian fusese ultima persoană care o ținuse de mână.

Rhee își smulse mâna dintr-a lui Dahlen, enervată de minciuna evidentă. Și, în fond, de ce nu? Cu fața încă purpurie din cauza semnului și urechile rotunde ascunse de glugă, ar fi putut să fie fontisiană. În acel moment, înțelese că băiatul pe care nu putea să-l sufere ar fi putut să fie fratele pe care nu-l avusese niciodată. Erau amândoi orfani, cu credințe rigide, născuți pentru luptă și răzbunare.

Droidul se întoarse pe călcâie și blocă pe cât de mult putea

din coridor.

— Vă rog să prezentați biletele înainte să treceți mai departe.

Dădu pe ecran cu un spray dezinfectant, apoi îndreptă ecranul spre Rhee. Ea simți furnicături pe pielea gâtului.

— Ne apropiem de o zonă cu vânturi solare. Cuburile vor fi temporar scoase din funcțiune într-un minut, anunță vocea.

— Stai, lasă-mă pe mine, zise Dahlen, prefăcându-se iritat. Își atinse gâtul la două degete deasupra cubului și apoi dădu să atingă ecranul. Chiar înainte de asta, din inel ieși o scânteie care atinse ecranul. Mișcarea era atât de subtilă, încât n-o văzu nimeni în afara lui Rhee. Droidul se îndepărtă puțin, iar lumina străluci deasupra ecranului tactil, ca și cum acesta ar fi pâlpâit.

— Ilizibil, spuse acesta.

— Poate că cititorul tău nu funcționează, sugeră Dahlen, pe același ton politicos care suna fals în urechile lui Rhee. Să mai încerc o dată.

— Pot să ajut cu ceva? interveni un al doilea droid.

Rhee se întoarse și observă că scăpaseră din vedere un al doilea droid care intrase în vagon.

Boxele hârâiră din nou.

— Ne apropiem de o zonă cu vânturi solare. Cuburile vor fi temporar scoase din funcțiune în zece, nouă, opt…

Atrăseseră atenția de-acum. Auzi zgomotul unui tentacul de nilapas, care bolborosea în limba lui maternă, fără îndoială ca să-i facă să tacă. Rhee simțea cum transpira pe sub tunică. Totuși încercă să se miște ușor și să-și dozeze efortul, o caracteristică pe care Tai Reyanna se străduise din greu s-o învețe.

— Mă scuzați, puteți să-i faceți loc? Nu se simte bine, spuse Dahlen.

Cel de-al doilea droid îl ignoră. Își întoarse ecranul către Rhee.

— Vă rog să prezentați biletele.

Când Rhee ezită, pe ecran apărură instrucțiuni scrise cu roșu. Primul droid se așeză pe piciorul lui Dahlen, strângându-i ca într-o chingă și ambii roboți începură să vorbească în același timp.

— Vă rog să prezentați bile…

Îi întrerupse un tunet care zgudui cabina. Lui Rhee îi pocniră urechile. O fată de pe margine țipă, pielea ei albăstrie devenind purpurie de teamă, iar un kalusian de pe primul rând tresări în scaun. Rhee își aminti senzația pe care o avusese când cubul ei

se deconectase, ca și cum toată energia i-ar fi fost suptă dintr-odată. Imediat, ambii droizi se decuplară și rămaseră cu brațele atârnând pe culoar. Agitați, un grup de yersieni își pieptănau unii altora blana.

Rhee expiră zgomotos. Chiar la timp.

— Să mergem, spuse Dahlen încet.

Ușile dintre compartimente se descuiară și ele, iar Dahlen apăsă pe mâner și deschise ușa, făcându-i semn lui Rhee să intre. Când năvăliră înăuntru, Rhee se lovi de cineva. Era un soldat din garda imperială. Garda ei imperială.

Nu-și putea lua ochii de la pistoalele electrice pe care le aveau la brâu. Omul cu pieptul lat în care intrase își șterse de pe uniforma kaki pata pe care i-o lăsase acolo unde îl atinsese, făcând mare caz de dezgustul pe care i-l provocase. Semnul de pe fața lui Rhee o ardea. Celălalt soldat stătea mai încolo și zâmbea. Pentru prima dată remarcă ce țanțoși erau, ca și cum ar fi fost stăpânii fiecărui loc pe unde doreau să calce. Așa fuseseră și în subordinea ei? Și în subordinea tatii?

Dahlen nici măcar nu mișca, iar Rhee simți presiunea din ce în ce mai puternică.

— Scuze, spuse cu un accent fontisian groaznic, apoi făcu o plecăciune din greșeală, uitând că numai diplomații și Tai făceau plecăciuni.

Tasinnul cel înalt începu să râdă. Făcu un pas în față ca să blocheze pragul, atât de aproape, că Rhee trebui să-și lase capul într-o parte ca să-i vadă fața. O bărbie alungită și un nas coroiat. Arăta ca un șacal. Ea se opri să nu rânjească. Ce făceau tasinnii aici, așa de departe de teritoriile kalusiene? Rhee simți mâna lui Dahlen cum o strângea protector de umăr. O dădu la o parte brusc.

— Și eu nu primesc o plecăciune? întrebă tasinnul mai înalt, cu un accent cristalin de capitală, cel pe care îl prefera și Tai Reyanna când vorbea.

Rhee își strânse pumnii în lături. Deodată și-l aminti pe Julian cum își dădea părul din ochi când îi explica felul în care se formau diamantele la temperaturi și presiuni înalte. Cum se descurcau creaturile din Centura Exterioară cu amintiri organice ca aceea, care le invadau creierul fără nicio avertizare prealabilă, în cele mai proaste momente posibile?

Ajunsese până acolo ca să afle adevărul despre familia ei. Nu

se va termina aici, la mila unor bărbați aroganți care se îmbătau la cea mai mică adiere de putere. Nu putea să fie prinsă acum, nu putea lăsa să le fie scanate cuburile. Așa că făcu plecăciunea. Dar cu un moment mai târziu, iar cei doi observară.

Cel cu pieptul mare își băgă degetele mari la curea.

— Unde vă duceți voi doi?

— Nau Fruma.

Îl simți pe Dahlen cum înțepenește. Prea târziu își dădu seama că ar fi trebuit să spună undeva pe Fontis, doar că primul loc care îi venise în minte fusese casa ei.

— Luna? Nu credeam că sunt mănăstiri pentru Însemnați acolo.

— Probabil că nu știi multe, mormăi Rhee.

— Ce-ai zis?

El încercă să-i dea gluga pe spate, dar Rhee se feri.

— Am zis că sunt multe lucruri de văzut acolo, spuse ea, cu un zâmbet tremurat.

Tasinnul mai înalt din dreapta începu să râdă.

— Ar fi mai bine să n-o atingi, îi spuse partenerului. Și Însemnată, și fontisiană? Dacă n-o fi plină de microbi, atunci are cel mai mare ghinion în viață din câte s-au văzut.

— Probabil că ai dreptate, zise grăsuțul. Apoi se uită la Dahlen. Tu nu zici mare lucru.

— Bună ziua, domnilor, răspunse Dahlen cu capul plecat.

Era o prezență impunătoare în spatele lui Rhee, dar vocea lui era pasivă.

— Auzi la el, „domnilor”! Uite unul care știe ce să spună.

Cel mai înalt aprobă.

— Poate să te învețe câte ceva despre maniere.

De parcă ea avea nevoie de lecția de bune maniere. Gărzile ei acționaseră ca niște umbre în palatul liniștit de pe Nau Fruma, pierzându-i-se în mediul ambiant când ea se concentra pe lecțiile de istorie sau cânta până la amorțire. Se roteau, așa că niciodată nu ajungea să-i cunoască pe toți, deși nici ei nu păreau interesați. Erau niște santinele cu fețele imobile atunci când trecea ea.

Rhee se întrebă dacă așa fuseseră instruiți să se poarte și cine erau cei de la care primeau acum instrucțiuni. Consiliul lui Seotra?

Lui Rhee îi pocniră urechile din nou. Cu un trosnet ca de fulger

care lovește, ieșiră din zona de presiune atmosferică. Oamenii răsuflară ușurați și chiar aplaudară. Tasinnii păreau și ei bucuroși.

Dar Rhee simți cum panica îi pătrunde în toate oasele. Ușile din spatele ei se deschiseră cu un șuierat, iar vocile mecanice ale controlorilor de bilete crescură la unison.

— Vă rog să prezentați biletele înainte să continuați!

— Vă rog să prezentați biletele înainte să continuați!

Rămasă fără opțiuni, Rhee o luă la fugă. Încercă să treacă de tasinn, dar o lovitură în piept o răsturnă și îi scoase aerul din plămâni. Văzu stele verzi. Ca prin vis, îl auzi pe Dahlen strigând și pe droizi anunțând că aveau probleme. Când reuși să respire, creierul ei proaspăt oxigenat analiză situația pe moment: tasinnul cel înalt o lovise cu bastonul de oțel pe care îl purtau întotdeauna gărzile imperiale.

— Pasageri clandestini, pun pariu pe Kalu că așa e, spuse soldatul.

După zâmbetul lui, Rhee putea să-și dea seama că îi păcălise, că știuse tot timpul care era treaba cu ei. Întorcându-se spre droizi, îi expedie cu un semn.

— Plecați, ne ocupăm noi de ei.

— Vrei să le citesc informațiile?

Bărbatul solid păși în față și Rhee văzu că avea un cititor de cuburi.

Timpul se opri în loc. Era de aceeași statură cu Veyron, iar Rhee încercă să se agațe de amintirile organice despre antrenorul ei, despre toate sesiunile de antrenament pe care le avuseseră împreună în ultimul an. Fiecare amintire era ca un cui care i se înfigea în inimă, dar ea îndepărtă durerea, calculând toate modurile în care ar fi putut să-i rupă mâna dacă ar fi încercat să-i acceseze cubul. Presupunând că n-avea să-l omoare Dahlen mai întâi. Încercă să se ridice în picioare, dar tasinnul mai înalt o țintui la capătul bastonului.

— Nu te obosi, spuse el cu o expresie chinuită, a cuiva care se uita la un gunoi extrem de dezgustător.

— După cum ai spus, ăștia doi sunt, probabil, plini de boli. Aruncă-i direct la închisoare!

• Paisprezece

ALYOSHA

Aly era pe drum spre Portiis pentru că acolo voise Vin să meargă și pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte. Se gândi la concediul pe care el, Vin și Jeth îl petrecuseră acolo. În ultima noapte stătuseră până târziu, bând în curtea lui Jeth, vorbind vrute și nevrute despre ce voiau să facă, despre locurile pe care voiau să le vadă, despre cum niciunul dintre ei nu avea să ajungă ca tatăl lui…

Trebuiau să se prezinte la lucru a doua zi și aproape că adormiseră în formație, atât erau de obosiți. Sergentul Vedcu îi obligase să curețe compartimentul batalionului jumătate de zi, să frece podelele care deja luceau, gândindu-se că poate o să moară în patru labe cu cârpa de spălat ca singur martor.

„A meritat”, spusese Vin.

Vin nu avusese niciodată regrete. Nu lăsase nimic să-l oprească din drum. Cum era expresia aceea, pentru un tip care ajunsese mare? Știe să-și trăiască viața.

Iar acum Vin era mort, iar Aly era ascuns în cala unui zeppelin care circula între sectoare. Era, într-adevăr, o situație teribilă, îi lua ore întregi să-și găsească mâinile pe întuneric, avea doar o prelată pe post de pat pe podeaua rece, containere pe post de baie, puse peste tot ca să-și marcheze teritoriul.

Dar mai rău decât atât era faptul că avea timp să se gândească. Să se întrebe de un milion de ori de ce el era cel care supraviețuise. Aly nu omorâse pe nimeni până atunci și crezuse că, dacă avea să se ajungă la asta, atunci ar fi fost o confruntare cu inamicul pe câmpul de luptă. Dar în loc de asta își omorâse cel mai bun prieten pentru niște scuze stupide pe care nici nu le merita.

Naufragiul de pe Naidoz îl lăsase fără puteri. Uneori, când adormea, avea impresia că se duce din nou spre apa întunecată și înghețată și se trezea cu un spasm. Pavel avusese un mecanism de plutire surprinzător de eficient. Dar Aly trebuise să-l tragă pe Vin la suprafață. Deja nu se mai mișca, dar sprâncenele îi rămăseseră arcuite într-o expresie surprinsă, de parcă și murind se întreba: Pe bune?

Pavel îl ajutase să-l îngroape pe Vin, acolo pe planeta aceea rece și pietroasă. Aly îi lăsase ciocanul pe piept.

Sârmele metalice scoteau scântei când Aly le atingea una de alta, în încercarea de a descuia ușa. Le scăpă cu o înjurătură și își privi mâna care pulsa. Nu era prima dată când se electrocuta încercând să învețe cum funcționa.

Avea degetele înghețate și neîndemânatice. Nu-l ajutau nici gândurile răzlețe. „Nu te mai gândi la Vin”.

— Electrod de sudură, îi șopti Aly lui Pavel, care îi dădu un obiect ca un creion. Nu putea deschide sistemul fără un cod de bare, așa că era singura opțiune a lui Aly. După câteva ajustări, ușa se deschise. Sunetul aerului comprimat nu fusese niciodată mai plăcut. Becul de pe hol nu era înșurubat, exact așa cum îl lăsase, ceea ce însemna că era invizibil. Numără secundele, destul ca oricine îl privea sau îl asculta să presupună că ieșise pe hol, apoi se ghemui din nou.

Era timpul să-l găsească pe *choirtoi*-ul care fura de la el.

După naufragiu, Aly mersese o zi întreagă până la cel mai apropiat oraș, de unde furase o navetă din fața unui bar de oxigen și o înregistrase pentru planeta apropiată, Fannah. Îi părea rău pentru navetă, dar trebuia să iasă naibii odată din teritoriile kalusiene, și încă repede. În plus, era sigur că va fi recuperată practic imediat ce o părăsea el. Apoi toate holoștirile o să fie pline de teorii ale conspirației cu *Băieții revoluționari.* Dacă și când aveau să găsească trupul lui Vin, Aly va fi considerat vinovat pentru o nouă crimă.

De la Fannah, se urcase într-o navă cargo care mergea spre Centura Exterioară. Cu acte furate, un turban pe cap și un accent chram fals, Aly reușise să se strecoare la bord printre miile de refugiați care fugeau de pe nou-declaratele „zone militare” din teritoriile kalusiene, nume de cod pentru locurile care aveau să fie rase imediat ce se trimiteau bombele-M, care făceau toate aparatele electrice inutilizabile.

Era, din nou, refugiat.

Cel puțin, în timpul evacuării de pe Wraeta nu fusese singur. Chiar și atunci când merseseră pe jos șapte zile până la cel mai apropiat port, erau familii întregi în jurul lor, toată lumea făcea cu rândul la căratul bebelușilor în brațe, erau alți copii cu care se putea juca. Fusese sezonul cel mai secetos de zeci de ani, în timpul acelui exod. La fiecare punct de oprire ajungeau plini de

praf, iar oamenii glumeau zicând că nu puteau fi deosebiți unul de altul. De aceea li se spusese prăfoși.

Acum Aly nu avea unde să se ducă și pe nimeni care să meargă alături de el. Se gândi să-l sune pe Jeth, dar dacă își pornea cubul ar fi putut tot atât de bine să se predea: jumătate din armata de pe Kalu s-ar fi năpustit asupra lor ca un vultur asupra unui iepure. Pe de-o parte, ar fi vrut s-o taie spre o planetă îndepărtată și să dispară, pur și simplu, dar vocea lui Vincent îi revenea mereu în minte. Dacă unul dintre noi nu supraviețuiește, îi strigase el când naveta ardea în atmosferă. Ultima lui dorință fusese ca Aly să meargă la Planetele Unite. Era sigur că îl vor ajuta. Bine, el credea și că prințesa Josselyn ar fi fost în viață, deci probabil c-o luase razna.

Totuși Aly n-avea bani, n-avea niciun plan și nicio altă opțiune, așa că se îndreptă spre Portiis, ca să-l găsească pe omul de contact al lui Vin. N-avea idee unde l-ar fi găsit pe Lăncier sau măcar de unde să înceapă, dar avea să-și dea seama din mers.

Trecuse aproape o săptămână de la explozia lui *Eliedo* și sperase că prințesa Rhiannon avea să-și facă apariția în orice moment, vie ca prin miracol. Visa cu ochii deschiși la o grațiere oficială, la scuzele pe care avea să le primească de la Regent însuși și de la producătorii acelui show blestemat de la DroneVision.

Dar dacă Rhiannon Ta'an era în viață, ar fi trebuit să se arate până acum, măcar ca să oprească războiul care părea să fie din ce în ce mai inevitabil.

De o zi și o noapte erau în cală. Era tot timpul întuneric-beznă, atât de întuneric, încât simțea că îl apăsa cu o forță fizică sau că stătea să-i înghită cu o gură uriașă. Dar se obișnuise cu ce era în jur: o serie de mașinării stricate care păreau a fi aparatură medicală dusă la fiare vechi în Centura Exterioară. Dezasamblase câteva obiecte ca să-i treacă timpul, fără unelte, desfăcând șuruburi cu mâna până ce îi dădu sângele.

Reuși să șutească și ceva mâncare din căruciorul pe care se servea masa, între cele două schimburi de la cafenea, când cineva îl lăsase parcat timp de cinci minute chiar în fața ușii de la cală. Nu avusese mult timp, dar fusese destul ca să-și umple buzunarele cu pastile de mâncare, cu nuci și fructe deshidratate păstrate de obicei pentru șmecheri și o sticlă cu apă. Nu era

mare lucru, abia îi ajungea să supraviețuiască, de aceea presupunea că mai fura și altcineva. De la el însă.

Crezuse că era singur cu Pavel și cu doamna care făcea anunțurile despre furtunile solare și cuburile care se întrerupeau, iar aceea nu era o femeie, ci o voce digitizată care suna vag feminină. Nu. Mai era cineva în cală cu el. Noaptea trecută își lăsase mâncarea afară și i se furase din ea.

N-avea de gând să riște totul ca să hrănească un străin. Mai avea zece zile până când *loop*-ul ajungea la Sectorul Heryl, unde era Portiis.

Deși mare de statură, Aly se pricepea foarte bine să se ascundă. Să se îmbrace în camuflaj și să facă exerciții târâș pe burtă, așa îi plăcea lui să se distreze în tabăra de antrenament. Nu îi luă mult să vadă o siluetă care înainta spre tabăra lui, strecurându-i-se printre lăzi și aparatura veche. Spera doar că omul nu era înarmat. Își ținu respirația. Puțin mai aproape. Puțin…

Când ajunse la distanța potrivită, Aly sări în picioare, îl prinse pe respectivul de haină și îl izbi de perete.

— *Taejis* mic ce ești! spuse el, acoperind gura copilului. Nici să nu te gândești să țipi. Dacă vine vreun conductor, s-a zis cu noi.

Copilul se zbătu, încercând să îndepărteze mâinile lui Aly. Indiferent ce scuze încerca să găsească, nu se auzea decât o rugăminte înfundată. În fine, se calmă.

— Bun, îmi iau mâna, dar dacă… aaau!

Aly țipă de durere și își trase mâna. Copilul îl mușcase de muchia rozalie a palmei.

— Să nu mă ameninți tu pe mine! se auzi o voce caldă și destul de subțire.

O fată. El se dădu înapoi clătinându-se și o eliberă. Aproape că avea remușcări. Aproape. Îl durea mâna în locul unde îl mușcase ea.

— Sau ce? întrebă el, încă furios.

Îl auzi pe Pavel apropiindu-se.

— Lumină, Pavel.

Droidul aprinse o lanternă chiar atunci când Aly îi smulgea fetei eșarfa de pe cap. Ea tresări și își duse mâinile la ochi.

— Mai ai și alte setări la chestia aia? îl întrebă ea pe Pavel.

— Scuze, diminuez cu 40 la sută, răspunse Pavel și lumina

scăzu. Așa e acceptabil?

Ea își lăsă mâna în jos.

— Da, mulțumesc.

— P, mărește-o din nou.

Aly nu voia ca fata să-i vadă chipul. Turbanul i se încurcase în celelalte haine. Și dacă ea știa că vorbește cu cel mai căutat criminal din univers, se îndoia că putea s-o convingă să nu țipe.

— Și nu-ți mai cere scuze, că n-are nimic.

Pavel scoase ceea ce părea să fie un oftat – a naibii tehnologie care învăța singură – dar lumina crescu din nou.

Fata avea un păr lung și negru și un breton care îi acoperea ochii. Își dădu părul la o parte de pe față ca și cum i-ar fi citit gândurile. Arăta cam neîngrijit, dar tot era frumoasă, ca și cum abia ar fi ieșit din ocean; ai deschis o scoică și a apărut ea. Avea ochii cenușiu închis și trăsături ascuțite, dar pielea îi era măslinie și pomeții lați. Părea să aibă sânge amestecat, poate băștinaș și kalusian din al doilea val. Era îmbrăcată cu o jachetă mult prea mare pentru ea, dar care părea scumpă, închisă la două rânduri în față, ca acelea pe care le purtau diplomații când apăreau în holoștiri. În mod evident nu era a ei.

— Dacă vrei să trăiești cu vina de a-mi fi ars retina, treaba ta.

Avea o gură cu buze pline, dar pe care o strângea de parcă ar fi fost născută să se certe.

— O hoață îmi ține lecții despre bunele maniere?

— Vorbește ăla care a furat primul, răspunse ea arătând cu degetul căruciorul pentru servirea mesei.

Mamă, ce tupeu avea! Când nu mușca oameni, dădea din gură.

— Mi-ești datoare.

— N-am nimic să-ți dau.

Dar Aly o văzu pipăindu-și buzunarul, ca și cum ar fi încercat să se asigure că un anumit obiect mai era acolo. Era un semn, pe care îl văzuse și la refugiații din Wray, care la fel se dădeau de gol, pipăind buzunarul unde țineau obiectele cele mai de preț.

— Dar în buzunar ce ai?

— Am spus că n-am nimic să-ți dau ție, repetă ea. Și, în fond, la ce ți-ar trebui o monedă ruginită?

O ținea în palma întinsă și, când el dădu s-o ia, îl apucă de încheietură și îl trase în lumină.

Aly îngheță, dar era prea târziu. Fusese recunoscut.

— Tu, șopti ea.

Îi lăsă încheietura și îl împinse, dar nu fugi și nu țipă așa cum se temuse el că va face. În loc de asta, se rezemă de perete, iar el se retrase ca să-i lase spațiu. Expresia ei, felul în care i se mișca gura, ochii care se micșoraseră de parcă mintea ei încerca să deslușească momentul de înțelegere chiar atunci, toate astea îi aminteau de cineva cunoscut. Dar nu reușea să se dumirească de cine.

— Stinge lumina, P, spuse el repede, iar Pavel se execută.

Se cufundară brusc în întunericul total.

— Nu-ți fac niciun rău, nu te teme, îi spuse el.

— Cine zice că mă tem? Nu suna prea convingător, dar nici nu țipa ca din gură de șarpe. Poate ție ar trebui să-ți fie teamă.

— Mie mi-e, spuse el sincer.

Avea și destule motive. Că totul se va termina aici, că Vin murise degeaba. Că dinastia Ta'an fusese eradicată, iar planetele intrau în război.

— Chiar tu ești. Nu-mi vine să cred. Ești Alyosha, din *Băieții revoluționari.* Dar celălalt unde e? Unde e Vincent?

— A murit, spuse Aly scurt.

Poate că era, într-adevăr, un criminal. Oricine se aciuase în preajma lui murise.

— L-am îngropat, continuă el, simțind un nod în gât și cum ochii i se umpleau de lacrimi, în timp ce îl cuprindea o tristețe profundă.

Ea nu spuse nimic o vreme.

— Se spune că l-ai răpit.

— Asta crezi tu? întrebă el cu amărăciune. Că sunt un criminal? Un terorist?

— Păi, ești? îi replică ea sec.

Aly nu-i putea descifra tonul.

— Asta crede toată lumea, nu-i așa?

Chiar dacă nu-l vedea, el putea să simtă că privirea ei îl cerceta. Îi amintea de prima dată când producătorii aduseseră o cameră pe *Revolutionary,* și cum nu știa el ce să facă cu mâinile.

— Dacă am fi cu toții ce crede lumea despre noi, am fi terminați.

Vocea fetei suna tăios. Părea nervoasă. Sau speriată. Sau

ambele.

— Păi suntem oricum terminați, spuse Aly, dar cuvintele ei îl măcinau.

Știa la fel de bine ca oricine că regulile oamenilor erau cele care contau. În lumea reală ți se spunea cine să fii, nu te puteai impune tu.

— Ești nebună, știi? Aș putea să fiu periculos.

— Hai să cădem de acord că eu sunt nebună și tu ești periculos și s-o lăsăm așa, vrei? Mai ales că ai fi putut să-mi faci rău până acum, dar n-ai făcut-o. Pentru asta primești un premiu de la mine.

— N-ai așteptări prea mari de la viață…

Chiar atunci se auzi un fâșâit, când se deschiseră ușile din partea de nord a calei. Aly reveni la realitate chiar când lumina unei lanterne trecu peste podea. Fata îl prinse de încheietură și îl trase în jos, să se ghemuiască în spatele a ceea ce părea a fi un aparat vechi de RMN. Pavel avusese destulă minte să se oprească și să-și stingă luminile. Nu intrase nimeni în cală de 24 de ore.

— Introducem elementul 95, spuse un om vorbind în cub.

Aly își înălță capul și văzu că omul purta uniformă de tasinn. Nu-i venea să creadă. Se umplea galaxia de tasinni, în locuri unde n-aveau ce să caute, de exemplu pe Derkatz, iar acum și în zeppelin. Se temuse că avea să-i găsească vreun droid, dar asta era și mai rău.

Când fata îl trase din nou la podea, el lovi din greșeală un aparat care zăngăni pe podea.

— Cine-i acolo? strigă omul.

•

Aly se încordă și, din cine știe ce motiv, o îmbrățișă strâns pe fată, care avusese și ea același imbold. Putea avea încredere în ea? Doar îl trăsese să se ascundă, nu? Erau atât de aproape unul de celălalt, că părul ei încâlcit îi intra în gură. Slavă zeului că nu mirosea a flori artificiale sau a fructe dispărute, că altfel l-ar fi apucat strănutul. Capul ei mirosea a cap de om și atât. Putea să-i audă inima bătând. Îi simțea respirația fierbinte pe gât. Bocancii soldatului se apropiară.

Aly își trecu un braț protector în jurul fetei și își dori să mai fi avut ciocanul. Verifică podeaua în căutarea unei posibile arme. Ce puteau face? Să stea acolo pe jos, îmbrățișați, până când îi

găsea soldatul? Pentru că în ritmul ăsta avea să-i găsească.

Trosc. Aly îl auzi pe tasinn înjurând încet după ce călcase pe ceva. Îi îngheță sângele în vine, pentru că își aminti că lăsase merindele afară, în încercarea de a prinde hoțul mai devreme. Auzi fâșâitul hainelor tasinnului care se ghemuise și el, văzu raza lanternei care trecu peste colecția de piese disparate pe care le scosese din aparate. Soldatul era la nici doi metri de ei și nu-i despărțea decât un perete subțire din foi de metal. Trebuiau să lupte. N-aveau de ales. Încet, fără să scoate niciun sunet, se târî înainte… Dar soldatul își atinse brusc cubul.

— Stai puțin, 401, să te transfer pe holo. Scoase un mic dispozitiv holografic din buzunar. Zi acum, 401.

Aparatul proiectă holograma unui alt soldat de gardă care purta aceeași uniformă cu o eșarfă roșie.

— Au găsit pasagerul clandestin. E bărbat, un metru optzeci, statură medie, vodhian, cu tatuajele alea nebune și tot tacâmul. Călătorește cu o fată Însemnată.

— Sunt în cală, spuse omul cercetând prin lucrurile lui Aly cu vârful bastonului. Se pare că au stat și pe-aici.

— Lasă alea. Aterizăm în 15 minute și o să fie nevoie de toată lumea. Tocmai am auzit că Nero pleacă mai devreme și e o grămadă de lume cu el.

— Da, vreo nouă milioane de oameni au trimis cereri să fie în garda lui personală… Toată lumea vrea să-l întâlnească.

Tasinnul privi în sus și se retrase, luând-o înapoi prin cală pe unde venise. Aly nu realiză că nu respirase decât atunci când zgomotul ușilor mecanice îi spuse că nu mai era niciun pericol. De altfel, nu-și dăduse seama nici cât de strâns o ținuse pe fată până ce ea nu se îndepărtă de el.

— Uf! murmură fata.

Se ridică, iar Aly o urmă. Pavel făcu o tentativă să aprindă lumina, ca și cum i-ar fi fost teamă să meargă la puterea maximă, iar fata îi apăru într-o lumină albastră.

— O să se întoarcă.

Era nevoit să debarce mai repede decât își propusese și să-și găsească o altă rută spre Portiis. Se întrebă a mia oară ce se aștepta Vin să facă el cu informația lui incompletă despre o prințesă care poate era pierdută și un contact întâmplător din Planetele Unite. Dar oricum nu mai putea rămâne pe zeppelin, mai ales dacă Nero călătorea în același spațiu. De când nu mai

avea cubul online, Aly pierduse multe știri, nu mai era chiar așa de interesat să se vadă etichetat ca un criminal sau urmărit general prin tot universul, dar prinsese vestea că Regentul Seotra dispăruse. „Nu i se cunoaște destinația”, spuneau holovideourile. „Mai degrabă a fost asasinat”, se gândi Aly.

Nero conducea imperiul acum, făcând mare caz de faptul că reprezentanții populației de kalusieni, care erau băieții buni în povestea asta, încercaseră calea diplomației. Acum era vremea să acționeze. Strigătul de luptă al celor mai avântați suporteri ai lui Nero era că trebuiau să-și ia înapoi ce era al lor.

Era o chemare voalată la vărsare de sânge. Sângele lui Aly, în mod special, dar și al celor care sprijineau apelurile fontisiene sau wraetane la pace. Aly se gândea că oamenii erau sătui și nu aveau nevoie de prea multă convingere. Nero nu avusese mare lucru de făcut decât să le arate cât de oribile erau viețile lor și să arate cu degetul pe ascuns. Normal că acuzele se duceau în altă parte. Nero era ajutat și de felul în care arăta, cu chipul parcă cioplit în piatră, cu frizura aranjată, un zâmbet permanent pe figură care înmuia picioarele oamenilor. Aly se simțise ciudat atunci când Nero îi invitase pe el și pe Vin la gală. Era un tip plăcut și părea să se înțeleagă bine cu Vin. Ambii erau kalusieni din al doilea val, iar Nero ar fi putut să fie unchiul lui mai tânăr și mai cool. Nero se purtase destul de frumos și cu Aly, îl prezentase celorlalți cu minimum de cuvinte frumoase, dar era ceva în felul în care îi luceau ochii când îl privea, de parcă ar fi privit un gândac în smoching. Când Aly îi reproșase acest lucru lui Vin, acesta ripostase, ca de obicei, că problema era doar în capul lui. Se părea că nu era chiar așa.

— Eu trebuie s-o iau din loc, spuse fata.

Îl privi mult timp cu atenție. Ochii cenușiu-albăstrui erau intenși, ca două bucăți din oceanul interzis, dar el își impuse să nu se uite în altă parte. Își dădu seama că fata îi cerea cumva permisiunea, dar își lua și la revedere în același timp.

— Nu-ți face griji! N-am să povestesc nimănui despre tine, continuă ea.

Aly aprobă din cap. Ce altceva ar fi putut face? N-avea cum s-o rețină împotriva voinței ei. Nu putea deveni monstrul acela pe care îl prezentau Nero și consiliul său.

Când fata trecu pe lângă Pavel, îi puse o mână pe cupolă. Luminițele lui albastre clipiră blând. Poate că și el era surprins

de gest. Când ajunsese destul de departe se întoarse și o luă la fugă printre lăzi, spre ușa pe care ieșise tasinnul. Chiar înainte să ajungă la ea, se opri în loc.

— Unde te duci să cauți ajutor? întrebă ea.

Se răsuci pe călcâie ca să se uite la el și, pentru un moment, lui Aly i se păru că vrea să-l atace. Dar ea spuse doar atât:

— Vrei să vii cu mine?

Da.

— De ce? se miră el. De ce ai încredere în mine?

Ea dădu din umeri.

— N-am. Dar dacă încă mai ești în viață deși te caută jumătate din univers, n-ai cum să fii un idiot. Și unde-s doi, puterea crește.

— Nu și când fața unuia dintre noi e pe toate holoecranele, spuse Aly.

În plus, nu aștepta la mila nimănui.

— Merg la o casă conspirativă, spuse ea. E una pe Rhesto.

— Casă conspirativă pe Rhesto? se miră el, gândindu-se că toată lumea din galaxie părea să spioneze pe cineva. Dar locul ăla e otrăvit!

Rhesto era o lună mică unde fusese o centrală nucleară înainte de Marele Război, dar care se topise când fusese bombardată de Fontis. Cine nu murise acolo o abandonase, pentru că se spunea că radiația din sol avea să dureze 20 000 de ani.

— Nu e nimic ce nu se poate rezolva cu pastile anti-radiație.

Vorbise fără nicio intonație, iar el se întrebă dacă era serioasă sau avea un simț al umorului ca al lui Jeth. De ce naiba l-ar ajuta?

— Nu e la fel de toxic ca viața pe Kalu.

Ea se încruntă și el așteptă puțin, sperând că o să mai spună ceva. Ceea ce se și întâmplă.

— Mama mea a rezolvat, bine? E om de știință și a făcut parte din summit-urile G-1K. Mai mulți dintre ei au fost ținta unor atacuri. Dar sunt oameni inteligenți, desigur, și s-au organizat. Casa asta conspirativă e a lor. Și au transmis o campanie masivă de avertizare de pericol prin toate holoștirile, ca să nu vină cineva peste ei. Trebuie să-l dezactiveze manual în fiecare seară. Dacă ar fi probleme, am ști.

Deja inima lui Aly începu să bată foarte tare. Îi trecu o idee

prin cap, ca un fulger.

— Zici că pot transmite… în afară?

Ea aprobă din cap.

Rhesto era una dintre lunile kalusiene, cea de-a doua fiind Nau Fruma. Timp de o oră pe zi, cele două luni își încrucișau orbitele, lucru care bloca transmisiunile DroneVision.

Pentru prima dată după mai multe zile, o parte din neliniștea adusă de lipsa de speranță se ridică de pe umerii lui Aly. El nu știuse că Rhesto avea propriul turn de transmisiuni sau capacitatea de a transmite. Dacă planeta putea transmite acel semnal de avertizare, atunci ar fi putut transmite și înregistrarea de pe cubul lui, ca să vadă tot universul. Și-ar fi transmis propria versiune asupra evenimentelor și le-ar fi arătat, o dată pentru totdeauna, că nu el o omorâse pe prințesă. Și poate atunci nu l-ar mai hăitui. Iar Aly ar putea să nu mai fugă. Vin îi spusese să meargă la Portiis, care era tocmai în Sectorul Heryl, la mai bine de o săptămână distanță, și să ceară ajutorul Planetelor Unite, dar acum i se ivise o soluție de moment, care era exact ce-i trebuia pentru a-și proba nevinovăția. Își va îndeplini promisiunea față de Vin, dar mai târziu.

Se auzi un anunț prin sistemul de sonorizare. Fata se uită în sus, de parcă vocea ar fi venit din cer, dar Aly fixa pielea măslinie a gâtului ei și felul în care îi cădea cămașa la guler, așa că trebui să-și ferească privirea. Nu putea să se lase distras.

— Următoarea stație este Navrum. Acest zeppelin face opriri în sectoarele Bazorl și Desuco, anunță căpitanul, apoi repetă mesajul în fontisiană, wraetană și derkatziană. Ceea ce însemna că nava trebuia să treacă direct prin orbita lui Rhesto.

— Bine, zise el, vin cu tine.

Aly nu înțelegea încă prea bine de ce îl ajuta fata, dar accesul la casa conspirativă de pe Rhesto era cel mai solid plan pe care îl făcuse de zile bune. Apoi îl străfulgeră o întrebare.

— Navrum City e la marginea Sectorului Rellia. Rhesto nu e o oprire programată. Cum naiba ai de gând să te dai jos de pe navă în mijlocul orbitei?

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— De urcat, ai urcat în zeppelin, dar ai mai coborât vreodată?

• Cincisprezece

RHIANNON

Rhee și Dahlen fuseseră duși într-o zonă de tranzit de către cei doi tasinni care îi prinseseră și stăteau printre ceilalți pasageri clandestini care așteptau să fie dați jos la următoarea stație. Din fericire, era exact stația unde voia Rhee să ajungă.

— Începem imediat coborârea către Navrum. Vă rugăm să vă legați centurile de siguranță și să verificați dacă toate bagajele sunt asigurate, anunță vocea înregistrată.

Zeppelinul se zdruncină la intrarea în atmosferă. Rhee era prea înghesuită ca să-și facă probleme că ar fi avut unde să cadă. Niciodată nu crezuse în noroc, dar acum aproape că era convinsă. De la început, planul ei fusese să coboare pe această planetă, unde Nero se întâlnea cu guvernele aliaților lui Kalu și de unde transmitea interviuri. Văzuse pe holoecranele publice cum Kalu se pregătea de război, acum că toată lumea credea că ea murise. Rhee avea nevoie urgentă să ajungă la Nero, ca să se poată folosi de platforma și de faima lui și să se poată prezenta în emisiune. Fiindcă era convinsă de nevinovăția lui Seotra, putea să urmărească modul în care funcționa consiliul și să afle cine se ascundea în spatele trădării familiei. Era riscant să se expună, știa bine asta. Dar acum venise momentul să fie curajoasă.

O apăsare ascuțită, bruscă, la baza coloanei vertebrale o făcu să se împingă în femeia din fața ei.

— Chiar e nevoie de asta? îl întrebă ea cu o privire aspră pe tasinnul din spatele ei, care nu făcu altceva decât să râdă.

Era a treia oară când un membru al gărzii imperiale o îmboldea cu vârful bastonului de metal. În spațiul acela strâmt erau prea mulți oameni, iar tasinnii păreau să se joace de-a șoarecele și pisica, împungând când pe unul, când pe altul cu niște furci speciale de metal care le trimiteau șocuri celor care se plângeau. Auzi că doi soldați îl bârfeau pe un al treilea care își pierduse insigna, dar nu înțelegea mare lucru din limbile și dialectele vorbite de prizonieri. Nici nu avea nevoie să vorbească cu ei ca să-și dea seama că toți erau înfricoșați și încordați. Rhee simți că începe să o doară stomacul. Cine era

comandantul soldaților? Cine ar fi trebuit să-i pună la respect? Tatăl ei n-ar fi acceptat niciodată o astfel de cruzime din partea gărzilor imperiale.

O rușine bine-cunoscută o cuprinse, de parcă a ei ar fi fost toată răspunderea pentru ce se întâmpla. Asta însemna să fii împărăteasă? Și era, oare, onorabil să obțină tronul numai ca să se răzbune?

Dahlen încercă s-o tragă mai aproape de el ca s-o protejeze cu corpul lui, dar Rhee îl împinse. O trădase. Cât de curând, avea să scape de el și să-l găsească pe Nero.

— E totul în regulă? întrebă el.

— Da, răspunse ea fără să-l privească.

Omorâse un om, își reaminti ea. Îl omorâse oribil, fără milă, fără să-i dea ocazia să se apere. Dar ea ar fi acționat altfel?

Refuză să se simtă vinovată pentru că-l mințise pe Dahlen, pentru că îl păcălise cu privire la planurile ei de a-l abandona. Doar el o mințise primul și îi ruinase șansele de a afla adevărul de la Seotra.

— Hei, tu, vodhianule, nu mai vorbi!

Unul dintre tasinni întinse pistolul electric și îi trimise o serie de șocuri dure lui Dahlen. Acesta fu cuprins de convulsii, iar Rhee îl prinse în brațe, simțind și ea impulsul electric care îi zdruncină tot capul, de parcă ar fi mușcat o lingură de metal.

Când Dahlen căzu la pământ, ea sări într-o parte, iar ceilalți pasageri clandestini începură să țipe. Rhee se apropie să-l ajute, dar el o împinse ca și cum ea l-ar fi electrocutat. În mijlocul confuziei nici măcar nu-și dădu seama că ținea în palmă inelul lui Dahlen, care îi căzuse de pe deget când încercă să-l prindă. Ochii li se întâlniră, iar el scutură din cap ceea ce îi dădu un sentiment de nesiguranță. Fața lui se ascuțise foarte mult în ultima săptămână de când îi salvase viața și arăta și mai palid decât de obicei.

Înainte să se poată ridica în picioare, primi o altă serie de șocuri de la un alt soldat care venise în mod special prin mulțime ca să-l tortureze pe el. Era deja a doua oară, iar Rhee bănuia că îl tot alegeau pe Dahlen fiindcă știau că el nu avea să țipe. Strânse în palmă inelul lui și respiră adânc, concentrându-se numai pe următoarea ei mișcare, pe ce urma. Dahlen nu va mai fi atât de rapid, după șocurile electrice. Rhee putea pur și simplu să-l piardă în mulțime. Cu ușurință. I se strânse stomacul

pentru că se simțea vinovată. Profita de faptul că el era torturat.

Zeppelinul ateriză cu o smucitură. Oamenii căzură unii peste alții. Când se deschiseră ușile, simți soarele puternic în ochi, iar pasagerii clandestini începură să iasă din navă. Rhee sări și ea din zeppelin, auzind în spate râsetele soldaților care își băteau joc de pasagerii clandestini și îi amenințau cu tot felul de pedepse dacă ar mai fi îndrăznit să se urce în alte nave fără bilet.

— Care e problema ta?

O voce bărbătească, joasă și nervoasă, răsună în spatele ei. Probabil că Dahlen îl înghiontise din greșeală, pentru că la vreo doi metri în dreapta văzu un derkatzian solid care apucase de piepții tunicii lui Dahlen, căutându-i pricină.

— Nu mai știi la ce folosesc ochii?

Între două bătăi ale inimii, Rhee își dădu seama că aceea era șansa ei. „Trebuie să fii corectă, dar hotărâtă”, îi spusese tata. În același moment, când Dahlen încerca să se smulgă din mâna omului, privirea lui se aținti asupra lui Rhee, iar ea știu că el înțelesese: Rhee urma să-l abandoneze.

Dahlen încercă să fugă după ea, deși bărbatul încă îl ținea. Îl trase înapoi și, într-o secundă, se eliberă. Își făcu loc cu coatele, auzi strigăte în spatele ei, dar nu îndrăzni să privească înapoi.

Era liberă. Singură.

Rhee se strecură repede printre ceilalți pasageri dezorientați care fuseseră împinși din vagon. Acoperișul de sticlă al marelui pavilion care acoperea gara avea arcade din fier forjat care îl făceau să semene cu o catedrală veche. Îi căzu gluga în timp ce fugea și și-o trase repede la loc pe cap.

— Așteaptă! auzi ea pe cineva strigând, poate pe Dahlen.

Își ținu capul în jos și continuă să înainteze. Inima îi bătea cu putere.

„Onoare, loialitate și curaj”, repetă ea. Nu mai contau întrebările care veneau după aceea: față de cine să fie onorabilă și loială? Pentru cine să fie curajoasă?

Pe holoecranul central al gării era proiectat un ceas. Trei arcade largi marcau ieșirile din gară și diferite holograme arătau nume de străzi care nu-i erau familiare: Specialități, Știri, Muzică. Era ca la casa de nebuni: nici gara centrală din Sibu, în timpul festivalului recoltei, nu era atât de aglomerată. Probabil că se aflau acolo peste 10 000 de oameni, din toate colțurile

galaxiei. Pereții erau făcuți din sticlă și bare de metal, iar lumina soarelui care strălucea prin ei era orbitoare.

Rhee știa că statura lui Dahlen nu-l ajuta prea mult în terminalul aglomerat. Ea se strecura prin mulțimea care ieșea din gară ca un pește care urca în sus pe râu, ferindu-se de familia ce ducea în lesă trei câini vitus care băleau de zor. Câinii trăgeau înainte, iar copiii încercau să îi rețină.

— E Nero, exclamă cineva din apropiere, iar corpul lui Rhee reacționă înainte ca mintea să-i fi priceput, astfel că ea se opri brusc.

Era Nero acolo-n gară? Strămoșii erau de partea ei. Se ridică pe vârfuri și își primi răspunsul, inclusiv la întrebarea de ce era gara atât de aglomerată.

Nero își făcu loc prin mulțime, înconjurat de tasinni, iar Rhee nu putu prinde decât câteva imagini ale lui: umerii lați, pasul decis, părul blond tuns și dat pe spate. Întotdeauna i se păruse un tip vesel, cu un zâmbet generos special antrenat pentru camere, dar astăzi gura îi era strânsă cu severitate în timp ce își croiau drum printre reporterii care practic se urcau pe el, îi strigau întrebări și încercau să se apropie cât mai mult.

— O să pornească planeta Kalu războiul?

— S-a confirmat că sunt trupe UniForce pe Wraeta?

— Pot aliații să reînnoiască acordul din Tratatul Urnew dacă nu există nici împărăteasă, nici Regent care să semneze?

Probabil că Nero era copleșit. Rhee cunoștea bine sentimentul. Totuși el reuși să ajungă la peroane. Rhee își aduse aminte că auzise undeva că el nu avea să plece decât peste trei zile. Ceva trebuia să se fi întâmplat de își schimbase planurile. Ceva rău.

Pentru prima dată se bucură că nu era prea înaltă. Trecu ușor prin mulțimea care îl urmărea pe el, găsind cele mai mici goluri, ca apa care inundă nisipul.

— Vreun răspuns la acuzațiile țarului fontisian?

— A fost recuperat corpul lui Rhiannon Ta’an?

— Nero nu face niciun comentariu, strigă un tasinn.

Ciudat, având în vedere că el întotdeauna făcea comentarii. Nero era îndrăgostit de camerele TV, dar nu spusese nicio vorbă și nici măcar nu se uitase la reporteri. Privindu-l cum se grăbea să urce treptele de la vagonul de clasa întâi al navei care-l aștepta, Rhee fu uimită din nou să vadă cât de bătrân arăta.

Întotdeauna fusese un tip încrezător, dar acum se mișca diferit, cu mai multă precizie și vigoare.

Un lanț de tasinni se formă în spatele lui, blocând încercările disperate ale reporterilor de a trece și ei. Rhee era prinsă în valul de jurnaliști, comentatori și gură-cască ce se îndreptau chiar spre zeppelinul din care debarcase ea, dar mergeau spre o altă intrare, rezervată pasagerilor de la clasa întâi.

Acolo, un alt tasinn verifica acreditările înainte să-i lase pe jurnaliști să urce în vagonul presei, erau reprezentanți din toată galaxia, inclusiv o pereche de ngisll cu picioare lungi, care se certau pe cine avea dreptul la locurile din față cu mai mulți ottoși ce arătau ca niște caracatițe. Cu un scaner de mână, tasinnul verifica actele de identitate și permitea sau respingea accesul cu un semn din cap. Două gorile musculoase în uniformă de cadeți UniForce stăteau în apropiere ca să dea afară pe oricine nu corespundea.

Rhee avea gura uscată. Își linse buzele. Trebuia să se întoarcă la bordul zeppelinului și să vorbească cu Nero înainte să fie prea târziu. Tasinnul arăta ca un dulap și avea niște ochi albaștri, reci care-i aminteau de cei ai lui Veyron. Cu alte cuvinte, era de evitat cu orice preț. Iar Rhee era pregătită să meargă direct la el și să se roage pentru viața ei. Luă o decizie de moment: să-și pornească cubul. Îi va lăsa să-l scaneze, ca să poată ajunge la Nero. Aici nu era în pericol, mai ales dacă Nero era atât de aproape, legătura dintre ei era una veche destul de personală, iar Rhee știa că el nu avea cum să reziste tentației de a-și mări ratingul prin prezența ei în emisiune. Putea să anunțe că prințesa Rhiannon trăia și să oprească războiul. Dar înainte ca ea să poată ajunge la tasinn, unul dintre cadeții UniForce o prinse de tunică.

— Nu pe-aici, fato, zise el cu respirația fierbinte și urât mirositoare. Accesul este numai pentru presă.

— Stai! Ea încerca să se desprindă, dar mâinile cadetului o prinseseră ca niște gheare de oțel. Te rog, nu înțelegi!

Chiar când soldatul UniForce încerca s-o scoată din coadă, tasinnul care verifica acreditările ridică privirea și o întâlni pe a ei. Pe chipul lui flutură o expresie schimbată, oare o recunoscuse? Rhee se simțea încrezătoare, dar și îngrozită în același timp. Bărbatul își lăsă scanerul în jos.

— Oprește-te! spuse el cu o voce asemănătoare cu ochii: rece

ca gheața. Adu-o pe aia aici!

Rhee se simți împinsă spre el. Dintr-un motiv sau altul, toată lumea amuțise: poate era efectul vocii tasinnului, care îngheța aerul din jur. Cu degetele lui lungi și albe, omul îi dădu gluga pe spate ca să o poată privi mai bine. În ochii lui văzu din nou schimbarea de expresie. O recunoscuse. În sfârșit, avea să fie din nou prințesă.

Înainte să explice ceva, tasinnul își întoarse privirea la scaner și făcu un gest către primul jurnalist din coadă.

— Las-o să intre! spuse el indiferent.

— Șefu’, ești sigur? Uită-te la tunica ei! Vrei o vodhiană înăuntru?

Rhee tresări la auzul insultei. Nu era fontisiană, dar ura din vocea lui îi era adresată. Pentru că tunica ei era fontisiană, cadetul UniForce crezuse că la fel era și ea.

— Poate e o spioană.

Tasinnul oftă ostentativ.

— De-aia ești tu plătit, numai să muți greutăți și să tragi cu pistolul. Vezi tu că are urechi ascuțite? Nu e fontisiană. Și mai e și Însemnată. Sun-o pe Fiona și spune-i că vine o fată la ea. Vrem ca holoștirile s-o arate împreună cu Nero, publicul o să înnebunească de plăcere.

Rhee înțelese, în sfârșit, ce se petrecea. Nu fusese recunoscută. Arăta murdară și bătură de vânturi, iar semnul roșu aprins o ardea pe jumătate de față. Nu fusese recunoscută. Entuziasmată că se apropiase atât de mult de momentul în care își putea face anunțul, uitase de semnul care o desfigura. Dar soldatul UniForce îi dădu drumul și îi permise să treacă prin ușa pentru presă.

Rhee intră și văzu că erau conduși înapoi spre vagonul de clasa întâi, printr-o ușă auxiliară echipată cu detectoare de arme ascunse. Cabina de clasa întâi fusese rearanjată ca să arate ca o cameră pentru conferința de presă: exista un podium înălțat pe o platformă acoperită cu catifea la unul dintre capetele vagonului, iar spațiul era deja plin ochi. Cubul ei era offline și nu avea translator ca să poată înțelege ceva din zecile de limbi vorbite în sală, dar prinse bucăți de conversație ici și colo: lumea vorbea despre război, despre urmărirea presupusului ei asasin, despre punctele sensibile din Tratatul Urnew. Ea își puse gluga la loc pe cap și înaintă ușor pe culoar, până când își găsi

un loc la perete, în spatele sălii. Toate scaunele erau pline și împărțite în mod egal în secțiuni, aranjate sub formă de semicerc în jurul podiumului. Se uită cu atenție în cameră, încercând să găsească un moment ca să vorbească cu Nero înainte de conferința de presă. Dar el intră brusc, cu ajutoarele de-o parte și de alta și ajunse direct la podium. În încăpere se lăsă imediat tăcerea. Rhee putea să-și dea seama care jurnaliști înregistrau conferința de presă prin cuburi după modul în care li se împăienjeniră ochii și își pierdură concentrarea. Un droid pe roți, înarmat cu o cameră de luat vederi, se apropie pentru un prim-plan.

Rhee trebuia să aștepte și să spere că se va putea apropia de Nero ca să își anunțe prezența și să facă împreună un plan pentru viitor.

— Vă mulțumesc tuturor pentru prezența la această conferință pe care o susținem într-un moment crucial din istoria planetelor noastre. Ne rugăm strămoșilor ca regentul Seotra să se întoarcă cu bine printre noi.

Atenția îi fu distrasă puțin, pentru că citea comentariile gata pregătite pe cub. Din apropiere, Nero arăta istovit și muncit, dar privirea lui era vie și pătrunzătoare.

— După cum poate știți, eu mi-am exprimat întotdeauna îngrijorările.

Făcu un semn din cap către câteva persoane din primul rând și apoi către camere. Abia atunci Rhee observă că el nu era îmbrăcat în uniforma diplomatică obișnuită, ci într-o uniformă militară, încheiată la două rânduri, care îi accentua umerii lați.

— Am venit aici ca să discut cu aliații noștri despre posibilitatea ca ei să ne ajute să apărăm Kalu.

— Vrei să te ajute să invadezi, nu să te aperi, strigă o femeie kalusiană din spatele sălii. Capetele jurnaliștilor și camerele se întoarseră în direcția ei.

— O parte din apărarea lui Kalu presupune să ne luăm înapoi ce e al nostru, o combătu Nero. Totuși Planetele Unite nu ne-au acceptat prea des cererile de a impune sancțiuni mai aspre asupra planetei Wraeta și aliaților ei. Li se pare că cererea noastră de a ni se permite să ne protejăm pe noi, granițele și oamenii noștri, este una pripită.

Femeia făcu un pas înainte și încearcă să vorbească din nou, dar i-o luă înainte.

— S-au complăcut, pretinzând că încă nu avem toate informațiile necesare...

Era adevărat. Nero nu avea toate informațiile, dar era motivat de durere și frică. Rhee știa foarte bine ce simțea el: voia să transmită un mesaj și voia dreptate.

„Nu confundați represaliile cu corectitudinea”, le spusese mama odată, apucându-le și pe Rhee, și pe Joss de urechi. Alte amintiri uitate. Mama care le despărțea pe Joss și Rhee după ce se bătuseră pentru cine știe ce. „Nu trebuie să recurgi la violență doar pentru că ești trist sau supărat...”

Rhee voia să-i spună toate astea lui Nero.

— Prea mult timp am ignorat amenințările acestor sălbatici, continuă Nero.

Sălbatici? Rhee nu-l auzise niciodată folosind un astfel de limbaj.

— Mult timp legile imigrației au fost prea permisive. Am lăsat un refugiat wraetan pe planeta noastră, l-am lăsat să se angajeze în armată și să poarte uniforma noastră. I-am dat un loc care ar fi aparținut de drept unuia dintre copiii noștri. Iar el ne-a răsplătit ucigându-ne prințesa.

Rhee fu surprinsă să audă murmure aprobatoare.

— Prăfoșii ăștia! mormăi cineva chiar lângă ea, ceea ce îi trimise un junghi în stomac. Chiar atât de multă ură era în univers, atâtea prejudecăți, chiar și printre oamenii care pretindeau să fie echidistanți? Întotdeauna fusese așa sau se schimbase ceva în săptămâna de când ea era presupusă moartă?

Unde se duc? Rhee își aminti că în copilărie pusese această întrebare urmărind imaginile cu refugiații wraetani pe holoecrane. I se părea că ei mergeau mereu, în acel anotimp în care florile înfloreau și apoi mureau. Încă o amintire organică de care trebuia să scape.

„Își caută o casă nouă”, îi spusese Joss. Rhee luase un creion și începuse să deseneze toate casele pe care le-ar fi construit pentru ei pe Kalu. La-nceput, Joss se îmbufnase și mai tare, ca atunci când se întristase și dădea să plângă, dar apoi îi spusese doar atât: „Nu te mai purta ca un copil”.

Femeia kalusiană care provocase incidentul de mai devreme începu să țipe, dar, deși mai mulți oameni se uitară în direcția ei, camerele nu se întoarseră. Era trasă afară de doi tasinni,

zbătându-se și dând din picioare, dar nu o ajută nimeni. Nici măcar Rhee. Rămase înțepenită, cu obrajii arzând de rușine, când femeia a fost evacuată.

— Trandafirul Galaxiei s-a dus, spuse Nero după ce femeia ieși, iar el se putea concentra din nou pe discurs. Avea o față ca tăiată din marmură de un sculptor celebru. Nu arătase niciodată mai frumos și mai fără milă. Noi, ca planetă, trebuie să ne adunam o dată pentru totdeauna: Wraeta, și oricare altă planetă ce intenționează să îi sprijine va plăti.

Energia din vagon o înspăimântă: nu era vorba despre curiozitate, ci despre furie. Atmosfera era încărcată.

— Ce se mai aude cu investigația asupra lui Alyosha Myraz? întrebă un reporter. Primea instrucțiuni?

— Noi credem că este posibil ca el să fi raportat unei organizații teroriste mai mari, da, spuse Nero, aprobând din cap.

— Și ostaticul lui, Vincent, din *Băieții revoluționari*?

— Nu știm nimic deocamdată. Suntem în contact cu familia lui...

Cineva îi întrerupse.

— Se știe încotro s-a dus fugarul?

— Toate crucișătoarele UniForce de-aici și până la Centura Exterioară îl caută și s-a pus un preț pe capul lui, astfel că acela care-l prinde se va îmbogăți. Suntem încrezători că o să-l găsim.

Un toncdel a cărui cameră era construită chiar în aparatul care-i servea drept exoschelet puse următoarea întrebare:

— Ați aflat cum a părăsit locul crimei? Am o sursă anonimă care spune că nu s-a găsit o navetă imperială de salvare.

Ea își îndreptă spatele. Se gândise și ea că naveta se pierduse undeva în marele univers. Altfel, cineva ar fi găsit trupul lui Veyron și coada ei împletită. Cineva ar fi știut că ea supraviețuise. Iar întrebarea îi făcu pe toți cei din sală să se miște: șopteau, murmurau, se străduiau să prindă o imagine cu acel reporter.

— Din păcate, nu-i adevărat, spuse Nero, iar Rhee simți tot aerul cum îi iese din plămâni. Toate navetele au ieșit la numărătoare. Au fost folosite pentru evacuarea singurilor supraviețuitori, un efort pe care l-am supravegheat eu și Regentul.

Nero mințea. Nu toate navetele ieșiseră la numărătoare...

Senzația de frig i se răspândi în cap și simți că îi explodau

ochii. Tai Reyanna spusese că era posibil ca Veyron să fi plantat un dispozitiv explozibil în caz că nu reușea atentatul la viața lui Rhee. Dar de unde știuseră ei să evacueze personalul înainte de explozia inițială?

Inelul lui Dahlen îi ardea buzunarul și îi dădea o senzație neplăcută, ca și cum, dacă putea capta energia, putea să capteze și atenția celor din jur. Cum se uită ea prin încăpere, pentru prima dată cu atenție, lumea amuți. Conferința de presă ar fi trebuit să fie o idee de moment, o improvizație, dar se vedea cu ochiul liber că fusese organizată din timp. Nero nu avusese nicio clipă intenția să îi atragă pe aliații kalusieni. Își făcuse apariția în uniformă militară, cu intenția clară de a se poziționa ca un lider. Unul care putea conduce o întreagă planetă. Bunătatea pe care o arătase, discursurile mobilizatoare pe care le ținuse, toate erau doar de fațadă. Erau convingătoare pentru că el era un bărbat frumos și ochii lui albaștri erau considerați plini de simțire. Deodată, Rhee înțelese. Totul fusese doar o fațadă pentru camerele TV. De fapt, Nero, și nu Seotra, fusese cel care aranjase ca familia ei să fie ucisă, cel care încercase s-o ucidă și pe ea. El complotase din umbră pentru încoronarea ei mai devreme decât era cazul, ca să o poată asasina.

Rhee își aminti ce-i spusese Nero după ce murise familia ei, vorbele lui frumoase, de consolare, pe care și le amintise ani de zile.

Strămoșii au avut grijă ca moartea să le fie una onorabilă și, prin ei, ne asigurăm că un nou lider, mai merituos, se va ridica. Vorbea despre el însuși.

Nero fusese autorul: omul care stătea pe podium la nici trei metri în fața ei era cel care voia să ducă planeta la război, cel care o voia pe ea moartă.

Momentul în care înțelese ce avea să se întâmple o lovi pe Rhee, pentru că Nero se întoarse și o privi direct în ochi.

• Șaisprezece

ALYOSHA

Important era să nu fii prins. Singurul plan al lui Aly era să meargă pe burtă, să nu iasă în evidență și, poate, să ajungă întreg pe Rhesto. Kara, așa o chema pe fată, reușise să-i ducă prin patru vagoane cu un ecuson de securitate pe care îl șutise cine știe de unde. Se purta ca și cum ar fi fost crescută pe un zeppelin, ceea ce, așa cum îi spusese chiar ea, după ce îl trăsese într-o baie ca să se ferească din calea unui tasinn, se cam și întâmplase.

Când îi prinse privirea în oglindă, ea și-o feri. Părul îi căzu peste față, iar când clipi, i se încurcă în gene. Cum de n-o înnebunea chestia asta?

— Mi-am petrecut o grămadă de timp pe nave ca asta, spuse ea.

Apoi se strâmbă în oglindă și încercă să-și pieptene părul încâlcit cu mâinile. N-avea rost să încerce altceva, era mult prea îngrozitor, dar el n-avea de gând să-i spună. Pe sub ușă îl văzu pe Pavel care întinse un fel de braț extensibil, subțire, cu o cameră la capăt, iar Aly îi dădu un șut.

— Laboratoarele de pe Kalu închiriază tot timpul spații pe zeppeline, pentru experimente pe care nu pot convinge guvernul să le aprobe. Pentru că trec din sector în sector, nu încalcă legile niciunui teritoriu. Mama e om de știință, ți-aduci aminte că am vorbit? Lucra pe linia Kalu-Navrum, care făcea călătorii de patru zile. Lucra la experimente de neurobiologie și a ajutat la dezvoltarea interacțiunii de la cub la cub.

Aly era impresionat.

— Deci ești și tu un fel de geniu, ca mama ta?

— Aș vrea eu, spuse ea uitându-se în oglindă. Avea o privire pierdută, ca și cum ar fi văzut pe cineva care dispăruse din reflecția ei cu mult timp în urmă. Dar cred că a intrat în bucluc, până la urmă, din cauza asta. O urmăreau mai multe guverne, de pe diferite planete…

— A…?

Kara scutură din cap, iar bretonul i se mișcă în același ritm.

— Nu știu, nu cred. Adică sper că nu.

Privirile li se întâlniră din nou în oglindă. El avea un sentiment ciudat de déjà-vu când se uita la ea. Poate că de vină era lumina fluorescentă care mai-mai că-i dădea convulsii.

— Vreo doisprezece oameni de știință, colegi de-ai ei, au dispărut în ultimele șase luni, unul câte unul. Știa că nu e o

coincidență. Cineva le-a pus gând rău.

— Cine?

Kara dădu din umeri.

— Nu știu. Dar ea a plecat înainte să fie răpită. Cel puțin, așa sper.

— *Zuilie,* răbufni el.

— Exact asta spun și eu. Am auzit că s-a întâmplat întotdeauna pe furiș, chiar și înainte de Marele Război. Oameni din toată galaxia erau adunați, întrebați despre implicarea și loialitatea lor, sub pretextul menținerii păcii. Dar de data asta e diferit…, spuse ea cu încordare. Sunt vizați. Toți au fost la ultimul summit G-1K. Au fost luați într-o zi, poate opriți în trafic pentru vreo contravenție sau chemați să-și reînnoiască vreun permis federal și apoi, duși au fost.

Imediat își aminti de băiețelul de pe Derkatz.

„Ter cautăr să ter prinder?”

Alyosha simți că i se face rău. Ăsta era războiul. Nu era nici măcar despre bombe sau crucișătoare cu bombe. Era despre fete cum era Kara, într-o baie de pe un zeppelin, care poate că rămăsese orfană. Era despre băieți ca el când avea 12 ani, care alergau după un camion, înecându-se în mirosul de praf. Oamenii măsurau întotdeauna războaiele în termeni de număr de morți. Poate ar fi trebuit să-l măsoare în termeni de oameni rămași singuri, în urmă.

— Mama ta ți-a povestit despre casa conspirativă de pe Rhesto înainte să fugă?

— De ani de zile tot vorbește despre ea. Un neurotehnolog de pe Derkatz a fost găsit mort după ultimul summit. Nu știu detalii, dar mamei îi era frică, parcă de un atac deliberat.

Kara se întoarse spre el. O șuviță de păr îi atârna, iar ea și-o dădu după ureche.

— M-a pus să memorez coordonate, să iau lecții de autoapărare. Știu șase limbi străine pentru că mi le-a băgat pe gât.

Se uită în jos și începu să-și ronțăie unghia de la degetul mare.

— Mi-era rușine cu ea. Credeam că e nebună, o conspiraționistă, știi? Dar m-am întors acasă într-o zi și apartamentul era întors cu fundul în sus…

Aly se gândi la camera lui Vincent de pe *Revolutionary,* chiar

înainte ca robosoldatul să vină și aproape să-i spargă capul. Vincent îl salvase. Cel mai bun prieten al lui, dezordonat ca naiba și un *choirtoi* leneș, dar era și el spion și murise făcând ce trebuia. Murise pentru că Aly își găsise tocmai acea zi să stârnească o ceartă. Acum n-aveau să mai vorbească despre *taejis* sau să se mai prostească niciodată. Aproape că se bucura că era offline, ca să nu fie tentat să redea amintirea și să se tortureze singur.

— Hei.

Aly întinse mâna și i-o apucă pe a ei, fără să știe exact de ce făcea acel gest. Era caldă și simți același fior electric la atingere. După doar o clipă, ea își retrase mâna. Îl privea confuz; ca și cum s-ar fi trezit dintr-o vrajă.

— N-am nimic, trebuie să mergem.

Aly aprobă din cap, simțindu-se prost și stânjenit.

Ea se dezbrăcă de jachetă și... se descheie la cămașă.

— Ce faci? întrebă Aly, încercând să se întoarcă și lovindu-se cu cotul de ușă.

Sub cămașa cu mânecă lungă purta un tricou larg, cu un mic buzunar la piept care n-avea alt rol decât să-i atragă lui privirile. El începu să se uite ba la pantofi, ba la tavan, oriunde în afară de micul buzunar. Fața ei era încă și mai greu de privit, pentru că râdea de el.

— Calmează-te!

Începu să-și rupă cămașa în fâșii, folosind un clește de unghii pentru a face tăieturile inițiale.

— Vezi? Deghizare perfectă.

— Nu cred că merge așa, spuse Aly ferm, când ea îi făcu semn să se așeze pe vine. Îi înfășură fâșiile în jurul capului, iar Aly se strădui să se gândească la altceva, dar cârpele erau calde și încă păstrau mirosul ei.

— Ai încredere, prietene, spuse Kara.

Aly îl observă pe Pavel care încerca din nou să-și bage camera pe sub ușă, dar călcă pe ea și o ținu la podea până când Pavel o trase cu greu înapoi.

Întotdeauna fusese timid cu fetele, dar strategia funcționase fără greș. Vin venea cu fete drăguțe în bază și îl convingea și pe Aly. Vincent era un fustangiu, care spunea tot felul de chestii fermecătoare și le făcea complimente. Prin asociere, Aly era și el destul de cool.

Când Kara termină, Aly se ridică și se privi printre gene în oglindă.

— Bun, asta n-o să meargă, sunt sigur. Îi înfășurase cârpele peste frunte și în diagonală peste un ochi și peste nas. Arăt ca o mumie de rahat.

— Nu mai bine îți legăm și gura? Fata îi zâmbi în oglindă. Uite ce e, o să meargă pentru că nimănui nu-i face plăcere să se uite la victime. Chiar dacă s-ar uita, ar face-o pieziș. Au fost învățați că nu e politicos să te holbezi.

Aly nu era prea sigur de logica ei, dar n-avea alte opțiuni oricum, ea îi deschisese o cale cu totul nouă, îi arătase o ieșire din statutul de fugar și îi dădea posibilitatea să transmită adevărul. Nu trebuia decât să ajungă în viață pe Rhesto.

Se strecurară afară din baie, iar el și Pavel o urmară pe Kara printr-o serie de vagoane de pasageri, spre partea din față a zeppelinului. Fie fata știa pe unde mergea, fie alesese o rută la întâmplare. Nu ezită niciun moment când coti la stânga sau la dreapta, când se întoarse, urcă niște scări și coborî prin altă parte.

— Trebuie să ajungem la vagoanele cu laboratoare, îi spuse ea peste umăr. De acolo putem să luăm una dintre navetele cu care transportă provizii.

Cu cât numărul de pe ușa cabinelor era mai mic, cu atât mai organizat era zeppelinul, și mai frumos. Pe holuri era liniște și o lumină blândă. Scaunele nu mai erau tapițate cu material sintetic peticit, ci cu catifea. În loc de zeci de pasageri înghesuiți pe băncuțe, oamenii de afaceri huzureau în cabine aproape goale.

Aly mai luase și altă dată zeppeline în concediu, întotdeauna la una dintre cabinele cu numere mari. Erau ieftine, mergeau încet și nu erau deloc elegante. Își trântea fundul într-unul dintre scaunele prăpădite, iar câte un droid ruginit îi lovea cotul cu căruciorul cu băuturi. Aerul era mereu îmbâcsit și îți lua o veșnicie să ajungi undeva, dar tot și-ar fi dat o mână să fie unul dintre oamenii aceia. Ar fi preferat un scaun denivelat, atât timp cât se dădea pe spate, și un pachet de calorii pus direct în mână.

Dar acum nu era în excursie, nu se putea relaxa pe unul dintre scaunele mizerabile. Lungiră pasul pe culoar, dar nu atât de mult încât să atragă atenția. Ecusonul furat al Karei își făcu

din nou treaba.

Ca prin minune nu se întâlniră cu niciun soldat, dar apoi el își aminti că Nero se urcase la bord în Navrum City.

Probabil că întreaga echipă de securitate îi păzea bășinile lui Nero. Aly nu se gândise niciodată că avea să-i mulțumească zeului că se afla în preajma unui politician, dar această situație le era favorabilă acum.

Sau le fusese, până când Kara deschise o ușă și ajunseră într-o încăpere plină cu reporteri. Cu toții se uitau la un podium de la care vorbea nimeni altul decât Nero. Care părea foarte nervos. Toată lumea se uită în direcția lor.

Alyosha paraliză pe moment. Era cel mai căutat criminal din univers și doar câteva cârpe amărâte îl despărțeau de o cameră plină de oameni care îi voiau capul. Literalmente.

— Hopa! șopti Kara.

Aly simți greutatea privirii acel puțin o sută de perechi de ochi, atașate de o sută de suflete care credeau că el o omorâse pe prințesa dinastiei Ta'an. Se încordă, gata să fugă. Dar privirea îi poposi pe o fată, fontisiană după haine, a cărei față era acoperită pe jumătate de o glugă mare. Îi vedea doar gura și o undă de ușurare care îi trecu peste față, după care oftă. O aghiotantă de pe lângă podium se repezi spre ei, iar fata își lăsă gluga pe ochi și se pierdu în mulțime. Aghiotanta, care se ocupa de relații publice, după cum se vedea, îi împinse în hol. După ea venea un tasinn uriaș.

— Ce naiba faceți aici? Cine v-a dat drumul? E un eveniment privat!

Vocea îi era atât de ascuțită că, practic, țipa.

— Căutam aripa-spital, spuse Kara repede. Trecuse imediat la un alt accent, iar vocea îi suna ca și cum ieșise de pe ușa unui club din înalta societate kalusiană. Zeppelinul ăsta e așa de întortocheat, că nu te poți orienta! Scuzele mele!

— *Zuilie.*

Ochii galbeni ai femeii, ca de reptilă, clipiră repede, în timp ce-i măsura din cap până-n picioare.

— Pacienții trebuie ținuți în carantină strictă, spuse ea, arătând în direcția lui Aly.

Kara avea dreptate, femeia nici nu se uită la el. Când li se întâlniră privirile o clipă, pielea ei albastră se înroși.

— Am înțeles, spuse Kara fără emoție. N-o să se mai întâmple.

Avea nevoie să se miște puțin. Aly făcea tot posibilul să nu se miște sau să reacționeze.

— Dar nu sunteți nici măcar în apropierea aripii-spital, spuse tasinnul din spate, care îi privea suspicios, printre gene.

Kara ezită puțin prea mult, dar Pavel interveni chiar la tanc.

— Este întrutotul vina mea, spuse el. Eu i-am scos din aripa-spital. Dar softul meu e, probabil, vechi și am pierdut harta când s-a întrerupt transmisia.

Aly încercă să nu se arate surprins. „Ia te uită, omulețul meu a învățat să mintă!” Presupuse că până atunci nu fusese nevoie.

Femeia își duse mâna la față, degetele lungi acoperindu-i jumătate de cap.

— Incredibil. Bine, asta e acum. Răsuflă adânc, iar ochii i se împăienjeniră cât timp căută ceva prin cub. Mergeți pe holul ăsta până când ajungeți la niște scări în spirală, urcați un etaj și pe urmă a doua la stânga. De acolo e semnalizat și se pare că salonul pentru pacienți e sus, iar laboratorul sub el. Ai înțeles?

Luminițele albastre ale lui Pavel clipiră.

— Să-i escortez, Fiona? întrebă tasinnul, iar lui Aly îi stătu inima.

— Nu, idiotule, răspunse femeia cu dispreț. Rolul tău e să-l protejezi pe Nero, nu să te joci de-a escorta. Iar tu, arătă ea spre Pavel, spune-le *choirtoi*-lor ălora să-ți facă update la software.

Și cu asta se termină totul, erau liberi să plece. Alyosha aproape își pierdu capul. Voia să se rostogolească pe jos în hohote de râs până ce i-ar fi plesnit burta și ar fi izbucnit în plâns. În schimb, continua să tremure.

Femeia și soldatul îi priviră sever un timp, apoi se întoarseră spre sala de conferință. Scăpaseră de la execuție și primiseră și instrucțiuni pas cu pas pentru locul unde voiau să ajungă.

Se mișcau în tăcere. El știa că le era prea teamă ca să vorbească, de parcă ar fi putut rupe o vrajă și totul s-ar fi năruit. În fine, ajunseră la o ușă făcută dintr-un metal gros, lucios, care arăta diferit de celelalte. Kara folosi cartela de securitate și intrară.

Se aflau pe un hol lung, care avea pe pereți rafturi cu uniforme medicale strânse frumos și un dulap cu halate de laborator. În sertare erau cutii cu mănuși de latex și bonete… Kara își trecu absent palma peste ele, ca și cum ar fi mângâiat un animal. Aly împinse cu umărul o ușă batantă. Se așteptase să

găsească un laborator, dar cabina era invadată de lumină. Pereții acesteia erau făcuți aproape în întregime din sticlă și, în mod ciudat, îi aminteau de o casă în copac în care se jucase în copilărie. Era plină de standuri și bănci închise la culoare, răspândite peste tot.

Acolo erau oameni care desenau, scriau, aranjau puzzle-uri sau cântau la diferite instrumente. Unii chiar dormeau, cu capetele lăsate pe coatele ridicate, ba chiar pe tentacule la unul dintre ei. Toți pasagerii erau îmbrăcați în uniforme verzi, de pacienți.

Un omuleț fragil de vreo 70 de ani le făcu semn din cap, în timp ce cânta la un instrument cu coarde care semăna cu o vitolă. Un alt bărbat învârtea în mâini un cub colorat și nu-i băgă în seamă când trecură pe lângă el, așa cum nu-i remarcă nici femeia yersiană cu blana încâlcită care scria furios note muzicale pe o hârtie cu portative. Chiar și bărbatul care stătea cu capul pe brațe părea că are un somn cu vise urâte, de parcă mintea lui încerca să rezolve o problemă importantă.

Era o atmosferă de pace. Chiar plăcută.

Atunci de ce i se ridică lui Aly părul pe ceafă?

Se întoarse și privi prin ferestrele de sticlă spre vagoanele sanitare de sub ei.

— Ce-o fi cu locul ăsta? șopti el.

Era laboratorul de sub ei, unul lung, cel puțin cât cinci vagoane obișnuite, cu un culoar strâmt pe mijloc. Bărbați și femei cu halate albe și uniforme verzi, identice, lucrau în tăcere la mesele înalte de lângă pereți. I se părea că erau încordați, ca și cum tensiunea din laborator ar fi crescut. Aplecați asupra capsulelor Petri, privind prin microscoape, oamenii de știință erau complet absorbiți de ce făceau…

Aly se retrase imediat. Știa că, dacă s-ar fi întors vreunul dintre oamenii de știință să privească în sus, ar fi intrat în bucluc.

— N-am mai văzut așa un loc, îi spuse Kara.

Vocea îi suna neliniștită, ca și cum ar fi simțit și ea răul din aer, un fel de curent întunecat care curgea pe sub iluzia de liniște și pace. Apoi fata se întoarse și scană camera în care erau.

— Nu seamănă cu niciun alt salon de spital în care am mai fost.

— Ești nouă aici, spuse femeia optsirhă din spatele lor, făcându-l pe Alyosha să tresară.

Când clipi, îi observă ochii albaștri de sub pleoapele transparente. Desenă un triunghi mare pe o foaie de hârtie.

— Veniți să stați cu mine! Uitați-vă la desen! E fiul meu, arătă ea spre triunghiul gol. Are cei mai frumoși ochi din lume, nu-i așa?

Aly încercă să-i prindă privirea Karei. Dar ea se uita transfigurată la femeie sau la desen, sau la ambele.

— Iar acesta este orașul meu, Anheles, spuse femeia, arătând un desen de dedesubt care înfățișa tot un triunghi tremurat. Canalele îngheață iarna, dar e foarte frumos să stai și să bei un ceai de tarnitana.

— Îmi dai voie? întrebă Kara, prefăcându-se interesată de desen.

Bine. O lăsă pe Kara să se descurce cu țăcăniții, iar el și Pavel porniră să caute o ieșire, înainte să ajungă prea departe în Sectorul Bazorl și să fie la milioane de astro-unități distanță de locul unde voiau să ajungă.

La capătul vagonului era o ușă e metal, încuiată. El își apăsă fața de fereastră, dar nu văzu nimic în întuneric.

— P, te uiți tu?

Droidul își întinse brațul subțire, extensibil cu cameră în capăt la vreo jumătate de metru deasupra capului și îl îndreptă spre fereastră, ca o mână de om care se lipea de geam. Lumina blițului îl făcu să clipească dureros.

— E compartimentul de marfă.

Poate că Pavel învățase să mintă, dar nu și să-și coboare vocea, iar Aly îl admonestă.

— Sunt două nave, seriile *Aero* și *Gency,* continuă droidul șoptit.

Naveta tip *Aero* era micuță, probabil folosită ca să ducă și să aducă provizii medicale. Cealaltă era o ambulanță *Gency,* ceea ce însemna că avea cabluri bune și viteză mare. Vehiculul perfect pentru fugă.

— Aly! îl strigă Kara în șoaptă.

Încă mai stătea lângă femeia cea nebună și maldărul ei de desene ciudate. Și el care credea că scopul lor era să fugă, nu să-și facă prieteni.

Se întoarse spre ea să-i spună să se grăbească, dar cuvintele i

se topiră pe buze când văzu expresia de pe chipul fetei. Era palidă ca moartea și îngrozită.

— Vezi de ușa aia, îi spuse el lui Pavel, căci ușa părea să aibă cel mai simplu mecanism de securitate posibil: broască și cheie.

— O... o cunosc, șopti Kara când el ajunse lângă ea. E Mia Montenegro. A fost la summitul G-1K, la fel ca mama.

Femeia continua să bolborosească fericită.

— Acest desen reprezintă apusul de astăzi. Cât de multe culori strălucitoare!

— Uită-te!

Vocea Karei se frânse. Îi arătă gâtul femeii și, când se uită și el, îl cuprinse greața instantaneu. Acolo, în locul unde ar fi trebuit să se afle cubul, era o gaură care părea să fi fost suturată cu laser. Se putea vedea pielea arsă și, sub ea, o cicatrice în formă de triunghi.

El simți că îi înghețā sângele în vene. Privi în jur la ceilalți oameni îmbrăcați în uniforme verzi. Realiză că omul care cânta la instrument pișcă, de fapt, aceleași coarde mereu. Arătau de parcă li se făcuse lobotomie.

— Îi cunosc pe toți, șopti Kara cu ochii măriți, sunt toți oameni de știință... Uite, el e Isaac Renaldioe, un biolog de pe Nau Fruma...

Ea își mușcă buza atât de tare, încât era cât pe ce să-i dea sângele.

— Am deschis ușa, anunță Pavel tare.

Aly se așteptă să audă alarmele sunând. Dar nu se auzi nimic.

— Hai, spuse Aly și o luă de mână, dar ea se smuci.

— Nu putem să-i lăsăm așa, răspunse Kara.

Aly o privi și își dădu seama că ea vorbea serios.

— Kara, nu e posibil, spuse el cu blândețe.

Erau zeci de pacienți.

Și totuși, ea nu schiță niciun gest, iar Aly simți că îl apucă disperarea. Ideea de rău îi săpa adânc în minte. Voia să plece de acolo cât mai curând, dar putea, oare, s-o lase pe Kara? Știa prea bine că nu. Nu numai că ea îl conducea la casa conspirativă, dar era singura persoană care nu credea că el era un criminal. Deja îl pierduse pe Vin...

Întinse mâna după ea din nou, iar ea nu se mai retrase, dar mâna îi atârna fără vlagă.

— Uite, o să-i putem ajuta mai bine după ce o găsim pe mama

ta, spuse el, deși n-avea idee dacă era adevărat. Kara?

Spre ușurarea lui, ea aprobă din cap și își împleti degetele cu ale lui. Venea cu el.

În compartimentul de marfă era întuneric, dar Pavel le lumină calea pe rampă în jos și în navetă. Aly se simți de o mie de ori mai bine când se văzură amândoi prinși cu centurile de siguranță și când Pavel anulă cu ușurință comenzile de securitate.

— Bun, spuse el puțin prea tare, ca să umple liniștea. Hai să ne cărăm naibii de-aici!

Își scosese bandajele false și era uimit de cât de bine se simțea în scaunul de comandă. Aceasta era, de-acum, viața lui: să fugă prin spațiile imense ale universului. Poate că se născuse să fie refugiat.

Kara nu spunea nimic. Se întoarse cu spatele la el, tremurând de parcă aerul ar fi fost înghețat.

El întinse mâna și o lăsă pe coapsa ei, apoi o retrase speriat că gestul era prea intim.

— Hei, e totul în regulă?

— Nu pricepi? răspunse ea aproape imperceptibil. Știi ce am văzut? Știi ce le fac oamenilor ălora?

Kara se întoarse în sfârșit spre el, cu ochii în lacrimi.

— Cineva le scoate datele din cuburi. Îi piratează.

— Dar asta e imposibil, spuse Aly automat.

Naveta se zdruncină când se desprinse de nava principală, dar stomacul lui era încă revoltat, iar amețeala nu i se dusese cu totul. Să fure cuburi… să le ia cu forța… Ideea îi trecu prin minte ca fulgerul, lăsând în urmă numai cenușă. Era singura lege universală: cuburile erau protejate. Conțineau impresiile, amintirile, gândurile și visele oamenilor. Puteai transfera informații de la un cub la altul cu ușurință. Dar să piratezi cubul altei persoane, chiar să furi aparatul după ce aceasta murea, era un act de indecență și răutate pură, ca o crimă violentă și perversă. În orice cultură de pe orice planetă, toată lumea era de acord. De aceea se organizau summit-urile G-1K, ca să se asigure că legile erau respectate în tot universul și că existau și standarde morale.

Deodată, Aly se înfurie pe Kara.

— Cum poți să spui așa ceva? Cum poți să gândești măcar așa ceva?

Striga, practic, chiar dacă se îneca în adevărul celor văzute chiar de el: oamenii cu ochii goi, rana oribilă de la gâtul femeii optsirhe, cu cicatricea proaspătă. Nu era cu putință, nu.

— Dar asta ar însemna…

— Devastare, îi termină Kara propoziția.

El nu voise să rostească acel cuvânt. Îl trecu un fior. Era o încălcare a drepturilor oricărei ființe vii. Devastarea era un mit, cel puțin așa crezuse el. Un fel de bau-bau cu care părinții își speriau copiii ca să fie cuminți; dacă ești obraznic, vine omul cu Devastarea și-ți ia mințile în toiul nopții. Uiți tot ce știai și nu mai poți avea nicio amintire. Ai fi prins într-o buclă mentală. Iadul etern.

Vorbiseră și la biserică despre Devastare. Acolo se spunea că apare dacă ești păcătos și Vodhan trimite un vânt să-ți ia sufletul, ca să te salveze de tine însuți…

— E imposibil, repetă fără convingere.

Kara se șterse la ochi, chiar dacă el nu-i văzuse nicio lacrimă curgând și se îndreptă în scaun, cu mâinile în poală și cu ochii albaștri-cenușii privind drept înainte.

— Da, spuse ea, e imposibil.

• Șaptesprezece

RHIANNON

Oamenii spuneau întotdeauna că timpul se scurgea, fugea, zbura. Sau dimpotrivă, că trecea încet, se oprea sau se dilata. Dar nimeni nu vorbea despre posibilitatea ca timpul să te prindă și să te sugrume. Cum totul ar putea să se năruiască în fața ta și să te aducă într-un punct fix, față-n față cu omul care îți omorâse familia.

Nero o privi perplex, ca și cum ar fi fost aproape să înțeleagă cel mai important lucru. Și înțelesese.

Dar timpul era și milos. Rhee fusese țintuită într-un loc din timp și spațiu, cu respirația tăiată, iar în momentul următor prin mulțime trecu un murmur care îl făcu pe criminal să întoarcă privirea și îi permise să scape.

Un băiat cu fața bandajată și o fată cu ochi cunoscuți, de a

căror privire nu se putea desprinde. Rhee și băiatul se uitară fix unul la altul, iar între ei se petrecu ceva ce nu se putea explica. Știa doar că și el avea secrete, ca și ea.

Nero o privise pe Rhee în ochi doar o secundă, iar ea nu era sigură dacă fusese recunoscută. Întreruperea îi dăduse exact atât timp cât să o șteargă.

Acum era legată cu centura într-o navetă de salvare și încerca să-și facă singură curaj, punându-și palmele pe metalul din fața ei. Strânse ochii, fără să știe unde ar fi putut să se ducă, doar că trebuia să scape. Degetul ei stătea la o oarecare distanță de ecranul tactil, deasupra comenzii de pornire. Apăsă butonul de pe ecran.

Naveta se smuci de pe partea laterală a zeppelinului unde erau cabinele de clasa întâi, cu așa o putere, că îi cedară coatele. Se lovi cu fața de carcasa de metal, iar în gură în veni un gust amar de sânge. Centura de siguranță nu fusese potrivită pentru cineva de statura ei.

Oarbă și încăpățânată…

Iar se păcălise, a câta oară? Mai întâi cu privire la Veyron, pe urmă la Seotra și acum la Nero. Rhee chiar crezuse că el era un om bun, că îi era loial ei și familiei ei. Dar el nu făcuse decât să câștige timp, să comploteze la asasinarea ei în toți cei nouă ani în care câștigase simpatia publicului. Ea se concentrase doar pe ea, în timp ce el se reinventase și nu mai era șarmantul ambasador Nero de pe lângă Regență, ci noul lider, care scuipa ură de la nivelul platformei guvernamentale pe care o controla.

Rhee plonjă în spațiu, învelită într-un cocon de metal care tăia văzduhul. Totul vibra. Temperatura creștea. Își imagină naveta pocnind ca un ou, vărsând-o ca pe un gălbenuș în întunericul neiertător al universului. Voia să plângă… de frică, de mânie, din cauza propriei prostii.

Rhee îl căutase pe Nero. Chiar pe omul care încercase s-o asasineze, care pusese să-i fie omorâtă familia. El își orchestrase propria ascensiune. El era liderul cel nou și merituos, nu Rhee. Toate fanteziile ei cu privire la răzbunare, felul în care se educase ca să poată fi o armă împotriva lui Seotra, tot acel efort fusese îndreptat într-o direcție greșită, fusese risipit, prea puțin și prea târziu.

Seotra. Fusese atât de sigură, toate semnele îl indicau pe el. Cearta cu tata, amenințările profetice, felul în care se

comportase, atât de rece și mândru. Nero se folosise de ruptura dintre ei doi și se poziționase ca suporter al încoronării ei înainte de vreme... Regentul Seotra crezuse că va avea timp să-i povestească lui Rhee. Știa cât de proastă și naivă era, cât de disperată să-și răzbune familia și să le arate strămoșilor că era demnă de numele lor. Ea refuzase să vorbească cu el. Crezuse că era rigid, neplăcut și meschin. Și îl adusese pe Dahlen în preajma lui Seotra. Nu-l omorâse ea, dar era ca și cum l-ar fi ucis cu mâna ei. El n-ar fi venit în contact direct cu fontisianul dacă n-ar fi fost teoriile ei prostești.

Pentru prima dată în viață era complet singură și pierdută. N-avea unde să se ducă, nu exista niciun loc sigur în univers. Dacă Nero știa că Rhee era în viață, și o urmărise cu atenție, atunci era imposibil s-o contacteze pe Tai Reyanna.

Iar Dahlen? Ucisese un om ca să-și răzbune familia, iar ea îl înțelegea mai mult decât îi făcea plăcere să admită. O salvase, și încă de câte ori. Dar acum n-o putea salva.

N-avea unde să se ducă.

Mai era Julian. El n-avea de unde să știe că ea era responsabilă pentru moartea tatălui lui, dar ea ar fi știut oricum. Ar mai fi putut să dea ochii cu el după ceea ce făcuse? Probabil că nu. În plus, el n-o putea ajuta.

În momentul în care intră în funcțiune sistemul automat și află timpul, viteza, distanța și direcția, Rhee își mai dădu seama de ceva: era miezul nopții celei de-a șaptea nopți de după a șaptea lună nouă a anului.

Era singură, fără niciun prieten și presupusă moartă. Dar împlinea 16 ani.

Rhee începu să plângă, la fel ca în noaptea aceea în care se pierduse jucându-se de-a v-ați ascunselea în pivniță. Știa că exista o altă ieșire, dar în întuneric și înfricoșată nu-și putea aduce aminte pe unde trebuia s-o ia în labirintul de coridoare alunecoase. Când venise Josselyn, Rhee fusese orbită de lumina lanternei și încercase să-și rețină lacrimile.

Rhee nu uitase felul în care o privise Josselyn.

„Ridică-te!” spusese ea simplu, iar Rhee se străduise să se salte în picioare, în același timp ușurată și rușinată. Dar Josselyn nu-i arătase direcția corectă. În schimb, o întrebase: „Pe unde o luăm, la stânga sau la dreapta?”

Când să spună că nu știa, Joss îi luase mâna lui Rhee și i-o

dusese la gât. Îi apăsase cubul cu degetul ca să i-l oprească. În acel moment i se părea că tot universul intrase să înlocuiască aparatul: se auzea apa curgând, se simțea mirosul de umezeală și mușchiul care creștea pe ziduri.

„Ascultă! Folosește-ți mintea!”, spusese Joss.

Rhee rămăsese în întuneric, încă smiorcăindu-se, dar asculta și se gândea. Printre ecouri, începuse să audă apa curgând de undeva. Erau, probabil, niște țevi stricate pe unde se scurgea apa. Se duse spre zgomot. În timp ce mergea, atinse mușchiul de pe ziduri și observă că în unele locuri era mai gros și mai verde, pentru că era mai aproape de lumină. Începuse să facă propriile alegeri. La stânga, la dreapta, la stânga. Josselyn nu spusese nimic, n-o corectase niciodată, ci doar o urmase în tăcere cu lanterna aprinsă. Stătuseră ore întregi acolo jos. În fine, Rhee găsise niște trepte măcinate de vreme care duceau spre una dintre cămările palatului și năvălise în lumină, încântată și istovită.

Josselyn n-o felicitase. Îi spusese doar „bine”. Apoi se aplecase și o luase pe Rhee de umeri.

— Întotdeauna există o cale de intrare și o cale de ieșire. Trebuie doar s-asculți.

— Ce mă fac acum, Joss? șoptise Rhee.

Închisese ochii. Avea în gât un nod mare cât un pumn: sora ei îi spusese că nu avea să fie niciodată singură. Dar cum ar fi putut Rhee să-și găsească drumul fără Josselyn cu lanterna ei?

— Te rog, ajută-mă!

Ascultă. Cuvântul era ca o șoaptă din amintire, legat de chipul surorii ei, liniștit, ascuțit și luminos ca o flacără. Dar ea nu putea asculta: chiar și având cubul închis, amintirile o invadau zgomotos și amenințau s-o copleșească. Seotra. Nero. Tai Reyanna, cu ochii ei uriași, plini de durere.

Apoi auzi, într-adevăr. Amintirea îi reveni ca un ecou, iar șocul o făcu să deschidă ochii.

Erawae. Dahlen îi spusese că ordinul lui era acolo. Căută disperată inelul lui Dahlen în buzunar și apoi îi veni ideea: ar putea obține azil cu ajutorul acestui inel? Ar fi cei din ordin dispuși să o ajute dacă ea era cea care putea opri un război ce părea iminent? Simți o rază de speranță atât de firavă, încât parcă nici nu-i veni să creadă. Senzația îi aduse aminte de după-amiezile de pe Nau Fruma, cu praful fin care plutea prin aer și

unde fiecare particulă prindea câte o rază de soare care le făcea să strălucească. Imaginea de acolo părea ireală, dar aceasta era adevărată. Erawae era adevărată.

Josselyn îi spusese să asculte, iar Rhee știa că, dintre toți oamenii din galaxie, vii sau morți, putea avea încredere în sora ei.

— Mulțumesc, Joss, șopti ea, stabilind cursul spre Erawae.

PARTEA A PATRA

CEI RĂZBUNAȚI

„Nu este niciun secret că în universul nostru vast, enorma variație de convingeri religioase și politice poate duce la tensiune și chiar la conflict. Nimic din ceea ce am spune sau am face nu poate schimba această stare de fapt. Dar mă prezint în fața acestui consiliu, de bună-credință, nu pentru a încerca să schimb Fontis sau pentru a ne schimba noi, ci pentru a trăi în pace. Haideți să colaborăm! Haideți să ne respectăm diferențele și să nu încercăm să le eradicăm! Să lăsăm teama și neîncrederea în urmă. Să stabilim standarde pentru tehnologia cuburilor, care să faciliteze cooperarea și comunicarea. Haideți să încheiem războiul, pentru ca generațiile viitoare să cunoască pacea!”

Împăratul Ta’an,
la semnarea Tratatului Urnew

• Optsprezece

ALYOSHA

Dacă el crezuse că Derkatz era cea mai mare grămadă de *taejis* din univers, Rhesto nu era departe. La zece ani de la bombardament, totul era în continuare mort. Pe unde mergeau Aly și Kara, crengile trosneau sub picioarele lor și nu văzuseră niciun strop de verde.

Aly nu se putea abține să nu se gândească la faptul că îi era sete. Trecuseră peste două pâraie din care se temuseră să bea,

din cauza contaminării, deși reușiseră să pună mâna pe niște superpilule anti-radiație, pline de antioxidanți imposibil de pronunțat care le-ar fi putut vindeca trupurile din mers.

Lui Aly îi era prea cald. Buzele i se crăpaseră. Își simțea limba uscată și nu credea că ar mai putea produce vreodată salivă. Pe frunte i se scurgeau stropi de sudoare și nici măcar sprâncenele lui stufoase nu puteau să oprească transpirația să-i ardă ochii. Își spuse că era prea obosit ca să-i mai pese, dar când Kara nu se uita, își ștergea fața cu mâneca de la cămașă.

Abia dacă scoteau vreo vorbă, mergând unul lângă altul atunci când poteca stâncoasă le permitea. Un pas înaintea celuilalt. Doar la asta se gândea, pentru că altfel realitatea l-ar fi putut copleși. Mai erau și alte lucruri de care era îngrijorat, în afară de Kara. Cum ar fi faptul că poate văzuse rezultatul final al unei Devastări, în urma căreia oamenii rămâneau goi pe dinăuntru, fără suflete, la fel ca aceia descriși în predici. Existența lor avea un început și un sfârșit, ceea ce fusese sământă devenise plantă și înflorise, apoi se ofilise, cu rădăcinile putrezite în pământ. Asta era viața. Dar nu-și imaginase niciodată că ar fi putut să înceapă cu femei care să vorbească fără rost despre fiii lor și despre ceaiul preferat. Și nici că sfârșitul tuturor s-ar fi putut petrece într-un laborator. Kara spunea că membrii summitului G-1K fuseseră răpiți și Devastați. Voia cineva ca ei să uite la ce lucrau? Sau încerca, dimpotrivă, să se folosească de amintirile lor în alte scopuri? Cine avea o astfel de putere, să-i răpească pe femeile și bărbații ăștia din casele lor, să-i Devasteze fără a fi pedepsit, să păstreze totul secret?

Era Regentul? Dispăruse el ca să pună la cale vreun plan diabolic sau era deja mort?

Ca și cum asta n-ar fi fost destul, mai era și chestiunea că Aly venise pe Rhesto pentru că spera ca mama Karei să fie acolo și să poată transmite informația de pe cub în tot universul, ca să poată evita să fie executat pentru o crimă pe care n-o comisese.

Și pe urmă? Chiar dacă planul funcționa, nu avea să fie cu happy-end neapărat. Adică, în cel mai bun caz, poate că ar fi putut impresiona publicul cu ochi, urechi și inimi bătând, dar tot mai era consiliul Regentului în fața căruia trebuia să apară. Ai naibii *choirtoi.* Ei îi înscenaseră povestea asta, pentru că se potrivea ca o mănușă cu dorința lor de a reaprinde războiul în

galaxie. În ce scop? Bani? Mineralele de pe Wraeta? Putere, teritorii, argint? Habar n-avea.

Ce știa Aly sigur însă era următorul lucru: fusese mișcat ca un pion pe tabla de șah, ca o bucată de plastic pe care o puteai pierde, arde și înlocui.

„Te crezi bărbat?” îl auzea el pe tata spunându-i. „Crezi că ești ditamai bărbatul, nu?”

Aly îl vedea prea bine, transpirat din cauza băuturii proaste, cu ochii nebuni. Aly își împachetase toate lucrurile, dar tata i le aruncase din mână. „Sunt ale mele”, îi spusese. „Tu ești proprietatea mea”.

Așa că plecase în ziua aceea să se angajeze în UniForce doar cu hainele de pe el, ușor ca un fulg, cu un zâmbet larg pe față, pentru că se gândea că nu era proprietatea nimănui. Și acum, uite-l. Lui Aly începu să-i clocotească sângele la gândul că o grămadă de bătrâni care ședeau în jurul unei mese ar putea să-i hotărască soarta. Deja o hotărâseră pe a lui Vin.

Poteca devenise abruptă, iar de sub picioare le cădeau praf și bucăți de șist, când mergeau unul înaintea celuilalt.

— Are 42 de grade, se auzi glasul metalic al lui Pavel din spatele lor, de parcă aveau nevoie să li se reamintească de ce nu mai puteau să respire. Practic se sprijineau pe panta muntelui, ajutându-se de mâini când situația se înrăutățea, apucând rădăcini moarte de o parte și de alta a cărării ca să se poată urni din loc. Auzea motorul lui Pavel cum hârâia când roțile prindeau o bucată mai dificilă de potecă.

Le luase două zile să ajungă la Rhesto, după ce ambulanta *Gency* ieșise din hangarul zeppelinului și încă o jumătate de zi ca să ajungă la turnurile rafinăriei din depărtare.

— În fine, spuse Kara, ajungând în vârful pantei. De aici se vedea ținta lor în toată splendoarea: turnul de transmisie. În fața lui erau niște colibe, adunate unele în altele și luminate din spate de zorile care domneau deasupra clădirii pătrățoase a rafinăriei de minerale.

— Pe Wraeta erau mii de rafinării din astea, spuse Aly. Tata a lucrat la una dintre ele, înainte de evacuare.

Din acest motiv îi lipsea cubul, pentru că prin el era ușor să arunce amintirile organice, ca asta, să le înece în emisiunile de pe vreun canal DroneVision sau să seteze o amintire cu el și Vin și Jeth să ruleze continuu.

Acum însă, orice amintire despre bolovanul ăsta nenorocit îl ducea cu gândul la tata, la Wraeta, la trecutul lui distrus și acoperit de praf. Când era mai mic se temea de rafinării. Avea impresia că erau niște monștri uriași de metal, întorși pe dos.

— Am învățat despre rafinăriile voastre în clasa a doua, spuse Kara.

El tresări pentru că spusese „ale voastre”. Nu mai simțea că Wraeta ar fi însemnat acasă pentru el. De când nu mai știa ce înseamnă acasă, de fapt?

— Nimeni n-ar fi avut cuburi dacă n-ar fi fost Wraeta. Ca să vezi.

— Ca să vezi, repetă el.

Toate cuburile de primă generație fuseseră produse pe Wraeta, toate materialele erau excavate de acolo, toate cuburile fabricate acolo. Dă-i universului cea mai grozavă tehnologie și pe urmă stai să te bombardeze.

Ea privi înapoi la orașul de metal din depărtare. El și-o imagină într-o galerie de artă, sau în vreun alt loc de distracții de care mai aveau ei în capitala kalusiană, cu aceeași privire pe chip, încercând să găsească un sens mai profund acolo unde nu exista. Era amuzant. Uneori semăna cu un copil al străzii, alteori cu o ambasadoare de pe o planetă bogată. El se întrebă care era adevărata Kara.

Ea începu să coboare. Se aflau deja la jumătatea distanței, când Aly zări mișcare. Soarele care strălucea pe ceva metalic. Încheieturi hidraulice, calibrate perfect ca să se miște ca un soldat adevărat. Aly o prinse de braț și o trase în jos în spatele unei grămezi de blocuri sparte de piatră și BCA. Se aruncă pe burtă și îi făcu și Karei semn să se lase în jos. Pavel sesiză urgența și se închise ca într-o cutie, cât mai aproape de pământ.

— Ce e?

— Șșș! șopti el.

Inima îi bătea cu putere. O ținea pe fată prea strâns de braț, temându-se să privească, de parcă astfel ar fi făcut prezența robotului mai reală. Numără până la 3, își scoase capul câțiva milimetri și privi spre complex.

— E un droid NX, șopti Aly.

Era același model ca acela care venise după el în camera lui Vin și își amintea foarte bine cât de ușor îl azvârlise droidul dintr-o parte în alta a camerei, ca pe o cutie goală de conserve.

— Probabil că nu suntem în raza lui de acțiune, ne-ar fi atacat dacă știa că suntem aici. Dar asta înseamnă că și cei din UniForce sunt aici. Sunt aici. Cum e posibil?

— Nu pot să cred, spuse Kara, care arăta de-a dreptul șocată. Semnalul nu transmitea, am verificat…

— Or fi ajuns cei din UniForce la el, zise Aly încet.

— *Taejis,* răspunse ea.

Taejis de-a dreptul. Dacă UniForce era aici însemna că toți oamenii de știință G-1K sau cine mai era prin casa conspirativă fugiseră. Sau fuseseră uciși.

Și acum? Aly se gândea că, bărbat fiind, ar fi trebuit să conceapă un plan ca să scape de acolo. Dar Kara nu părea să vrea să fugă. Părul ei era împletit într-o coadă, oasele feței late arătau puternice, ca și cum ar fi vrut să se facă văzută și ar fi refuzat să se ascundă.

— Trebuie să aflăm dacă antena de satelit mai e funcțională, spuse ea. Trebuie să-ți transmitem înregistrarea, ca să știe toată galaxia că ești nevinovat.

Brusc, el se simți de parcă ar fi avut un bolovan în stomac.

— Noi? Nu, nici vorbă. E problema mea. Mai ai cel puțin patru ore de lumină și dacă te întorci pe unde ai venit…

— Aly, nu e timp de cavalerisme acum.

— Încerc să-ți salvez viața.

— Nu pricepi? Nu mai e vorba doar de viața mea sau a ta. Miza e mult mai mare.

Ea îi reamintea de Vin, de convingerea lui. Aly se gândea la revoluția de care făcuse bășcălie cu atâta ușurință. Dar, spre deosebire de planul lui Vin, acum chiar avea să se întâmple ceva.

— Va trebui să trecem prin rafinărie ca să avem acces la turnul de transmisie, spuse el. Soldații UniForce o să se afle la fiecare intrare și mai mult ca sigur n-o să putem trece neobservați.

— Ce bine că avem un fost soldat UniForce ca să ne spună protocolul lor! răspunse ea, scanând complexul de la depărtare. Întotdeauna mai e o cale, Aly. Întotdeauna există o cale de intrare și o cale de ieșire.

El închise ochii, își imagină vechile rafinării wraetane, cerul înnegrit de fum, fluieratul constant al aburului… Abur!

— Conductele de ventilație, zise Aly, deschizând ochii. Sunt

tuneluri pe sub complex, care deviază curentul format în rafinărie ca să răcească generatoarele.

Kara aprobă din cap.

— Ce mai aștepți?

•

Înaintară cu grijă, încet, pe terenul accidentat, mai mult târâș ca să nu-i vadă soldații UniForce sau droizii NX care ar fi putut patrula pe acolo. Nu se bucura prea tare să se angajeze într-o misiune sinucigașă, dar era singura șansă de a-și reabilita numele. Pe urmă, îl pierduse deja pe Vin și n-avea de gând s-o piardă și pe Kara.

Aly era sigur că existau destul de multe tuneluri pe sub rafinărie ca să se poată servi de ele. Era imposibil ca UniForce să fi trimis atâția soldați ca să le păzească pe toate, mai ales că nu prea aveau de ce să fie pe Rhesto oricum.

Intrarea în tunel era ascunsă în pantă, acoperită cu mușchi. Nu fusese folosită de mult, dar cineva desenase niște mingi artistice pe pereții murdari. Tunelul era întunecat și acoperit de dâre de noroi, iar intrarea era atât de îngustă, că fură nevoiți să se târască.

— Așa, bine.

Kara își băgă mâna în buzunar și scoase o sticluță, din care își puse în palmă o pastilă pe care o rupse în două. Jumătate o înghiți și se strâmbă.

— Ce e aia? întrebă el.

— Mă doare capul.

Chiar și așa, cu ochii umflați și roșii, avea o ținută elegantă de războinică, potrivită cu coada împletită. Se surprinse uitându-se fix la buzele ei și își întoarse privirea.

— Detectez urme de inhibitor de colinesterază, spuse Pavel cu luminițele roșii în ochi. Crește nivelul neuro-transmițătorilor și afectează toți mesagerii chimici de bază care sunt asociați cu memoria. Ce boală ai?

— Pavel, se răsti Aly la el, deși era și el curios. Se uită la Kara cu un zâmbet forțat, arătându-și dinții, dar cu fălcile încleștate. Scuze. Nu e programat să fie politicos.

— E în regulă. Ea puse sticluța la loc în buzunar, împreună cu jumătatea de pastilă. E un fel de impuls neurologic ciudat. Nu e mare lucru, doar că nu prea îmi amintesc, continuă ea dând din umeri.

— Adică uiți unele lucruri?
— Adică nu-mi aduc aminte nimic din copilărie. A fost o problemă cu cubul. A fost dus la service când aveam 12 ani și am primit unul nou. Mi-au repus multe dintre amintirile vechi, dar am uneori coșmaruri și… nu știu. Pare cumva fals. Ca și cum mi-aș fi inventat amintirile.
— Problema mea e exact pe dos, izbucni Aly. Toate amintirile pe care le am de când eram copil le simt reale. Prea reale. Dacă încep să-mi aduc aminte, mă prefac că nu sunt ale mele, că sunt doar ficțiune. Povești.
Expiră zgomotos. Niciodată nu recunoscuse asta în fața nimănui și era îngrozit la gândul că ea ar fi putut să râdă de el pentru că se prefăcea. Dar ea nu râse.
— Hai să nu ne prefacem când ne amintim acest moment, zâmbi Kara. Hai să ni-l amintim exact așa cum e.
— S-a făcut.
Aly nu știa dacă ar fi trebuit să dea mâna sau altceva, dar alese doar s-o invite să treacă ea prima. Mergând de-a bușilea, se târâră prin labirintul întunecat de cotituri și culoare. Pavel mergea înaintea lor în forma cea mai compactă, luminându-le calea cu o rază.
Dar liniștea era apăsătoare în spațiul strâmt. Nu vorbiră prea mult de când coborâseră din ambulanță și el se gândi că n-aveau să înceapă curând să sporovăiască. Era nervos pe el însuși pentru că se închisese în propria minte, în timp ce Kara era, probabil, moartă de îngrijorare pentru mama ei. Îi mulțumise, măcar?
Tunelul mergea șerpuit, iar ei îi urmau ruta, până ce, după o cotitură bruscă, ajunseră la un culoar secundar. Acolo era o poartă rotunjită, încuiată cu un lacăt, care se deschidea destul de mult pentru ca ei doi să se târască și să se poziționeze în fața ei. Locul era foarte strâmt, iar genunchii Karei îi atinseră ușor pe ai lui. I se păru că universul se concentrase în locul acela unde pielea venea în contact.
Aly încercă să ignore căldura care îl cuprinsese și se uită prin grilajul de metal, unde de-abia putea zări un fel de generator.
— Pavel, poți să verifici dacă sunt NX pe frecvențe?
— Detectez unul aproape de noi, dar diametrul radarului meu este de numai 10 metri.
— OK, nu e chiar groaznic, minți Aly, căci numai ideea de a fi

pe aceeași planetă cu un NX era groaznică.

Aveau senzori de căldură din construcție, care detectau schimbările subtile de temperatură, dar Pavel avea și un program de bruiat semnale proaspăt încărcat, ceea ce însemna că putea clona acele statistici de temperatură ca să transmită un raport de „totul e normal”. Dacă nu-i vedea nimeni, n-ar fi putut fi detectați după temperatură.

Așteptă ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul, ca să poată vedea ce era dincolo de generator. Kara se mișcă. Un fascicul de lumină filtrat prin grilaj îi scoase în evidență ochii și buzele, lăsându-i restul feței în umbră. Irișii ochilor păreau diferiți, mai deschiși la culoare. El nu mai petrecuse niciodată atât de mult timp cu cineva fără vreun fel de schimb de amintiri sau transfer de la cub la cub, ca să vadă și să simtă părți din viața ei, iar ea să facă la fel cu viața lui.

Își dorea să știe ceva despre ea, orice, înainte să intre în această misiune sinucigașă. Dar toate întrebările pe care se gândise să i le pună sunau în capul lui ca niște tâmpenii. Așa că nu întrebă decât:

— Ești gata?

Când ea aprobă din cap, Aly îi făcu semn să-l urmeze, împreună cu Pavel. Îndată ce ieșiră, trecură de generator și intrară pe un labirint de alei, printre diferite mașinării de mărimea unei navete și benzi transportoare uriașe, cât niște terenuri de fotbal. Spațiul era foarte strâmt, nu aveau loc să fugă decât unul în spatele celuilalt. Când să dea colțul, se opri atât de brusc, încât aproape căzu lat. În fața lor era un droid NX, probabil chiar în afara diametrului radarului lui Pavel.

Se chirciră acolo unde erau. Creierul lui Aly făcea calcule peste calcule: punctul de cătare, cum să intre și să iasă din unghiul mort cât mai silențios posibil. Groaza i se prelingea rece pe corp, ca și cum un bloc de gheață s-ar fi format în jurul lui.

Droidul continua să se apropie. Aly se rezemă de perete, vrând parcă să se facă una cu el. Doamne, aveau să moară aici. Intrase de bunăvoie într-o rafinărie ocupată de UniForce și se gândise că putea să iasă de acolo de braț cu un neurolog și o fată. Cea mai tâmpită idee!

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Kara îi apucă mâna și i-o strânse atât de tare că simți cum unghiile ei îi intrau în piele. Îi clocotea sângele, îi alerga prin tot corpul și îi dădea o senzație

de urgență, ca și cum mușchii i-ar fi sărit din loc.

Mai aproape… mai aproape…

— Hei! Cineva strigă droidul de la capătul cel mai îndepărtat al coridorului. Avea un accent clar, de capitală. Ai ordine noi, să patrulezi perimetrul de sud.

Droidul se întoarse imediat și o luă în partea cealaltă, urmându-l pe bărbat. Aly îndrăzni să se uite și observă că omul care dispăruse după colț avea uniformă kaki, de tasinn.

— Sfinte *taejis*! exclamă Kara, lăsându-se moale la podea.

Aly oftă sonor. Kara începu să râdă încet, era un râs nervos și el se molipsi de la ea. Era ca și cum ar fi scos toată încordarea din mușchi și din creier și se simțea delirant de bine.

Prea bine, probabil, pentru că nimeni nu observă că un soldat UniForce venise de după colț și rămăsese chiar în mijlocul încăperii, cu gura căscată.

— Tu.

Se uita direct la Aly cu ochii așezați pe părțile laterale ale capului.

Lui Aly nu-i venea să creadă.

— Jeth?

Solzii microscopici de pe pielea lui cenușie, umerii largi cât o ușă de hambar, branhiile care îi fluturau de-o parte și de alta a gâtului când râdea.

— Tu ești! zise Aly și făcu un pas spre el.

— Nicio mișcare!

Jeth își scoase pistolul electric și îl ținti pe Aly, cu ochii uriași îngustați și pielea roșu aprins. Aly făcu un pas înapoi, când Jeth începu să agite pistolul de la el la Kara și la Pavel și înapoi la el.

— Să nu te pună naiba să te miști, Alyosha!

— Vorbești serios?

Jeth, Vin și Aly ajunseseră împreună în tabăra de antrenament. Erau inseparabili. Trei stele într-o constelație, le spunea mama lui Jeth.

— Taci! Și tu, îi zise el lui Pavel care mergea pe roți pe lângă ei, dacă încerci ceva, îți trag un impuls electromagnetic de te prăjesc de tot. Întoarce-te! continuă el, făcându-i semn lui Aly să-și pună mâinile la spate.

— Tu chiar vorbești serios.

Jeth îi puse cătușele la mâini. Avea mici ventuze la vârfurile celor douăsprezece degete, care pocniră când își retrase

mâinile.

— *Choirtoi* afurisit!

— Taci și mergi.

Jeth îi puse cătușe și Karei, apoi îl împinse pe Aly înainte.

— Ce s-a întâmplat cu casa conspirativă? întrebă Kara, în timp ce Jeth îi mâna în jos pe coridor. Ce s-a întâmplat cu cei de acolo?

Jeth nu răspunse. Îi împinse într-o altă cameră care părea a fi un birou vechi, cu un holoproiector care putea fi foarte bine vândut la antichități. Se întoarse și trânti ușa după el cu bocancul lui enorm. Jeth era cu un cap mai scund decât Aly, dar de trei ori mai puternic.

— Ce noroc pe capul meu! spuse el scuturând din cap și trecându-și mâna peste țeasta chealǎ. Ce naiba cauți aici?

Aly o privi pe Kara care aprobă în tăcere.

— Am venit s-o găsim pe mama ei. Am crezut că e aici.

Jeth scutură din cap.

— Erau vreo cincizeci de ilegali aici când am venit, dar tabăra a fost curățată acum câteva zile.

— Unde? întrebă Kara, dar Jeth fornăi prin branhii.

— Crezi că o să-ți spun?

— Nu fi nesimțit! interveni Aly. Ea n-a făcut nimic.

— Măi, dar unde-mi sunt manierele? Făcu o plecăciune cu multe floricele în fața Karei. Să mă scuzați tu și prietena ta, dar nu-mi pasă nici cât doi *taejis.*

Aly își dori să fi avut mâinile libere, ca să-i ardă vechiului său prieten un pumn în bot.

— Dacă ați curățat zona, tu ce mai cauți aici? întrebă Aly.

— Bună întrebare. Au avut nevoie de un echipaj minimal pentru gaura asta de hazna și eu am fost candidatul ideal.

Începu să măsoare camera cu pasul.

— Pe o lună radioactivă unde mi-e și frică să ating ceva. Vino, mamă, să mă vezi! O afurisită de stea strălucitoare…

Era chiar comic să-l auzi înjurând cu accentul lui de chram. Dar Aly știa ce fel de misiune era asta. UniForce avea nenumărate baze vechi și amplasamente strategice cheie unde nu lăsau decât vreo zece, doisprezece soldați cel mult. Erau locuri îndepărtate și complet irelevante, iar soldații erau dintre cei pe care voiau să-i pedepsească. În ce privește ierarhia aliaților, sigur că Jeth era candidatul ideal pentru *taejisul* ăsta de

misiune.

Jeth se tot uita la Pavel, care își consuma bateria în colț ca un prostovan. Jeth știa că droidul transmitea un semnal de bruiaj, dar nu făcuse nimic ca să-l oprească, ceea ce însemna că nu era convins că voia să-i raporteze.

— De când e unitatea ta aici? întrebă Aly.

Poate mai era vreo șansă să-l atragă pe Jeth de partea lor.

— Asta nu e unitatea mea, Alyosha. Jeth îl privi furios și, pentru o clipă, arătă iar ca puștiul slăbănog pe care îl adoptaseră el și Vin în prima zi de tabără. Sunt doar eu, cu o gașcă de nenorociți de gardieni beți de putere.

Vorbea despre tasinni.

— Suntem aici de două zile. Și fii atent: ordinele noastre vin de la *taejisul* ăla de spicher de la DroneVision! Nero dictează strategia militară. Filfizonul ăla nici măcar n-a atins vreodată o uniformă, scuipă Jeth cuvintele.

Aly se gândi la bărbatul cel important din tren, pe care îl strângea costumul scump. Aly nu se simțea prea generos în acel moment, având în vedere că avea mâinile legate, dar Jeth avea dreptate să fie nervos. Cu toții ar fi trebuit să fie nervoși.

— Nero? spuse Kara abia auzit.

— Unde i-au trimis pe ilegali, Jeth? își încercă Aly norocul din nou.

Merita să încerce, căci Jeth părea cu chef de vorbă.

Jeth se holbă la el. Nu clipea, nu avea pleoape, și putea să deoache rău de tot dacă își punea în cap.

— Pe Houl, spuse el în sfârșit. E un lagăr acolo unde sunt deținuți agitatorii politici. Agenți fontisieni, din ăștia.

Aly trebui să se înfrâneze să nu dea ochii peste cap.

— E nou-nouț și nu se poate evada de acolo. O să afli de la sursă în curând, *choirtoi* idiot. Să vii direct într-o bază UniForce. Ce naiba faci aici, de fapt? În caz că n-ai remarcat, ești căutat pentru crimă.

Își desfăcu primul nasture de la uniformă și astfel comise cea mai gravă încălcare a codului de imagine, dacă era să te iei după sergentul Vedcu. Dacă ar fi fost aici, ar fi înnebunit și i-ar fi pus să facă 50 de flotări pe loc.

— N-am omorât pe nimeni, zise Aly, pierzându-și răbdarea. Se luptă cu cătușele, deși știa că nu avea niciun succes. Lasă-ne să mergem, Jeth. Știi că au mințit. E doar o grămadă de *taejis.*

— Bineînțeles că e o minciună, Aly. Dar ce cauți tu la o casă conspirativă a unor agitatori?

— Ce agitatori?! interveni Kara. Sunt oameni de știință. Se refugiaseră aici ca să-și apere viețile și i-ați scos ca pe niște câini. I-ați trimis cine știe unde, pentru ce experimente…

— Hei, poți să vorbești cât vrei. Eu am făcut ca UniForce să-și bage tasinnii în partea dorsală!

— Mai taci, Jeth, sări Aly.

— Ia uită-te la tine, cum o aperi. Jeth scuipă cu dezgust, iar saliva îi ajunse până pe perete. Aly și Vin fuseseră întotdeauna geloși că chramii puteau face așa ceva. Dar noi, unitatea ta, frații tăi? Știi ce s-a întâmplat cu noi după ce ai dispărut? Au vrut să se asigure că nimeni nu mai lucra cu tine.

Aly încercă să-l întrerupă, dar Jeth ridică un deget.

— Țintă, Einstein, Micuțul, enumeră el numele de cod ale piloților cu care fuseseră colegi. Au dispărut.

— Cum? Aly se simțea ca și cum Jeth i-ar fi tras o rază laser în stomac. Dar de ce? N-am mai… n-am mai vorbit cu ei de ani de zile.

— Da, ce să zic, e groasă. Pe mine m-au trimis aici ca băiat de mingi. Rhesto se află destul de aproape de Fontis ca flota să se poată aproviziona cu combustibil, dacă e nevoie. Dar am dat peste o gașcă de ilegali. Sunt aici doar printr-o coincidență de rahat.

Acum înțelegea Aly de ce era Jethezar încă pe Rhesto. Era pedepsit pentru că se cunoșteau.

— Toată lumea a fost trimisă la Zubil, Yarazu, Hapecha…, enumeră el teritoriile fontisiene. Și eu stau pe bară pe bolovanul ăsta în timp ce restul unității se luptă de mama focului.

— Deja au plecat?

Aly se uită de la Jeth la Kara.

— Suntem în război, spuse ea, fără nicio expresie pe chip.

Dar el știa deja asta, nu? Văzuse anunțurile pe holoecrane, legea marțială, flotele care se mișcau prin spațiu, tasinni pe cele mai îndepărtate planete neutre. Dar faptul că fusese luată mama Karei, oameni pe care îi cunoștea fuseseră trimiși la război, totul părea mult mai real decât în ultimele zile. Nu era doar viața lui la mijloc. Erau viețile tuturor.

— Da, cum zice ea. Jeth îi pipăi buzunarul de la piept și constată că nu mai avea tutun. Mă jur pe strămoși, Aly, ți-ai

găsit un moment tare prost, continuă el pășind apăsat în sus și în jos.

— Lasă-ne se plecăm, Jeth! Ce-o să faci? Vrei să ne predai? În liniștea care urmă, lui Aly i se umplură ochii de lacrimi. Frate. Toate nopțile pierdute făcând prostii? Toate vacanțele cu familia ta? Am crescut împreună. Am crescut cu toții, cu Vincent…

Aly închise ochii și glasul i se pierdu, căci își aminti că Vincent murise din cauza lui.

— Hei, zise Jeth forțându-l pe Aly să privească în sus.

Își scoase chipiul de pe capul cu o formă ciudată, care se îngusta spre spate ca o aripă. Se scărpină în cap, apoi mai făcu câțiva pași. Pe urmă se opri brusc, scoase un mic baston de metal și inversă curenții din cătușele lui Aly, care căzură pe jos.

— Să nu mă faci să regret, auzi?

— Acum c-am stabilit asta, spuse Kara după ce Jeth îi scoase și ei cătușele, să vorbim despre ce facem la turnul de transmisie.

— Kara, nu! Aly o privea fix. Trebuie să plecăm naibii de-aici.

— Cum zice el, interveni Jeth sec, în spiritul băiatului pe care îl cunoștea Aly.

— N-am venit până aici ca să nu facem nimic. Ești nevinovat!

Kara spuse acestea cu atâta convingere, că Aly tresări. Nu mai auzise pe nimeni care să-i spună că era nevinovat.

— Și Nero a răpit-o pe mama. Când toată lumea din cele opt galaxii o să afle că el e un mincinos și un prefăcut, o să facă spume la gură să-l dea jos. Iar când Nero va cădea, mama o să se întoarcă la mine.

• Nouăsprezece

RHIANNON

Erawae. Venise aici în căutarea ordinului lui Dahlen, deși nu știa prea bine ce avea să facă odată ajunsă. Era un oraș acoperit de cupole de sticlă, o mică zonă terraformată care ocupa un sfert de asteroid din Sectorul Bazorl. Și era un teritoriu neutru, teoretic. Dar nu și practic. Când ajunsese, Rhee văzuse rămășițele arse ale ambasadei fontisiene. Kalusienii invadaseră,

arătând complet dispreț față de Tratatul Urnew, și influența crescândă a lui Nero. Toți fontisienii rămași fuseseră scoși de pe unde erau și adunați în toate colțurile orașului. Ea se grăbise să-și lepede tunica și să caute o eșarfă care să-i acopere fața, deși semnul stacojiu era la fel de pronunțat ca până atunci, iar deghizarea o ajutase să ajungă până aici.

Aflase de la localnici că majoritatea fontisienilor care nu reușiseră să fugă la timp fuseseră capturați. Cu toate astea i-a fost destul de ușor să găsească simpatizanți și află că nu se răspândiseră chiar toți în toate zările. Era o mănăstire pe un pisc foarte înalt de munte, Ordinul Luminii, după câte se șoptea, care le servea drept sanctuar tuturor fontisienilor care fuseseră prinși și deportați înapoi pe Fontis. Dar viitorul mănăstirii era nesigur. Granițele și porturile erau atent monitorizate și nu se putea nici pleca prea curând din Erawae, pentru că legea marțială interzicea andocarea navelor dușmane.

Rhee era sigură că la acea mănăstire trebuia să ajungă. Nu se mai ghida după amintirile greșite pe care le venerase, ci era mânată de altceva: de nevoia de a se regrupa, de a-și recăpăta tronul și de a se răzbuna cu adevărat pe omul care îi ucisese familia.

Sigur, se gândea și că la capătul călătoriei ar fi putut-o aștepta moartea. Auzise că pe coasta de deal, cu pante care își schimbau brusc direcția și scări ascunse care duceau spre templu, erau pitiți arcași, iar forțele kalusiene care încercaseră să urce fuseseră respinse din toate părțile. Deși se spunea că templul în sine era de nepătruns, oricine încerca să ajungă acolo nu părea să pună prea mult preț pe viața lui.

După ce trecu prin districtul financiar, Rhee se urcă în atașul unei madùciclete care mergea de-a lungul canalului și traversă orașul până la margine, unde rândurile de clădiri cu arhitectură modulară lăsau loc unor structuri mai simple și mai severe. Roțile lăsară în urma lor dâre de praf-de-lună, care îi aduceau aminte de Nau Fruma și de Julian. Praful din părul lui. Felul în care își lingea buzele înainte să vorbească. Cum aproape o sărutase sau ar fi sărutat-o, dacă ea s-ar fi întors spre el în acea zi din dojo.

Privi în sus spre cupolă. Era prea mare ca să se poată asigura o climatizare egală peste tot și, în partea de sud a orașului, aveai senzația de muson. Aerul era fierbinte și umed, plin de un

condens păcătos care rămânea în aer ca o ploaie care nu se mai hotăra odată să cadă.

Avea drept ghid un droid, pentru că niciunul dintre kalusienii stabiliți în oraș nu voise s-o conducă. Exteriorul lucios al robotului îi reflectă propria ei imagine când indică munții din apropiere. În jurul mănăstirii, care arăta de parcă ar fi crescut din stâncă, erau colibe săpate în pământ. Muntele avea forma unui animal cu colți, ridicat pe picioarele dinapoi.

— Până aici merg cu tine, spuse droidul, oprindu-se la baza muntelui.

Dincolo de el se vedea bariera transparentă a pereților cupolei și suprafața stearpă a asteroidului Erawae.

Robotul o lăsă să coboare, apoi întoarse madùcicleta și plecă. Zgomotul motorului se auzi din ce în ce mai slab, până când încetă de tot. În stânca-de-lună albă era săpată o scară care mergea pieziș spre creastă. Peisajul era dintre cele mai neprietenoase și neatrăgătoare, gândi ea.

Goni acele gânduri când începu să urce pe munte. Calcarul alb și umed i se sfărâma sub picioare, iar lemnul trosnea la fiecare pas. S-ar fi putut prăbuși tot sub ea, nu numai scările acelea, ci toată istoria familiei. Ea era ultima din dinastia Ta’an, pe o planetă stearpă și amenințătoare, urcând spre o mănăstire a unui ordin care ar fi putut foarte bine să-i dorească moartea.

Dar mintea i se limpezea dacă se concentra asupra peisajului, dacă se gândea unde să pună piciorul ca să urce spre mănăstire. Transpirația îi lipise de față vârfurile tocite ale părului. Rhee nu se gândise niciodată că ar fi putut duce dorul cozii ei frumos împletite, cu părul des bine prins. Începu să plouă ușor; era condensul de la suprafața cupolei, dar nici această ploaie nu reuși să stingă vipia. Privind ostenită la coamele goale ale munților, Rhee își dădu seama că era urmărită. Când ajunse în vârf și văzu ușa, tresări când o auzi scârțâind, ca un arbore care cădea retezat. Era făcută din lemn importat, căci pe asteroid nu se găsea lemn atât de intens colorat. Se întrebă dacă nu era tot din pădurea Dena de pe Fontis, ca nava lui Dahlen.

— Nu acceptăm vizitatori neanunțați de obicei.

În ușă apăru un bărbat. Părea să aibă cel puțin 80 de ani, dar era încă în putere deși puțin cocoșat. Ea se întrebă dacă gravitația sau doar vârsta îi încovoiase ușor umerii. Tatuajele de

pe gât erau șterse, forme îmblânzite care abia dacă aminteau de unghiurile severe ale semnelor lui Dahlen. Purta o eșarfă legată la brâu, deci era unul dintre Seniori.

Rhee se chinui să-și recapete suflul. Ce mai urcare!

— N-ați putut pune un semn la baza muntelui ca să știe lumea?

Bărbatul scoase un zgomot, cumva între râs și sforăit, și, după o mișcare ușoară a mâinii lui, șase arcași se întrupară în jurul ei. Rhee întinse mâna după cuțit, dar era inutil. Formaseră un semicerc și raportul de forțe era de 7 la 1. Instinctul ei nu greșise, fusese urmărită, într-adevăr. De pe acoperișurile colibelor, din tufișurile pe jumătate ascunse și de pe treptele de dedesubt. Călugării din Ordinul fontisian al Luminii o avuseseră în bătaia arcurilor în tot acest timp și erau pregătiți s-o omoare dacă li se dădea ordin. După timpul petrecut cu Dahlen știa că, pentru membrii ordinului, violența era o parte asumată a vieții. Nu s-ar fi gândit de două ori înainte să tragă.

Ochii bărbatului sclipiră, dar el nu se mișcă, părând de-a dreptul plictisit.

— Cine ești tu să urci pe muntele nostru?

Rhee își scoase eșarfa, sperând să fie recunoscută înainte ca săgețile să pornească din arcuri. Se strădui să stea cât mai dreaptă, cu ploaia căzând pe față.

— Rhiannon Ta'an, spuse ea încet, apoi se forță să vorbească mai tare. Ultima prințesă din dinastia Ta'an.

Arcașii murmurară ceva de la unii la alții când ea își înclină capul și simți că o recunoscuseră, în ciuda semnului stacojiu care îi acoperea jumătate din față. Chiar dacă era considerată dușman, împărăteasa unei planete ostile, ultima din familia ei asasinată, își dorea să fie demnă. Se simțea ușurată că nu mai trebuia să se ascundă.

Timpul petrecut în umbră, acoperită, sentimentul că era urâtă pentru că era desfigurată de semnul pe care îl purta pe față, toate își spuneau cuvântul.

Doar Seniorul rămase fără reacție, deși le făcu semn arcașilor să-și lase arcurile în jos.

— Băiatul nu e cu tine, spuse el.

Rhee tresări când își dădu seama că se referea la Dahlen.

— A fost reținut, minți ea fără să clipească, în timp ce încerca să descurce ițele.

Oare omul acesta îl trimisese pe Dahlen s-o salveze de pe *Eliedio*? Adică era de partea ei?

— Dacă ai venit așa aici înseamnă că ori ești foarte curajoasă, ori de-a dreptul nesăbuită.

Ce-i spusese nu era neapărat liniștitor, dar când îi făcu semn să-l urmeze în interiorul mănăstirii, se luă după el.

Rhee păși peste prag, apoi se uită înapoi la arcașii care o urmau în șir indian. Mănăstirea era slab luminată, cu lumânări și sprijinită pe pilaștrii rotunjiți, care susțineau un tavan ce se pierdea în întuneric.

Bătrânul se numea Senior Escov, după cum i se prezentă când intrară. Purta haine de călugăr, dar se mișca asemenea unui soldat, cu fiecare pas gândit și fiecare mișcare perfect executată. I se părea destul de în vârstă ca să fi luptat în Marele Război.

Se opri ca să se închine în fața unui altar al lui Vodhan, iar Rhee îi urmă exemplul, pe deplin conștientă că cei șase arcași care veniseră cu ea de afară se dublaseră la număr. Cei doisprezece erau distribuiți egal pe lângă cei patru pereți. Ploaia răsuna furios și se aduna pe dalele de lângă ușile și ferestrele deschise. Lumea de afară se prelingea, ușor, înăuntru, parcă bătând din pumni cu mânie.

Seniorul își termină rugăciunea și le făcu semn să meargă mai departe spre o curte interioară, unde cincizeci sau șaizeci de băieți de la 8 ani în sus, până la vârsta lui Dahlen, făceau combinații de exerciții de box, perfect sincronizați. Erau uzi leoarcă.

Seniorul se opri să-i urmărească pe băieți cum se antrenau, verificându-le mișcările cu același ochi critic ca Veyron atunci când îi privea pe ea și pe Julian antrenându-se. Își dori să mai fi fost din nou acolo. Nu doar pentru provocare, ci pentru concentrarea care o lăsa fără suflu. Nu dansase niciodată cu un băiat, dar știa că datul cu pumnii și picioarele, fandările și eschivele erau tot un fel de dans. Mai mult decât orice însă, îi lipsea atingerea lui Julian. Chiar dacă asta însemna să ridice genunchiul ca să-i pareze loviturile. Șocul efectului lui asupra ei. Ca o tensiune.

În curte era o fată blondă cu părul strâns într-o coadă împletită, care execută o mișcare perfectă de întoarcere și răsucire, apoi se rostogoli pe pământul ud și își prinse

adversarul. Sări peste el și apoi rămase acolo în picioare, ștergându-și apa care îi curgea în ochi. Rhee se ridică pe vârfuri, simțindu-și gambele încordate de nevoia de a se antrena.

— N-am crezut că o să supraviețuiești atât de mult, având în vedere că ești atât de tânără și mulți îți voiau moartea, spuse Seniorul. Stătea bine înfipt pe picioare și cu brațele deschise în lateral, un reflex de pe vremea când fusese și el soldat, probabil, și trebuia să fie gata de luptă în orice moment.

— Nici tu, nici alții, răspunse ea, deja în defensivă. Tinerețea ei era un defect pentru care trebuia să găsească remediu prin viclenie și strategie, dacă voia să-și recapete tronul.

Procesiunea trecu printr-o cameră boltită, a cărei podea era formată dintr-un mozaic elegant. Probabil că templul se întindea până în mijlocul muntelui. În fine, Seniorul îi făcu semn să se așeze. Cu un fâșâit ușor, ca al unui șarpe în iarbă, arcașii se așezară și ei în cerc în jurul lor. Lui Rhee i se ridică părul pe ceafă, fiindcă știa că trebuia să-l întrebe pe Senior despre Seotra. Nu bătuse atâta drum până aici ca să fie omorâtă înainte să afle adevărul despre familia ei.

— L-ai cunoscut pe Andrés Seotra? întrebă ea.

— Dacă l-am cunoscut? răspunse Seniorul, iar Rhee înjură în sinea ei: tocmai se dăduse de gol. Vrei să spui că Seotra...?

— A murit, da, confirmă ea.

Voia să obțină măcar o reacție de la el. O tresărire, chiar un zâmbet. Dar Seniorul nu lăsa să se vadă nimic.

După un minut lung de tăcere, el întrebă brusc:

— Știi câte suflete au murit în Marele Război?

Rhee nu înțelegea ce legătură avea Marele Război cu discuția lor, dar vedea că Seniorul aștepta un răspuns.

— Estimările sunt la vreo sută de milioane, spuse ea nerăbdătoare.

— Mai degrabă, trei sute de milioane, dar nu mă mir că asta vă spun cărțile voastre de istorie. N-au cum să menționeze vina planetei voastre...

Rhee își înghiți frustrarea.

— N-am venit aici pentru o predică despre păcate pe care nu le-am comis eu.

— Iar eu nu te-am invitat în casa mea ca să-ți țin o predică, răspunse el, cu aceeași iritare. Tatăl tău a pus capăt acelui război. El și Seotra, într-un fel. Seotra a fost cel care și-a

rechemat soldații la bază după ce eu am refuzat să mă supun. Mi-a zis că Fontis avea să piardă războiul, iar eu i-am spus că se vor mai pierde cel puțin o sută de mii de vieți kalusiene până atunci. Seniorul Escov își privi palmele, ca și cum, în ele, ar fi avut înscrisă o poveste veche. Am fost prizonier de război o vreme, pe urmă s-a elaborat Tratatul Urnew și am fost eliberat. Seotra și cu mine am devenit…

Tăcu, în căutarea cuvântului celui mai potrivit.

— Prieteni?

— Nu, spuse el ferm, deși cu o oarecare căldură în ochii albaștri. Nu prieteni. Aliați, poate. Rhee se întrebă dacă Dahlen le cunoștea povestea. Cu siguranță nu l-ar fi ucis pe Seotra dacă ar fi cunoscut adevărul. Datorită lui l-am cunoscut pe tatăl tău. N-a fost un om rău, oricum am da-o, ar fi sacrificat orice pentru pace. Trebuia să-l primesc pe Fontis în ziua în care familia ta a avut acel accident în inelele lui Rylier.

— Veneam în vizită la tine?

Ea știa că mergeau spre Fontis, dar nu că aveau de gând să viziteze un Senior al ordinului.

— Te miri? întrebă el cu o blândețe. Te miră faptul că tatăl tău se asocia cu fanatici teroriști?

— Eu nu cred așa ceva, spuse ea repede.

Într-o primă fază negă de frică, arcașii încă mai erau în preajmă, dar apoi își dădu seama că așa era. Se gândi la Dahlen și la cât de frică îi fusese de el, dar îl și admira în același timp. Era inteligent, calculat, viclean. Se întrebă de unde îi venea acea răceală, la ce atrocități fusese martor de ajunsese astfel.

— Ce ai pierdut tu? îl întrebase ea pe Dahlen.

— Totul, îi răspunsese el, iar Rhee știu că vorbea despre familia lui.

Acum se uita în sus spre Senior.

— Tatăl tău i-a împărtășit lui Seotra faptul că îl păștea un pericol, spuse acesta. Unii oameni erau supărați din cauza termenilor Tratatului Urnew. Pentru unii dintre ei, pacea era de neconceput, pentru că așa fuseseră învățați să simtă. Pentru alții, pacea era doar un inconvenient care nu le mai permitea să excaveze mineralele de pe Wraeta și să profite de pe urma războiului.

Nero. Limbajul lui plin de floricele, relația cu camerele video… toate fuseseră menite să-l arate ca pe o persoană de încredere,

competentă, dinamică. Se va ridica un lider nou, merituos…

— În noaptea în care a murit, familia ta nu pleca în vacanță, așa cum s-a spus public, dar tu știi asta.

Rhee abia fu în stare să aprobe din cap.

— Nu ajunseseră la destinația finală, dar fugeau pe Fontis, cu o escortă de la noi. Pentru noi, pacea era foarte importantă. Vocea i se făcu mai blajină. Îi eram datori măcar cu atât.

Iar Rhee ar fi trebuit să fie cu ei. Ar fi trebuit să moară pe nava aceea. Simți junghiul de durere în stomac, de parcă cineva i-ar fi răsucit un cuțit.

— Când ai venit pe Erawae? întrebă ea, încă nesigură dacă Seniorul Escov se număra printre prietenii ei.

— Imediat după moartea familiei tale. Vremurile erau tulburi, iar un teritoriu neutru mi s-a părut mai sigur. Am greșit, desigur…

Rhee se întrebă cum ar fi fost să fie martoră la raiduri și să-și vadă oamenii adunați și duși la închisoare.

— L-am admirat foarte mult pe tatăl tău, continuă el. L-am întâlnit o dată, în ziua în care s-a semnat Tratatul Urnew. V-am cunoscut atunci și pe tine, și pe sora ta.

— Nu-mi aduc aminte.

Fără acces la cub, nu putea să precizeze momentul acelei întâlniri. Amintirile din copilărie erau acum instabile, niște frânturi, ca un mănunchi de panglici bătute de vânt. Dar erau amintirile pe care le trăise. Redase acea zi de destule ori cât să-și aducă aminte că purta o rochie kalusiană de protocol și făcuse cu mâna către mulțimea adunată. Mai erau și confetti pe care încercase să și le scoată din păr. În seara aceea adormise cu capul în poala lui Josselyn, iar sora ei cu capul pe umărul mamei, în mijlocul rămășițelor festivalului. Era o imagine pe care o arătau pe holoecrane în fiecare an, la comemorarea morții familiei ei.

Acum trăgea de amintire ca de un colac de salvare ca s-o aducă în acel moment, la acele sentimente. Și astfel își aminti și de ce venise până aici.

— L-ai cunoscut pe tata și l-ai admirat. E mort, la fel și Seotra. Iar Nero, omul care s-a intitulat conducător, o să ne aducă tuturor războiul pe cap. Dar eu sunt aici. Ajută-mă, insistă ea. Spune-mi ce avea Seotra de gând să facă.

— Să te ajut? Repetă întrebarea ca și cum lui nu i-ar fi trecut

niciodată prin cap ideea aceea. Oamenii mei sunt prigoniți, duși într-o închisoare necunoscută. Sunt zvonuri că se fac experimente pe ei. Să te ajut pe tine când trebuie să mă lupt cu armata ta în fiecare zi?

Rhee simți o undă de furie. Nu bătuse atâta drum ca să dea peste o nouă fundătură.

— Eu sunt ultima descendentă a dinastiei Ta’an. Sunt singura persoană care poate să protejeze universul de război. Dacă mă ajuți să rămân în viață, dacă mă adăpostești, o să găsesc o modalitate să-mi recuperez tronul. Încă mai pot opri războiul. Jur că o să-ți apăr oamenii.

El tăcu o vreme.

— Nu-i adevărat.

— Ce anume? întrebă Rhee. Că pot lua tronul?

În sfârșit se uită la ea.

— Nu, faptul că ești ultima descendentă. Ochii lui erau albaștri ca gheața. Nu ești. Sora ta, Josselyn, trăiește.

• Douăzeci

ALYOSHA

Jeth avea dreptate. Turnul de transmisie era impenetrabil. O structură de cărămidă dinainte de război, cu o scară îngustă în spirală la vârf. Aly îl vedea prin ferestruicile verticale care dădeau spre el. O cale de intrare și una de ieșire, cu câte un droid NX care stătea de pază la bază. Aveau un grilaj în loc de gură și ochi înguști, cu raze infraroșii, care îi făceau să arate constipați.

Antena de satelit, ei, asta era altă poveste. Avea un diametru de două sute de metri și, deși era construită într-o depresiune adâncă, tot avea mai mult de cincizeci de metri peste nivelul solului, mai înaltă decât un bloc de zece etaje. Se ajungea la ea prin două scări de serviciu, care erau și acelea păzite.

Dar cei de la UniForce nu se obosiseră să mai pună gărzi în altă parte în jur, ceea ce arăta că erau fie neglijenți, fie aroganți, fie ambele. Poate că armata nu credea că putea fi folosită de altcineva. Era o greșeală tragică faptul că n-o bombardaseră

până acum. Aly așa ar fi făcut.

E drept că, în ultimul timp, ar fi vrut să bombardeze multe chestii. Aly, Kara și Pavel stăteau ghemuiți pe latura nordică, punctul cel mai îndepărtat de turn, ascunși de antena însăși.

— Jeth nu vine, spuse Aly.

O privi pe Kara, care umbla la manetele mașinăriei pe care o construise el în ultimele câteva ore. Se întreba dacă avea impresia că era un tocilar. Tot ce construise în Wray sfârșise fie aruncat, fie furat.

— Mai taci.

Vocea ei nu sunase răutăcios, ci doar distrată. Aly știa că se gândea la mama ei. O întrebase mai devreme dacă se simțea bine, dar ea strânsese doar buzele și scuturase din cap.

— Vine cu siguranță. Dacă ne-ar fi turnat, ar fi fost soldații peste noi deja.

Chiar atunci apăru Jethezar, privind cu grijă în urma lui. Kara se uită cu subînțeles la Aly.

— Bine-ai venit! zise Aly când Jeth se lăsă într-un genunchi lângă el.

— Da, îmi pare rău c-am întârziat, am fost ocupat să mă feresc să nu mă omoare. Scoase un pachețel învelit în plastic și îl aruncă în fața lui Aly. A stat lângă fundul meu, ca să știi. Dar n-o să-mi cer scuze.

— Ce scârbos! interveni Kara, cu fața aproape zâmbitoare, ceea ce îl făcu pe Aly să se simtă prostesc de fericit.

Îl și enerva ideea, pe de altă parte, fiindcă nu fusese el cel care o făcuse să zâmbească.

— Sfinte *taejis,* am fost plecat numai cât să fur ceva merinde și să mă ușurez. Ai construit chestia asta între timp cu ce-aveai prin buzunare? se miră Jeth, arătând spre mașinărie.

Era doar o platformă cu un braț și încă niște lucruri. Aly tot mai calcula cât de mult trebuia să tragă mânerul ca să facă arcul să sară.

— Pavel ne-a dat câteva dintre piesele lui. Pentru o cauză nobilă, spuse Kara, ridicând un pahar invizibil în cinstea droidului. Acesta deschise partea din față a compartimentului unde își ținea atașamentele și le arătă că jumătate dintre ele lipseau.

— Merită, spuse Pavel.

Aly simți un junghi în suflet.

Învățase expresia de la Vin.

Aly luă un colț al pachețelului. Îl șterse ostentativ pe iarbă în timp ce-i arătă degetul mijlociu lui Jeth, apoi îl rupse. Imediat țâșniră dinăuntru multe arcuri subțiri ca niște șireturi, care se întinseră la dimensiunea normală, arătând ca un șarpe uriaș, încolăcit. Frânghie comprimată de synthicon, prin bunăvoința UniForce.

— Mulțumim pentru ajutor, Jeth, spuse Aly.

— Poți să-mi mulțumești după ce vedem că merge.

Jeth privi în sus la antena de satelit care bloca o jumătate din cer. Era un monolit. Fusese construită ca oamenii să poată comunica de la o planetă la alta, poate chiar să se înțeleagă… Era deprimant să te gândești că fusese folosită în ultimii ani doar ca să arate reluări de la DroneVision.

Dar astăzi o să vadă cu toții ceva memorabil.

— O să meargă, zise Kara, atingând cu degetele marginea de metal. Avea urme de vopsea albastră pe unghii și, dintr-un motiv sau altul, el se gândi că o făcea mai cool, dar o și îndepărta de el. A, și are dreptate Jeth. E incredibil cum ai putut să construiești așa ceva.

Aly ridică din umeri și își înclină capul. Își făcu de lucru trecând funia prin atașamentul ca o gheară al lui Pavel și punând-o apoi pe platformă. Abia dacă știa să scrie, n-avea deloc talent la desen și nici să cânte nu putea. Dar uneori gândea sub formă de planuri, ca și cum i-ar fi venit o idee și o vedea întrupându-se în fața lui, cu toate piesele la locul lor, cu marginile pilite și balamalele unse. Se și rușina, uneori, că mintea lui nu funcționa ca a celorlalți.

Jeth se uită în ambele direcții, unde peisajul dispărea la baza antenei.

— Tre' s-o șterg, zise el, apoi își strânseră mâinile. Aly era cât p-aci să-i dea drumul la mână, dar Jeth îl îmbrățișă. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine, îi șopti el, și îmi pare rău pentru Vin. Apoi îl bătu cu putere pe spate. Schimbă un salut cu Kara, pe urmă se ridică, își aranjă cureaua și plecă.

Când Jeth dispăru din raza lor vizuală, Pavel îl ajută pe Aly să-și poziționeze aparatul în funcție de vânt și de unghiul potrivit. Aly numără în tăcere până la trei și apoi dădu drumul mânerului. Gheara se catapultă în spațiu, iar funia se întinse în spatele ei, șuierând în aer. Își ținu respirația până când gheara trecu de

margine și se prinse de buza antenei.

— A mers, exclamă Aly, nevenindu-i să creadă și trase de funie.

Kara își încheie haina până la gât și, după ce Pavel se strânse la maximum, îl ajută pe Aly să-și pună droidul în spinare. Apoi apucă funia.

— Te superi dacă merg eu prima?

— Stai, zise el privind în sus. Era destul de mult de urcat. Ce-ți face capul?

Ea ridică din umeri.

— E stricat.

— Serios te-ntreb. Ești în stare să mergi? Dacă…

— Înțeleg, Aly. Cavalerismul care n-a murit etc. Dar capul meu a rezistat până acum. Ce mai contează o cățărare de zece etaje?

Ea apucă de funie cu o mână și începu să urce. Aly privi cum bucățile de silicon se întinseră la un unghi de 45 de grade, ajungând aproape până la piciorul ei. Când făcu următorul pas, siliconul se desprinse ca plastilina. N-avea cum să țină întreaga greutate a corpurilor lor, mai ales al lui, dar, cel puțin, nu le omora mușchii.

Aly decise s-o creadă pe cuvânt. Apucă frânghia și se urcă după ea, încercând să se obișnuiască cu greutatea lui Pavel din spate, și merse până când simți că alunecase până la jumătate, iar funia începu să se subțieze. Era greu de reparat, iar textura începu să se schimbe, se făcu mai lipicioasă chiar când vântul începu să bată mai tare. Se îndreptară câțiva metri spre stânga, ambii ținându-se cu picioarele, cu genunchii, cu coatele și cu palmele ca să nu cadă. Funia se întindea din ce în ce mai mult și de îndată ce prindea o poziție cu piciorul aluneca din nou. Se chinuia ca un disperat cu funia elastică pe care o simțea în mâini ca pe niște bezele care se topeau și îi murdăreau palmele. Putea să jure că avea să cadă.

Când Kara ajunse în sfârșit în vârf, se ridică în mâini și se aruncă peste marginea antenei și dispăru. Aly făcu exact aceeași mișcare în spatele ei, chiar când funia i se desprinse de sub picioare. Fără nimic care s-o ancoreze, gheara căzu cu zgomot pe suprafața concavă a antenei. Dură destul de mult până ajunse jos.

Ateriză și el lângă Kara, amândoi pe burtă și ținându-se de marginea structurii cu ambele mâini. Tremura când încerca să-și

recapete suflul.

— Râzi? o întrebă el pe Kara.

Avea buzele întredeschise, iar expresia de pe față era una între ușurare și groază, cam ca aceea a fetei de la conferința de presă a lui Nero de pe zeppelin.

— Ăăă, nu… Nu ți se pare că seamănă cu un bol de cereale? întrebă ea.

Brațele lui erau întinse la maximum, așa că își reorganiză poziția ca să se uite în spatele lui.

Chiar că arăta ca un bol de cereale, cu munții de pe Rhesto în spate. Își imagină un uriaș care îl ducea la buze și sorbea și ultima picătură de lapte.

— Ești complet dusă, știi?

— Nu ești primul care-mi spune asta.

Aly se rostogoli pe o parte și se ținu cu o singură mână, cu cealaltă dându-l jos pe Pavel din spate. Așeză roțile droidului pe suprafața antenei, dar îl păstră legat de el cu o curea, ca să se poată menține unul pe altul în poziție și Pavel o luă în jos câțiva metri.

— Ești sigură că vrei să mergi?

Gheara ajunse în fine la portul care ieșea din centrul antenei.

— Acum mă-ntrebi? răspunse ea privind în jos. Hai, la trei.

Ochii ei căprui (oare fuseseră tot timpul căprui?) îi întâlniră pe ai lui și îi susținură privirea tot timpul cât numărară.

— Trei, spuseră amândoi deodată.

Kara se lăsă să alunece pe spate, pe haina ei groasă, ca și cum ar fi fost o sanie. Aly zbura împreună cu ea. Mâinile li se atinseră.

Li se părea că timpul se scurge prea repede și prea încet, în același timp. Nu atât că timpul se dilata, ci că se amplifica, pe măsură ce marginea antenei se mișca deasupra lui și încadra cerul într-un cerc perfect. Era un moment de pace, aproape imposibil. Avea să-și dovedească nevinovăția. Toată lumea avea să vadă.

Deodată, lui Pavel îi scăpă cureaua din mână și căzură amândoi, în timp ce droidul rămase agățat într-o ridicătură pe care el și Kara abia o evitară.

— PAVEL! strigă Aly.

Încercă să se întoarcă, pentru a atenua alunecarea tot mai rapidă. Încercă și Kara același lucru, dar se încurcară unul în

altul, mergând în jos cu aceeași viteză, în liniște și gemând din când în când. Renunță să-l mai recupereze pe Pavel, dar acum erau foarte aproape de port, chiar în centrul bolului. De sus părea mai mic, dar acum văzu cilindrul ridicat în mijloc. Dacă nu reușeau să încetinească, ajungeau cu picioarele rupte în cel mai bun caz. În cel mai rău caz, poate treceau peste el și-și rupeau gâtul.

Aly își rupse mâneca atunci când hârjâi suprafața cu cotul, care era julit și plin de sânge, și simți că ia foc în punctul unde metalul se frecă de piele. Kara făcu ochii mari când zări portul. Părul îi ajunsese în gură. Mâna lui era pe talia ei. El puse frână cu călcâiul și simți mirosul de cauciuc ars. Corpurile lor se găsiră unul pe altul în învălmășeală, paralele acum că încetiniseră, iar piciorul lui ajunse la port. Șoldul ei îl atinse și chiar în acel moment, murdar și obosit, zgâriat pe toată pielea și încercând să fugă ca să-și salveze viața, Aly simți că îi ardeau obrajii.

Se ridică în șezut și privi în urmă la pereții antenei. Erau în afara razei semnalului de bruiaj al lui Pavel și în orice secundă putea să vină vreun NX pe creastă și să-i găsească.

Kara se ridică și ea și își presă ochii cu podurile palmelor. El se târî spre ea și o îmbrățișă strâns. I se desprinsese coada, iar părul i-o luase în toate direcțiile și îi înconjura fața ca un halo. Sau ca o coamă de leu.

— Sfinte *taejis*! zise ea cu răsuflarea tăiată.

— Ești în regulă? murmură el în părul ei.

Avea genunchii și coatele însângerate și era sigur că aveau să-l doară toate mai târziu, dar se simțea fantastic aici, cu ea în brațe și cu fața ascunsă în șuvițele ei încâlcite.

— Nu-ți face griji pentru mine, Aly!

Se priviră ochi în ochi, cu fețele aproape lipite. Dar doar pentru o secundă, căci Kara clipi și îl îndepărtă.

— Acum ori niciodată.

Chiar așa.

El expiră pe nas, apoi își porni cubul pentru prima dată după multe săptămâni. Era ca și cum i-ar fi trecut un fulger prin corp, durerea și plăcerea atingându-i nerv după nerv. Cu cealaltă mână, atinse conductorul de metal ca să transfere înregistrarea. Simți un impuls electric, apoi mâinile îi amorțiră.

Aly închise ochii, trecând prin amintirile recente. Îi era greu să se întoarcă la cub, i se părea că mintea îi era închisă și rigidă. Se

imagină stând în picioare în mijlocul nodului imens, întunecat, al amintirilor lui, căutând. Apoi ceva se prinse în cârlig, un moment, o senzație. O găsise.

— Începe play-back.

Vocea îi suna distantă, dar însuși faptul că putea dicta cubului ce amintiri să transmită și ce nu îl făcea să se simtă ca un zeu. Simțea transferul de date ca și cum sufletul i-ar fi ieșit prin gât și s-ar fi dus direct în holograma care era proiectată pe cer, spre toate lumile cunoscute. Împreună cu milioane de străini, revăzu momentul în care găsise cadavrul pe naveta imperială de salvare. Iată-l acolo, alunecând pe sângele nauiezului. Robodroidul, aruncându-l de perete cu o mână. Cu amintirile transferate, Aly căzu în genunchi și simți un gust sărat în gură, iar fața i se umplu de lacrimi. Brațul îi căzu și el se aplecă în față, sprijinindu-se într-o mână, în timp ce cu cealaltă se ștergea pe față.

— Aly! strigă Kara. Îngenunche înaintea lui și îi trase mâna de pe față, înlănțuindu-i gâtul cu brațele. Îl strânse tare. El îi simțea mirosul, căldura, pe sub haina groasă. Nu se auzi nimic mult timp, decât suspinele lui Aly.

Mai erau în mintea lui și celelalte imagini, pe care nu le putea arăta nimănui, pentru că nu mai fusese online când se întâmplaseră. Dar nu uitase nimic: cum se injectase cu seringa plină de tauri. Vincent care pilota naveta de salvare.

— Cine ești tu? îl întrebase Aly.

— Eu sunt ăla care o să-ți salveze ție fundul, răspunsese Vincent. Iar Aly se supărase pe el, considerând că Vincent avea o misiune mai importantă decât zece Aly. Cu toate astea, Vincent îl salvase, așa cum promisese și murise ținându-se de cuvânt, pentru că Aly nu fusese în stare să-l salveze la rândul lui.

— Vin peste noi, nu-i așa? întrebă Aly. Avea fața udă de lacrimi pe care și le șterse, sperând că nu-i curgeau și mucii din nas.

— Ai reușit, Aly. Ignoră întrebarea lui cu un motiv, iar el își dădu seama că avusese dreptate. Toată lumea o să știe adevărul.

Gărzile se lăsară în jos pe frânghii și se apropiară încet de ei din toate părțile. Jethezar conducea grupul.

— Trădătorule! strigă Jeth, apucându-l pe Aly de cămașă cu

ventuzele lui de la degete.

Era un tip solid, așa că îl ridică până în dreptul feței. Pentru o clipă, Aly văzu o undă de regret pe chipul vechiului său prieten, înainte ca acesta să-l scuipe în ochi. Pentru un chram, era cea mai groaznică insultă, dar era doar de fațadă, iar Jeth nu-i făcuse rău. Ar fi putut să-l orbească dacă l-ar fi scuipat la viteza maximă.

Jeth îl împinse la pământ și îi trase un șut în burtă. Kara urlă la el să se oprească. Tasinnii priveau amuzați la scenă. Dar Aly știa că Jeth făcea exact ce trebuia. Cu toții făceau același lucru. Aly își strânse genunchii la piept ca să se protejeze de lovituri. În schimb, le primi în rinichi și în coaste.

În fine, Jeth îl trase în sus, brutal, și îi puse cătușele. Era a doua oară pe ziua de azi.

— Scuze, șopti Jeth, atât de încet că Aly nici nu putea fi sigur că-l auzise vorbind. Apoi, cu voce tare, ca un anunț pe care abia așteptase să-l facă: Ghici unde te ducem, criminalule!

• Douăzeci și unu

RHIANNON

Rhee simți că-și iese din piele, că zboară undeva prin spațiu, cu răsuflarea tăiată. În niciun caz nu se vedea acolo unde era, în picioare pe podeaua templului.

— E imposibil, spuse o voce care părea a fi a ei. Josselyn a murit.

Seniorul își împreună mâinile în poală.

— A trebuit să luăm o hotărâre. Sora ta a fost grav rănită, dar a supraviețuit. A fost dusă pe Fontis ca să-i fie salvată viața. Seotra i-a pus pe toți să jure că vor păstra secretul. Era important să protejeze urmașa la tron în orice situație și era mai sigur dacă asasinul credea că ea murise.

Tocmai de aceea și Rhee alesese să rămână ascunsă după ce Nero încercase s-o omoare și pe ea.

— Sora mea, repetă Rhee, cu mintea încețoșată, plină de ploaie, mânie și fulgere.

Își imaginase moartea lui Josselyn ca și cum ar fi fost lângă ea

când explodase naveta și se făcuse bucățele în aer. Vidul care pătrunsese înăuntru și le furase aerul din piept. Ar fi fost o moarte fără dureri, se gândise Rhee. O furtună de zgomote și apoi sfârșitul, întunecat și liniștit.

Se trezi asaltată de amintiri. Nu putea gândi. Se vedea împreună cu sora ei, cu părul amândurora împletit în aceeași coadă, în joacă, de parcă ar fi fost surori siameze. Stătuseră așa o oră. Se vedea scoțându-și hainele ca să fie îmbrăcată la fel ca Joss, dar Joss se dezbrăcase de ale ei, apoi urmase o serie de schimbări și plânsete și țipete care o enervaseră tare pe Rhee. Faptul că lui Joss îi plăceau fructele de sensa. Că o lăsa pe Rhee să doarmă cu ea când era furtună. În tot acest timp, Joss fusese în viață. Nu era corect. În tot acest timp, fuseseră despărțite.

— A fost singura supraviețuitoare, dar după ce starea ei a fost stabilă, au trimis-o într-un loc secret. Nici eu n-am știut unde. Seotra a coordonat operațiunea. Eu am avut contact cu supraveghetoarea ei o dată sau de două ori.

— Supraveghetoarea?

— Și tu ai avut un supraveghetor. Doar că al tău s-a dat cu dușmanul, din păcate.

— Veyron, spuse ea cu o voce întretăiată. Abia era în stare să-i rostească numele cu voce tare. Seniorul aprobă din cap. Și unde e acum? Unde sunt Josselyn și supraveghetoarea ei?

— Din păcate, am pierdut contactul cu ea acum o lună. Am motive să credem că supraveghetoarea ei este deținută într-un lagăr de prizonieri.

— Când aveai de gând să-mi spui?

— Poate că niciodată. Seniorul vorbi atât de dezinteresat că Rhee simți o lovitură în moalele capului. Ea nu are nicio amintire despre ce s-a întâmplat, iar în ochii tuturor, tu ești Prințesa Moștenitoare.

— Dar nu sunt, de fapt, spuse ea, realizând că nu mai era împărăteasă.

O întrista asta? Chiar își dorise tronul? Existau oameni care îi erau loiali, dar sprijinul lor era răspândit în toată galaxia și cei care se îndoiau de capacitatea ei de a conduce erau nenumărați.

Singurul lucru pe care îl știa foarte bine era acela că își dorea răzbunarea. Asta îi dădea putere. Era ceea ce o ancora în realitate. Simți cum o cuprinse furia.

— Joss e sora mea, spuse Rhee. Nu e… nu e o jucărie.

Apoi îi veni o idee, care făcu să i se strângă stomacul.

— Dahlen știa?

Seniorul făcu o pauză, ca și cum ar fi cântărit ce putea să-i spună.

— Știa? reveni ea cu mai multă forță.

— Nu e așa de simplu. Sunt lucruri pe care le știe și lucruri pe care nu știe că le știe…

— Ce înseamnă asta? începu ea să strige, fără să vrea. Cum ați putut s-o țineți ascunsă în toți anii ăștia? Și apoi s-o pierdeți? Mânia îi întunecă privirea. Tu și ordinul tău. Aveți pretenția să fiți păstrătorii secretelor universului. Dar sunteți la fel de oribili precum ceilalți, oribili și egoiști…

Chipul Seniorului rămase neschimbat.

— Dacă prințesa nu are grijă ce vorbește…

— Ce-o să faci? Știa că era nesăbuită, dar nu-i mai păsa. O să mă omori? Și Fontis, și Kalu o să pornească din nou la război și jumătate dintre planetele galaxiei o să fie făcute pulbere?

Doar un fâșâit al săgeților o atenționă că arcașii erau pe poziție. O luară la ochi din nou, cât ai clipi. Dar apoi zgomotul de lemn izbit se auzi în toată mănăstirea, iar sticla se sparse. Tasinnii năvăliră înăuntru, împușcând relicvele antice și omorând arcașii pe loc. Purtau armuri ușoare, de asalt, iar o bombă cu gaz îi făcu ochii să lăcrimeze și gâtul s-o usture. În lupta care urmă, tasinnii îi aruncară pe călugări peste altar, distrugând statuile și împrăștiind ofrandele. Nici nu-și auzea gândurile. Tușea și horcăielile din jur erau insuportabile.

Tasinnii erau mai răi ca droizii care erau construiți să distrugă. Ei aveau inimi și minți și aleseseră să nu și le folosească.

Seniorul îi luă mâna și încercă să fugă, dar un impuls de la un pistol electric îl trimise în genunchi, iar Rhee îi dădu drumul la mână, din reflex. O clipă prea târziu, căci curentul i se urcă prin palme, spre cot. Apoi simți două înțepături în spate. O durere înfiorătoare îi cuprinse spatele, iar mușchii o ardeau. Toți membrii ordinului avură aceeași soartă. Tasinnii veniseră pregătiți să folosească orice mijloace.

Unul dintre tasinni veni spre ea zâmbind. Avea un bandaj pe ochi.

— Prințesă, nu știu cum să-ți mulțumesc pentru ajutorul pe care ni l-ai dat azi.

Ea tușea prea tare ca să poată răspunde. Gazul îi făcuse ceva, pentru că simțea că avea cioburi de sticlă în plămâni.

El se așeză pe vine și îi atinse obrazul cu degete lungi, slinoase.

— Ai arătat mult curaj să vii singură până aici, spuse el. Foarte mult curaj și ne-ai fost de mare folos. De când încercam să găsim o cale să pătrundem prin barajul de arcași fontisieni. Se pare că aveam nevoie să ne ajute o prințesă.

Simți un cuțit în inimă, care o făcu să plângă pe dinăuntru. Tot ce era bun în viața ei fusese distrus. Era oare vina ei? Arcașii care o urmară înăuntru lăsaseră coasta dealului vulnerabilă.

Raidul tasinnilor asupra mănăstirii reușise pentru că venise ea ca să caute răspunsuri. Amintirea organică îi cuprinse mintea: o fetiță într-un palat nou, care plânsese până ce îi secaseră ochii și îi rămăseseră uscați ca niște fructe lăsate la soare.

Rhee simți că era împinsă în partea din față a unei navete, înconjurată de tasinnii cu fețe crude pe care nu-i putea deosebi. Dar cu toții păreau să se teamă s-o atingă. Văzu prin fereastră o fată fontisiană care era îmbrâncită în spatele navetei, era fata blondă pe care o urmărise în curte. Rhee îi prinse privirea, iar fata se uită la ea cu atâta mânie, că o făcu să se simtă mică.

Gândurile îi zburară la Dahlen, care fusese lângă ea din momentul în care îi salvase viața. Nu că ar fi recunoscut asta în fața lui, dar chiar îi salvase viața. Rhee nu-i mulțumise niciodată. În schimb, îl lăsase la cheremul tasinnilor, ca mărturie a faptului că era, într-adevăr, o fată răzgâiată așa cum credea el.

— Nero vrea să te vadă, spuse tasinnul cu bandajul.

Când se închise chepengul, ea răsuflă adânc și își înăbuși sunetul care dădea să-i iasă pe gură, un suspin amestecat cu un strigăt de luptă. Avea să dea ochii cu cel care îi voia moartea.

• Douăzeci și doi

ALYOSHA

Își imaginase că lucrurile aveau să decurgă altfel. Sigur, era convins că urma să fie luat pe sus, interogat și toate cele, dar soldații UniForce se purtaseră grosolan cu el pe tot drumul. Nu

văzuse ce se întâmplase cu Kara când îl luaseră pe el. Nu știa unde era și dacă era în siguranță. Acum se afla închis într-o cămăruță, puțin mai mare decât coliba pe care o împărțise cu tatăl lui. Toți pereții erau făcuți din ecrane LED pe care rula 24 de ore din 24 un canal de știri DroneVision care îi îneca gândurile și îl făceau să înnebunească mai tare.

Fusese forțat să urmărească zeci de așa-ziși experți care se perindau prin fața camerelor, fiecare dintre ei o marionetă cu sforile trase de Nero, exact așa cum spusese Jeth. Cu toții se jurau că înregistrarea lui Aly era o făcătură, că se umblase la ea, arătau scăpările, chestiile tehnice minore care însemnau, chipurile, că filmarea fusese manipulată cu ajutorul oamenilor de știință fontisieni. Spuneau că fontisienii puseseră mâna pe o tehnologie periculoasă care era interzisă și se credea că fusese distrusă după summitul G-1K: palimpsestul. Era o tehnologie care permitea nu numai Devastarea, ci chiar și rescrierea unor amintiri vechi.

Dar zvonurile despre o astfel de tehnologie existau de ani de zile. Așa cum existau și zvonurile că Josselyn ar fi fost în viață sau că guvernul spărgea codurile cuburilor și le lua oamenilor informațiile fără permisiunea acestora.

Aly nu mai putea să desconsidere teoriile astea. Își scărpină punctul de pe braț unde i se injectase... ce anume? Nu știa sigur. Observă că avea încheieturile degetelor însângerate de la câți pumni dăduse în pereți. Dar ecranele cu plasmă se reparau singure. De fiecare dată când spărgea unul, se netezea la loc, ca oglinda unui lac după ce arunci o piatră în ea. Iar când închidea ochii, soldați invizibili apăreau ca de nicăieri și dădeau volumul ecranelor la maximum.

Văzuse aceleași imagini iar și iar, de 277 de ori pe numărate, până când ecranele se întunecară și se văzu cadrul unei uși. Când aceasta se deschise, intră Kara.

Știa că era o halucinație sau poate o hologramă. Era prea calmă, prea curată, prea grațioasă. Zâmbetul acela. Așa erau descriși întotdeauna sfinții fontisieni. Nu apăreau ei în astfel de momente? Cele mai negre din viața ta? Gata să te ducă la casa ta eternă?

Aly se târî spre colț, rezemându-se de perete. Încercă să folosească acel truc mental care îl ajuta să se retragă și să-și închidă mintea. De fiecare dată când tata îl făcea în toate

felurile sau când preoții fontisieni îi spuneau că o să ardă în iad, de fiecare dată când îi spunea cineva că e inteligent pentru un wraetan, el apăsa pe buton și pielea lui cafenie se acoperea cu un fel de armură. Sunt nevinovat, își repetă. N-am făcut nimic rău. Dar al naibii buton era stricat.

— Eu sunt, Aly, liniștește-te! Sunt eu, Kara.

Îl prinse de încheieturile mâinilor. El încercă s-o împingă, dar mișcările îi erau lente și dezordonate, de parcă membrele ar fi fost ale altcuiva.

— Ce se întâmplă cu el?

Mâinile ei erau reci și păreau reale. Dar el știa că n-aveau cum să fie reale. Nici nu se mai dumirea ce e adevărat și ce nu.

În spatele ei intră o femeie, atât de slabă, că părea să fie făcută doar din mușchi. Avea părul și pielea deschise la culoare și riduri fine la coada ochilor verzi.

— A fost drogat, spuse ea.

— Ajută-mă! o imploră Kara, disperată.

N-o mai auzise niciodată vorbind pe un astfel de ton.

Femeia se aplecă și îi împinse capul lui Aly în perete, prinzându-l de păr. Cu mâna liberă, scoase o seringă și îi desfăcu capacul cu dinții.

— Nu!

El încercă să se elibereze, dar simțea că are plumb topit în vene. Apoi femeia îi înfipse acul în gât și el se simți deodată ușurat, ca și cum ar fi scos aerul dintr-un balon.

— Asta ar trebui să-i reducă efectele. Hai, Aly, ridică-te! spuse femeia. Am venit să te salvăm.

„Eu sunt ăla care o să-ți salveze fundul”, îi spusese Vincent. Toată lumea îl văzuse în înregistrarea lui Aly. Dar nu-l credea nimeni. Încercă să se scuture de coșmarul îngrozitor. Mintea îi era încă încețoșată, dar simțea că negura se ridică, se crapă și se desface, ca vopseaua veche.

— Aly, mergem acasă, spuse Kara repede.

Pentru ea era ușor să vorbească. Dar el nu avea decât orașul Wray, singurul loc unde locuise o perioadă mai lungă, iar acolo n-avea de gând să se întoarcă. Nu avea o casă a lui.

— Ce se întâmplă? Unde suntem? întrebă el, apoi se întoarse către femeie. Și tu cine ești?

Răspunse Kara în locul ei.

— Suntem pe Houl, iar ea e mama mea, Lydia. Incredibil, dar

ea a fost aici în tot acest timp, m-a găsit și m-a scos din închisoare.

Sprâncenele lui Aly se ridicară până la jumătatea frunții. Dacă ar fi fost fizic posibil, i-ar fi ajuns la ceafă. El era expert în a se afla în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, iar mama Karei fusese la locul potrivit la momentul potrivit. Poate prea potrivit.

Kara îi spuse că stătuse acolo câteva ore, dar era imposibil. Era sigur că trecuseră câteva săptămâni.

— E din cauza drogurilor, spuse mama Karei. Manipulează felul în care simți trecerea timpului. Și o să te simți și amețit.

— Manipulează trecerea timpului?

Aly nu înțelegea, iar când Kara îl ajută să se ridice nu se simțea deloc sigur pe picioare.

— Sprijină-te de mine! îi spuse ea.

Suntem pe Houl. Ce știa el despre Houl? Era o planetă din Centura Exterioară. Atmosfera era insuportabilă, iar unele părți neutilizate ale planetei dezvoltaseră inteligență artificială. Pe sol umblau creaturi care semănau cu țiparii și care produceau câmpuri electromagnetice, îngrozitor. Era locul perfect ca să pui acolo o închisoare de unde să nu scape nimeni. Iar el ar fi putut jura că acolo era o închisoare kalusiană.

Începu să-și aducă aminte. Jeth îi povestise despre o închisoare secretă, Kara îi povestise despre un loc unde se făceau experimente… Privi peste umărul ei, la ușa din spatele lor, la ecranele moarte care rulaseră aceleași și aceleași știri, ore întregi. Toți acei experți care spuneau că el era vinovat. Dar era? Doar Kara îl mai ținea ancorat în realitate. Dar ea era, oare, adevărată? Ochii ei își tot schimbau culoarea. Nu putea fi totuși o hologramă. Îl susținea acum ca să nu cadă.

— Ochii tăi…, începu el, dar se temu să continue.

Ce i se întâmpla?

— Hai, Aly, tre’ să mergem.

— Hai, hai, îi îndemnă și mama ei.

Aly observă că fata nu semăna prea mult cu Lydia. Poate cu tatăl ei să fi semănat mai mult.

Holul era un cilindru unde nu exista niciun unghi drept. Avea impresia că era în interiorul unui ou fiert. Practic era imposibil să mergi drept. În plus, se simțea amorțit și amețit de la substanța pe care i-o dăduseră, așa că se împiedica aproape la fiecare pas.

Lydia scoase un dispozitiv mobil și o schiță la scară apăru proiectată în aer. Înțelese, chiar dacă mintea îi era în ceață, că era o imagine 3D a închisorii. Părea să fie un cub negru de piese interconectate, iar în interiorul lui se aflau ei.

Lydia aprobă din cap.

— E făcută cu tehnologie de ultimă oră, pe spatele bieților houli. Punctele roșii arată unde sunt amplasați droizii NX. Arătă spre punctele care se mișcau, ceea ce însemna că holograma era, cumva, online. Holograma mamei Karei era online. Pe aici e ieșirea, continuă ea.

Lydia își apropie mâna de imagine și mări sectorul de sud, secțiunea 7E. Aly se gândi, de fapt, își dădu seama că erau prea multe puncte roșii între locul în care se aflau ei și locul pe unde trebuiau să iasă.

— Acolo e și Pavel, spuse Kara, indicând secțiunea 7E.

Aly simți cum i se luă o piatră de pe inimă. Știa că soldații îl luaseră pe P când fuseseră arestați pe Rhesto și se temuse că îl făcuseră bucățele ca să-l vândă la fiare vechi.

Un alt coridor tubular îl intersectă pe acela unde se aflau ei, dar nu se abătură din drum. Kara îi explică felul în care era organizată închisoarea: trei coloane și trei rânduri care formau cuburile mai mici ce se mișcau separat unele de altele, schimbându-și mereu orientarea. Fiecare cub avea propriul sistem de instalații sanitare și de aer, precum și gravitația lui artificială.

Aly simți că începe să gândească din ce în ce mai clar, disperat să pună cap la cap informațiile, apucându-le cu ghearele ca pisicile sălbăticite din Wray.

— Trebuie să fie sute de configurații, spuse Aly rar, aplecând bara de căutare a hologramei înainte și înapoi ca să vadă cum se rotea închisoarea.

— Așa a fost configurată, ca evadarea să fie imposibilă, spuse Lydia.

— Și e?

Nu răspunse Lydia, ci Kara.

— O să vedem. Ridică din umeri cu același gest dintotdeauna, poate mai puțin cinic și mai plin de speranță. Nu e plină la capacitate. Sunt cam treizeci de combinații.

Oricum ar fi dat-o, n-aveau multe șanse.

Ajunseră la un chepeng pe care Lydia îl deschise cu o

tastatură. Ceva nu era în regulă. De ce avea Lydia codurile? Cum ajunseseră la celula lui? De unde luase harta holografică?

Lydia dispăru, iar ei o urmară printr-o încăpere de tranziție între cuburi, care funcționa ca o cameră etanșă, fără climatizare sau gravitație. Îi înghețară sfârcurile, plutind prin aerul rece, între o ușă și alta. Coada lungă și împletită a Karei îi atârna la spate. Prin fereastră se vedea holul din față, asemănător cu cel din spatele lor, iar când Lydia deschise chepengul, căzură înăuntru cu toții și fură trași automat spre dreapta. Dar în acea secțiune nu era partea laterală, ci podeaua. De aceea coridoarele erau cilindrice.

Cine fusese arhitectul acestui complex? Trebui s-o ajute pe Lydia să se ridice, apoi o urmă orbește. Aly observă că ea începuse să șchiopăteze după ultima căzătură, dar încerca să ascundă și să meargă voinicește mai departe. Dar pe el nu-l păcălea. Iar după modul în care Kara tot întindea mâna să-și ajute mama, se înțelegea clar că și ea observase.

Lydia privi harta unde trei puncte roșii se întâlniră chiar atunci.

— Dreapta. Cât de repede puteți. Acum.

O luară rapid la fugă după un colț, trecând razant pe lângă un droid. Exista un șiretlic pe care îl puteai aplica să scapi de ei, porneai și te opreai brusc, într-un ritm care părea greșit, dar cu care te obișnuiai, așa cum era ambreiajul la navetă. Doar că acum nu mergeau la viteză de croazieră din punctul A în punctul B, ci alergau ca să se salveze.

Substanța cu care îl injectase Lydia, orice-o fi fost, începea să-și facă efectul, iar el realiză că erau urmăriți de cele mai mortale mașinării pe care le produsese vreodată UniForce. Își reveni repede și începu să fie mai atent la ce era în jur.

— Astea sunt celule? întrebă Aly, arătând înspre panourile de sticlă aliniate de o parte și de alta a coridorului. Fiecare celulă era transparentă din anumite unghiuri și complet întunecată din altele, ca o lentilă solară. Într-una dintre ele zări silueta unei femei sau cel puțin așa părea. Era ghemuită și părea să plângă.

El simți nevoia să spargă sticla, s-o ridice în picioare și să-i spună să fugă, dar unde? Nu știa nici măcar cum aveau să fugă ei de acolo.

— Aly, trebuie să mergem în continuare, spuse Kara.

— Nu-i putem lăsa aici!

Simțea cum îl cuprindea furia. Pe toată lumea, pe ea, pe el, pe toți.

— Dar nici nu putem rămâne, răspunse Lydia. Se întoarse, iar Aly se dădu un pas înapoi, inconștient. Îți dai seama ce riscuri sunt? Cât de importanți sunteți voi doi? Sau, mai bine zis, știi de ce nu v-au omorât până acum?

Creierul lui părea prins într-un val de confuzie și déjà-vu. „De ce ți-au înscenat ție asta?” întrebase Vin, provocator. „Eu sunt spionul. Eu am transmis apelul”.

— Te pregăteau, Aly, spuse Lydia, răspunzând la propria ei întrebare. Voiau să-ți devasteze cubul. Cât timp erai încă în viață. Voiau să-ți fure amintirile ca să poată construi un dosar împotriva ta. Să dovedească mai presus de orice bănuială că tu ai omorât-o pe prințesă.

Aly scutură din cap. Nu-i venea să creadă, nici nu se putea gândi la așa ceva. Devastarea. Toți oamenii aceia pe care îi găsiseră pe zeppelin… femeia care desena triunghiuri și care credea că desena chipul fiului ei…

Îi spusese Kara că se extrăgeau și amintiri, sufletul oamenilor. Deodată, îi veni să verse. Adică dețineau tehnologia necesară ca să-i întoarcă amintirile pe dos, să facă din ele o poveste cum voiau ei?

— Acum gândește-te cât ești tu de îngrozit și înmulțește senzația de un infinit de ori. Așa mă simt eu, spuse Lydia încet.

Strângea din dinți și ochii ei îl ardeau, așa că el simți nevoia să-și întoarcă privirea.

— De ce? întrebă Kara. Aly scutură din cap, temându-se de răspuns. Ce treabă are asta cu tine?

— Din păcate, eu sunt cea care a inventat tehnologia. Eu le-am arătat cum s-o folosească, spuse Lydia, privindu-și fiica.

• Douăzeci și trei

RHIANNON

Sosise, în fine, momentul confruntării cu adevăratul criminal, Nero.

— Știu că vă intimidez, dar chiar e nevoie de astea? spuse

Rhee fără nicio intonație.

Mâinile îi erau prinse la spate în cătușe, iar ea mergea pe lângă omul cu bandajul la ochi. Doi roboți NX o încadrau, iar scârțâitul articulațiilor lor o călca pe nervi.

Omul rânji, iar grimasa îi ridică cicatricea din colțul gurii.

— Hai să zicem că vrem să te comporți cât mai frumos.

Ca și cum răsplata pentru acest comportament liniștit și ascultător ar fi fost chiar viața ei. Bărbatul o apucă de ceafă, cum făcea tata, dar o ciupi, așa că mușchii i se încordară involuntar. Purta pe degetul mic inelul lui Dahlen, iar acel deget îi ajungea pe gâtul ei chiar sub cub. Rhee nu știa unde îl țineau pe Dahlen și acest lucru îi dezumflase planurile ca un balon. Toată logica ei, toate fanteziile de răzbunare perfect construite se făcuseră praf.

— Unde mergem?

Cotiseră de atâtea ori, că nu mai putea să se orienteze, dar ajunseră în cele din urmă la o ușă care nu se deosebea cu nimic de celelalte.

Înăuntru era un amfiteatru ale cărui locuri erau organizate astfel încât să privească spre o zonă întunecată unde era scena. O trecu un fior la amintirea momentului în care Veyron o dusese în sala strămoșilor, la altare, în seara în care încercase s-o omoare. Atunci o salvase Dahlen. Spera că venise rândul ei să-l salveze pe el.

Droizii se îndreptară fiecare spre alt colț al camerei, la jumătatea scărilor, rămânând de pază. Rhee păși pe culoarul principal, cu conștiința clară că omul cu cicatrice îi permisese s-o ia pe acolo. Amfiteatrul de pe *Eliedio* avea mochetă pe jos, lumini subtile și scaune îmbrăcate în catifea roșie, dar acesta arăta ca o sală de operație. Scaunele erau din metal lucios. Mirosea a antiseptic, clor și lămâie. Iar în față era un perete de sticlă care separa primul rând de scaune de ceea ce se întâmpla pe scenă. Cu mâinile în continuare încătușate la spate, Rhee își lipi fața de geamul rece, urmărind cum acesta se aburea de la respirația ei și temându-se de ce o aștepta în umbră.

Atunci se aprinseră luminile, iar Rhee își înăbuși un icnet. Faianță albă. Mese de metal cu roți, acoperite cu cearșafuri albe și instrumente medicale aranjate delicat, aproape artistic, ca într-o mandala antică. La perete erau alte mese, eprubete și manivele care poate doar strămoșii din cer să fi știut la ce

foloseau.

Apăru și Nero. Umerii lui largi i s-ar fi părut impresionanți mai demult, dar acum Rhee îl vedea exact așa cum era: un prefăcut îmbrăcat într-un sacou la două rânduri, disperat după putere și plin de ură.

— Prințesă, spuse el înaintând spre centrul scenei și înclinându-se în direcția lui Rhee. Atitudinea lui oficială era ca o palmă peste față. Îți place noul meu edificiu?

— Ești dezgustător.

— Vai, sunt dezamăgit. Chipul i se înăspri, iar frumusețea trăsăturilor i se umbri de ceva profund sinistru. Pentru că adevărul este că eu te admir foarte mult. Și Veyron te admira.

Rhee simți că i se face greață la auzul acelui nume. Omorâse un om și avea să mai omoare și alții. Niciodată nu avea să fie demnă de Julian sau de iertarea lui.

— Cum l-ai făcut să trădeze?

— S-a rugat de mine să-ți cruț viața, te iubea ca pe copilul lui…

De furie, ea izbi cu umărul în bariera de sticlă.

— Răspunde la întrebare!

— Ce să răspund, Rhiannon, doar știi și tu. De fapt, nu erai copilul lui, iar când a fost să pună în balanță viața ta și a lui Julian… Bine, încă nu m-am hotărât dacă o să-l las să trăiască, având în vedere că Veyron nu și-a îndeplinit misiunea.

— Julian o să te omoare primul, spuse ea sperând că ar putea fi adevărat.

Era puternic și rapid. Dar avea și o inimă bună și era mult prea încrezător. Ar fi trebuit să rămână cu el. Să-l apere, așa cum o făcuse întotdeauna.

— NU mă poate atinge nimeni, spuse Nero, iar Rhee se temu că el chiar avea dreptate. Crezi că m-am pripit? Că am acționat când am avut prima dată ocazia? El clătină din cap. Nu, toți și toate sunt proprietatea mea. Mi-am pus planul în aplicare de când eram de vârsta ta, mi-am ales aliații și mi-am construit o armată loială de adepți.

— Ăștia nu sunt adepți, prostule, sunt telespectatori. Sunt capricioși. Asta nu e loialitate. Te-ai folosit de temerile lor și…

— Și am obținut exact ce am vrut, o întrerupse el. Milioane de kalusieni bat din picior să înceapă războiul. O să invadăm Wraeta.

Rhee clătină din cap, cu gura uscată.

— De ce?

Nero o ignoră, savurând momentul.

— Știi care e diferența dintre noi, prințesă? Eu mi-am jucat șansa cu gândul la viitor. Dar tu, tu știi exact ce vrei și vrei ca totul să se întâmple imediat. Știi cât timp durează să începi un război? Unul pe care să fii sigur că îl poți câștiga?

Se opri și apoi își lustrui cu mâneca unul dintre nasturii de metal ai sacoului.

— Când unul dintre planuri eșuează, trebuie să ai altul pe care să-l pui în practică imediat. Când a eșuat Veyron, de exemplu, am avut un alt wraetan pe care să-l acuz de moartea ta.

— Câtă imaginație! spuse Rhee printre dinți, deși spumega de furie în spatele sarcasmului.

Veyron și băiatul acela fuseseră țapi ispășitori, sacrificați amândoi pe altarul poftelor războinice ale lui Nero.

— Între timp, tu singură ai rezolvat principala problemă: Seotra. Așa că, orbită de dorințele tale, ți-ai compus singură o poveste, l-ai atras în capcană pe cel mai bun prieten al tatălui tău și l-ai lăsat să ardă. Așa că, spune-mi tu mie, care e mai prost dintre noi?

Rhee se simți deodată goală pe dinăuntru. În loc de sânge și organe, nu mai era acolo decât oxigen. Nero aprinse un chibrit și îi dădu foc pe dinăuntru.

— Ți-ai înghițit limba, prințesă? Tu? Hai, mai întreabă-mă odată de ce invadez Wraeta.

Fața lui Nero se lumină în așteptarea răspunsului ei. Zâmbetul lui era de-a dreptul fericit. Dar lui Rhee i se păru că vedea cum i se duceau straturile de piele și îi rămânea sufletul putred, expus la suprafață. Bine. Hai să jucăm până la capăt.

— De ce?

— Pentru că acolo e palimpsestul.

Rhee ar fi râs dacă n-ar fi știut că Nero era serios cu adevărat. Palimpsestul era un alt mit, o idee periculoasă pe care cineva pretinsese că îl inventase la ultimul summit G-1K. Era o tehnologie care nu numai că putea citi un cub, dar îl putea și modifica, schimbând amintirile, gândurile și sentimentele persoanei.

— Doar nu crezi că există palimpsestul, spuse Rhee disprețuitor, deși își dorea să fi fost mai convingătoare.

— Nu cred că există, știu sigur. Faima și adorația fanilor nu durează prea mult. Chiar și fața asta frumoasă îmbătrânește, arătă Nero spre sine. Dar puterea nu se schimbă. Imaginează-ți că ai putea vorbi prin orice cub cu oricine ai vrea, din tot universul. Imaginează-ți că ai putea să le șoptești oamenilor nu în ureche, ci în minte…

— Ești bolnav.

Scutură din cap, dar se simțea amorțită. Nu se mai obosi să-l întrebe încă o dată dacă exista palimpsestul sau dacă într-adevăr credea că era pe Wraeta. În mod evident, omul era nebun.

— Iar tu pari a fi blestemată. Toți cei pe care îi iubești mor.

Se mai vedeau în el frânturi ale omului pe care credea că-l cunoaște. Care în tot acest timp îi plănuise moartea. Nu-și putuse imagina vreodată un astfel de rău. Își dori, cu ardoare să fi avut pumnalul. Își imagină cum i-ar fi tăiat inima în patru, separând arterele așa cum tai feliile de portocală.

— Tu i-ai omorât.

Nero îi răpise toți oamenii dragi. Rhee își aminti vorbele Seniorului și simți o rază de speranță că sora ei mai era în viață. Dar el clătină din cap.

— Nu pe toți. Pe fontisian nu, spuse el cu un suspin. Și nici n-o să-l omor eu, ci tu însăți.

• Douăzeci și patru

ALYOSHA

Lui Aly nu-i venea să creadă ce auzise. Încă era nesigur pe picioare, iar Kara se retrase, ferindu-se de mama ei de parcă ar fi avut râie. Lydia tocmai le spusese că ea era răspunzătoare pentru tot ce vedeau în jur. Când băiatul încercă să-i atingă brațul, Kara și-l trase repede.

— Tu ai contribuit la Devastarea oamenilor ălora?

— N-am știut, răspunse mama. Eu eram doar un om de știință. Lucram pe tehnologii de îmbunătățire a transferurilor de la persoană la persoană, ca să ușurăm fluxul de informații. Când am primit invitație la summitul G-1K am fost încântată.

Niciodată nu mi-aș fi închipuit… Se opri. Summit-urile erau și despre dezbateri filosofice, nu numai despre știință. Discutăm despre existență și memorie, iar oamenii veneau cu idei extraordinare, nebunești chiar. De aceea era atât de interesant și de dinamic totul. Dar într-o zi, Diac Zofim a pretins că a găsit o modalitate nu numai de a extrage amintirile, ci și de a le modifica. La început nu l-a crezut nimeni.

— Ce vrei să spui? întrebă Aly.

— Diac a inventat palimpsestul mult înainte să se afle despre el. Dar imediat ce s-a dus vestea, el a fost găsit mort, iar tehnologia a dispărut. Asta caută Nero. O să tortureze pe oricine știe câte ceva până când o găsește.

— De-asta a Devastat oamenii de știință care au participat la summit, șopti Kara. Caută printre amintirile lor să găsească indicii despre palimpsest.

Lydia aprobă din cap.

— Dacă ne găsește, o să ajungem mai rău decât dacă ne-ar omorî. O să fim doar niște coji. Fiecare amintire, fiecare parte a minții noastre care ne compune personalitatea o să fie smulsă din noi, iar umanitatea noastră o să dispară.

Într-un fel, Aly nu crezuse că era posibil așa ceva, până acum. Dar se uită la Kara și spuse:

— Oamenii aceia de pe zeppelin… Ai avut dreptate.

Ea dădu din cap, cu chipul împietrit.

— Da, li s-a aplicat acea procedură. Tuturor.

— Activiști, oameni de știință, figuri sociale proeminente, dispar cu toții și sunt trimiși înapoi fără cub. Nu mai e timp, spuse Lydia, apropiindu-se de ei. Nero o să te pună pe ecrane și o să spună că tu ai omorât-o pe fata aceea. Și pe urmă o să te execute ca să te dea de exemplu.

Aly simți că-i venea să verse.

Lydia luă aparatul de la Kara și ridică proiecția închisorii, arătându-le calea cea mai sigură ca să scape de tasinnii care patrulau.

— Prima la dreapta, alergați! A treia la stânga, alergați! A șaptea la stânga, pas normal…

Le spuse secvențele câte șapte odată, iar Aly nici nu se gândi la ele când o luă la fugă, repetând mecanic ce auzise. Era exact genul de preocupare care îi trebuia și care îi punea mintea pe pilot automat, ca și în tabăra de antrenament. Urmează

ordinele, execută repede.

Alergară un timp, apoi se opriră, începură apoi din nou să fugă, îngenunchează, se ascunseră, trecură prin mai multe camere etanșe și își dădură seama ce culori mergeau în sus și care în jos. Deși gravitația îl încetinea, era plin de vânătăi și îl dureau toate, fiindcă la fiecare trecere în altă secțiune erau trântiți în toate părțile, dar până la urmă își intră în ritm, își găsi echilibrul și le depăși pe cele două femei. Lydia abia mai respira, iar la un moment dat Aly și Kara o sprijiniră amândoi ca să poată merge mai repede. Șchiopăta. Ultima căzătură fusese mai gravă decât crezuseră inițial. Dar își croiseră drum până la sectorul de sud și erau deja acolo.

— Ultima ușă. Lăsați-vă în jos! le șopti Lydia atingând tastatura și făcându-le semn să treacă.

— Cum de ai acces? întrebă Aly cu grijă.

— A spart parolele, răspunse Kara.

I se păru că observă o schimbare pe chipul Lydiei, ca o tresărire, mai degrabă, ca atunci când îți zboară o insectă spre ochi. Vin avusese aceeași privire atunci când Aly îl lăsase pe nava lor.

O urmară pe Lydia într-un garaj friguros, cu o lungime de vreo 50 de metri, unde erau vehicule de teren parcate ordonat.

— Aici sunt droizii confiscați, spuse ea, indicând rândul de lângă perete.

Aly sprintă spre ei, strigându-l pe Pavel, fără rost, desigur, căci droidul era închis. Îl găsi, în cele din urmă, strâns ca o minge și ascuns pe după unele modele mai greoaie folosite la cărat marfă. Îl roti pe Pavel ca să vadă dacă nu avea stricăciuni și se bucură ca un copil care primise cadoul dorit de ziua lui. Se gândi să-l pornească, dar îi era frică să nu-i fi încărcat vreun soft de urmărire sau vreun virus. Trebuiau să aștepte să ajungă într-un loc mai sigur unde putea să ruleze diagnostice și să șteargă orice soft încărcat de altcineva. Dar îl strânse în brațe pe Pavel, fără să-i pese dacă îl vedea cineva.

Atunci sună alarma.

Peste tot se vedeau lumini intermitente roșii, iar zgomotul era groaznic, ca un levier care îl lovea în moalele capului. Îl strânse și mai tare pe P în brațe. Se întoarse împleticit, văzând numai roșu în fața ochilor și neștiind exact unde era. Mai rău, nu știa nici unde erau Lydia și Kara. Apoi auzi huruitul unui motor și fu

orbit de două faruri care îi băteau direct în ochi. Mașina de teren ajunse lângă el, îl depăși și apoi dădu în marșarier. Se deschise o ușă, iar Kara se aplecă peste locul pasagerului.

— Hai sus! strigă ea ca să acopere alarma care urla. Sigur că știa și să conducă astfel de vehicule.

Aly sări înăuntru și, când se închise ușa în spatele lor, auzi zgomotul camerei etanșe. Îl puse pe Pavel la picioare, în timp ce Kara schimba vitezele, năvălind cu două tone de metal printre mașinile parcate, pe drumul în zigzag către ieșire.

— Ține-te bine!

Ea porni în viteză spre ușa garajului, formată din două rânduri de grilaje ranforsate. Luminile roșii îi orbeau. Pătrunseră prin ambele grilaje, care lăsară semne adânci în capota vehiculului. Odată ieșiți, mașina începu să se legene călcând peste resturi. Era întuneric, cerul arzător, iar pământul acoperit de milioane de creaturi electromagnetice care se târau și se unduiau unele peste altele, zdrobite sub șenilele lor.

Lydia zăcea pe locul din spate, respirând superficial. Își pierduse culoarea, avea pielea cenușie. Dar scăpaseră. Reușiseră.

— Mulțumesc, zise Aly, întorcându-se cu fața la ea și luându-i mâna. Ea se strădui să o strângă pe a lui, dar puterile o părăsiseră.

— Ai întrebat cum am avut acces la ușile acelea? De unde am avut planurile?

— Ne-ai zis deja, răspunse Kara, privind-o în oglinda retrovizoare. Ai spart parolele.

— Nu, tu ai spus asta.

Lydia își linse buzele, dar nu aveau apă pentru ea.

— Le-am dat ce au vrut de la mine. Mintea, corpul, cubul. Această triadă a făcut posibilă construcția închisorii. Au făcut-o impenetrabilă, după părerea lor. Dar au creat și un plan de avarie, ca să fie siguri.

— Mama, ce tot spui acolo?

Vocea Karei era aproape panicată. Aly îi făcu semn să se dea la o parte ca să conducă el, iar ea nu se opuse. Se târî spre locul din spate cu Lydia, iar el se trase pe locul șoferului.

Volanul îi vibra în mâini, iar el resimți presiunea gravitației. Apăsă pe ambreiaj și accelerație de două ori, ca să ajungă într-o viteză mai mică. În oglinda retrovizoare văzu cum Kara își

pusese brațul sub capul mamei.

— Aly știe deja, nu-i așa? întrebă Lydia, prinzându-i privirea în oglindă.

— Despre ce vorbește?

— Mama ta n-a fost prizonieră acolo. A fost gardian. Așa e? întrebă el, cu o ușoară ezitare.

Lydia clipi des, dar Kara scutură din cap.

— Nu se poate. E imposibil. Nu, mama?

Lydia nu răspunse direct.

— Cei de la UniForce mi-au implantat ceva. Un fel de otravă, aici în spatele inimii. Își duse mâna la piept. Când coordonatele mele ajung prea departe de închisoare, se va declanșa. Capsula se va sparge…

— Nu!

— N-am mai văzut adevărata culoare a ochilor tăi de multă vreme, din ziua în care ne-am cunoscut.

Lydia zâmbi și îi atinse obrazul Karei cu mâna. Aly simți șocul. Deci nu i se păruse mai devreme, chiar i se schimbase culoarea ochilor.

— Nu ți-ai mai luat medicamentele?

— Mama, nu te mai gândi la asta acum. A trebuit să micșorez doza, pentru că nu mai aveam destule.

Kara o ținea strâns pe Lydia, scuturată de suspine.

— Te rog, mama, spune-mi ce se întâmplă. Încetinim. Uite, ne oprim undeva și ne ascundem, până când o să găsim o cale să scoatem capsula cu otravă. Aly, oprește mașina!

— Nu, Alyosha, îl opri Lydia cu un semn din cap. Voi amândoi trebuie să fugiți de aici. Îmi datorați asta. Am riscat totul ca să puteți voi evada. Haide! spuse ea răgușit.

Aly apăsă și mai tare pe accelerație, încercând să n-o mai asculte pe Kara cum plângea. Știa prea bine senzația, ce înseamnă să te rogi să ai mai mult timp, să întorci timpul înapoi, să schimbi cumva sfârșitul poveștii.

— Oricum e prea târziu. A fost prea târziu de când am ieșit din închisoare.

Lydia începu să tușească, iar pe buze îi apăru un lichid negru. Nu mai spuse nimic o vreme, iar Aly crezu că se terminase totul, deși încă îi mai putea auzi respirația șuierată. Kara plângea, fără să se ascundă. În fine, Lydia inspiră adânc, tremurat.

— Kara, nu ești bolnavă, spuse ea. Să mă ierte strămoșii, n-ai

nicio problemă.

— Cum adică?

Vocea Karei era nesigură. Acum ochii îi erau mai mult de jumătate verzi. Ce naiba? Nu mai văzuse niciodată așa ceva. În Wray erau femei care luau pastile de albire, ca să-și deschidă culoarea pielii și a ochilor, dar întotdeauna le apăreau pete și lumea bârfea pe seama lor. Asta era altceva.

— Coșmarurile pe care le ai tu sunt, de fapt, amintiri.

Accesul de tuse o zgudui pe Lydia. Kara își folosi cămașa ca să curețe sângele.

— Amintiri? Ce amintiri? Despre ce vorbești?

— Amintirile tale dinainte de accident. Palimpsestul. Eu l-am inventat. Eu l-am ascuns pe Wraeta, nu departe de primul meu laborator.

Aly trase aer în piept, în timp ce Lydia continuă greu, cu respirația șuierată.

— Diac Zofim a fost partenerul meu. L-am creat împreună, dar el a murit și eu a trebuit să-l ascund. L-am folosit o dată, pe tine. Medicamentele te-au ajutat ca noile amintiri să nu-ți facă rău. Ți-a schimbat trăsăturile și culoarea ochilor…

„Pare artificial totul. Ca și cum le-aș fi inventat”, îi spusese Kara.

Lydia era pe moarte.

— Dar sângele tău e cheia. Căută cu degetele moneda pe care i-o arătase Kara pe zeppelin, cea pe care o avea în buzunar. Asta te leagă de familia ta. Istoria acestei monede…

— Ce familie? Tu ești familia mea. Rămâi cu mine!

Kara hohotea atât de tare, că Aly putea să audă cum se chinuia să respire printre suspine. I se frânse inima în acel moment. Voia să le ia pe amândouă și să le ducă într-un loc sigur, să șteargă toate relele care li se întâmplaseră.

— Mama, te rog, nu pot să mă descurc fără tine…

— Ba da, poți, spuse ea înecându-se. Trebuie să poți. Te duci pe Nau Fruma, Lăncierul o să…

Kara scoase un țipăt, căci din gura Lydiei începu să curgă și mai mult sânge.

— Curăță-i gâtul, strigă Aly, abia reușind să evite o bordură de metal.

Opri mașina și se aruncă pe scaunul din spate. Kara se dădu la o parte, o întinseră pe Lydia și încercară să-i elibereze căile

respiratorii, spunându-i că era totul în regulă, că o să reușească. Se chinuiră mult timp după ce Aly își dăduse seama că era în zadar și, când simți mâna Karei pe umărul lui, obosit și tremurând, se opri. Lydia murise.

Kara se rezemă de spătar și puse capul mamei în poala ei.

— Ca să se simtă confortabil când se trezește, spuse Kara, cu ochii de un verde viu, luminos și teribil, înspicat cu negru.

— Sigur.

Kara își trecu degetele prin părul Lydiei și își sprijini capul de geam, plângând fără zgomot. Aly conducea spre nord, încercând să nu privească în oglinda retrovizoare.

• Douăzeci și cinci

RHIANNON

La un semn din mână al lui Nero, Dahlen fu adus pe scenă, legat de un pat cu rotile. Un NX îl împinse până la mijlocul zonei cu faianță albă și se dădu un pas înapoi. Rhee se simțea expusă, cu nervii la vedere. Își liniști respirația. Onoare, curaj, loialitate, își spuse în timp ce inspira și expira, numărând până la trei ca să nu leșine. Era numai vina ei. Vorbea atâta despre *ma'tan sarili,* dar îl abandonase pe Dahlen. Era doar o prefăcută.

— Ce i-ai făcut? Chiar și de la distanța aceea, Rhee văzu că ochii lui Dahlen erau dilatați. Privea luminile cu o expresie uimită care părea ciudată în ochii băiatului pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine. De obicei, el era foarte atent la tot ce îl înconjura.

— L-am pregătit. Nero ajunse lângă Dahlen și îi apucă mâna moale, îi ridică degetul arătător și apăsă pe cubul de la gâtul băiatului. Corpul lui Dahlen se încordă, iar Rhee știu că de vină era impulsul electric care îi ajunsese la creier de la cubul care pornise. El fusese offline ani de zile, iar Nero îl făcuse să-și încalce jurământul.

Bărbatul apăsă un panou de pe perete și deasupra lor ieși un holoecran uriaș. Acesta se lumină și în mijlocul lui începu să se contureze o imagine: o insulă pe marea întunecată. Dar când imaginea se focaliză și își îmbunătăți contrastul, Rhee înțelese.

— Ieși din mintea lui!

Dahlen privi imaginea printre gene.

— A, încă nu suntem în mintea lui, răspunse Nero. E doar un diagnostic tehnic. Gândește-te la tablourile acelea pe care mamei tale îi plăcea să le colecționeze. Are o anumită calitate artistică, nu-i așa? Dar dacă zgâriem vopseaua, dacă decojim strat după strat…

— Lasă-l în pace!

Rhee își făcu vânt și trase un șut în sticlă, dar aceasta tremură puțin sub lovitură și apoi se repară singură. Pe ecran apărură proiectate văile și dealurile din mintea lui Dahlen. Atât de multe culori. Forma era delimitată cu un roz electric. Dungi galbene, cu marginile zdrențuite, apăreau și dispăreau ca niște fulgere pe tot ecranul. Mai erau pete mari de verde și de albastru, care se încolăceau unele în altele ca apele unui ocean tropical. Voia să dea jos ecranul, ca să nu le mai vadă nimeni.

— Ia să accesăm înregistrările lui, ce zici?

O coroană de metal cam de un metru înălțime, ornamentată și arătând ca un instrument de tortură, coborî din tavan până în centrul camerei. Rhee îl privi pe Nero.

— Ce? Nu, nu… „În mintea lui sunt ascunse lucruri”. Vrei să-l Devastezi?

El își dădu ochii peste cap, în timp ce înconjura cu pași rari targa pe care era întins Dahlen.

— Nu vrei să știi ce năluci i-au bântuit copilăria? Ce orori au creat băiatul care este azi?

Rhee se gândi la nonșalanța cu care ucisese Dahlen. Cum o disprețuise pentru că îl plânsese pe Veyron. Cum scosese cubul miseului fără să clipească și cum îl electrocutase pe Seotra, care gemuse în agonie până când fusese transformat în cenușă. Dahlen era psihotic, crud și nu arăta nicio emoție, de asta Rhee fusese sigură. Dar dedicarea lui, loialitatea lui făceau parte din el. Și cum ar fi putut tocmai ea să-l judece pentru că era însetat de sânge?

Rhee scutură din cap, fiindcă numai asta mai putea face.

— Dar acea amintire? continuă Nero. Aceea despre familia ta, îngropată în noianul de alte amintiri? Poate o să afli în sfârșit adevărul despre cum au murit.

— Nu poți, spuse ea înecându-se.

Dar da, ar fi vrut să știe. Fusese obsedată de moartea familiei

și se gândise la asta mai mult chiar decât la viața lor dinainte. Își imaginase momentul impactului, focul exploziei, într-o mie de feluri. Informațiile pe care le primise ca să umple golurile erau ca și când ar fi încercat să-și potolească setea bând apă sărată.

Dacă ar vedea, ar ști. Ar putea să nu mai fie obsedată. Ar putea să se împace cu gândul.

— Sau chiar să afli unde e sora ta, zise Nero, prefăcându-se surprins la vederea expresiei ei. Sperai că nu știu?

Ea îngheță. Era cu un pas înaintea ei. Întotdeauna fusese cu un pas înaintea ei. „Sunt lucruri pe care le știe și lucruri pe care nu știe că le știe”, așa spusese Seniorul despre Dahlen.

— Trebuie doar să dai ordinul, prințesă. Putem să-i descărcăm conținutul cubului în al tău. Toate amintirile, sentimentele, cunoștințele. Le poți trăi pe toate. Chiar și momentele pe care nu și le amintește.

— Dar cu el ce se va întâmpla?

Rhee se auzea pe sine vorbind, cu nesiguranță, semn că *ma'tan sarili* se eroda, ca și hotărârea ei. Era slabă, întotdeauna fusese prea slabă.

— Contează? întrebă Nero. Vino cu mine! Renunță la tron și dă puterea consiliului, mie, iar eu am să te las în viață. O să fii consilierul meu principal. Niciodată n-ai avut stofă de împărăteasă. Nici nu trebuia să fii tu împărăteasă, în fond.

Ea deschise gura ca să vorbească, dar nu ieși nimic.

— Nu e nicio rușine, Rhiannon. Nu toți suntem croiți ca să fim lideri. Vino cu mine și o să te ajut să-ți găsești sora. O s-o las și pe ea în viață.

Rhee nu-și putu înfrânge dorința, ca și cum fiecare atom din corpul ei se rearanja în acel moment, făcând loc pentru noile informații pe care le voia cu orice preț. O cale de a ajunge la sora ei, în fine. Dar cu ce cost? Dahlen să rămână doar un înveliș fără suflet? Să fie Devastat, întors pe dos, să i se fure spiritul? Mai întâi i se făcu greață, apoi se înfurie de-a binelea. Onoare. Loialitate. Curaj. N-ar fi putut să facă ce-i propunea Nero. N-ar fi putut să ceară cuiva să mai trăiască după ce i se lua tot ce îl făcea ființă umană. Strămoșii vegheau și poate că și Vodhan.

— Nu.

— Fată proastă, ți-ai da viața pentru un vodhian?

În sfârșit, Nero își pierdu cumpătul. Saliva i se adună în

colțurile gurii. Tot calmul dinainte se dusese și rămăseseră doar mânia, ura și ambițiile lui meschine.

— Le-aș face oamenilor un bine dacă te-aș omorî. O inimă slabă n-are ce căuta pe tron. După cum s-a văzut și cu tatăl tău.

— Să nu îndrăznești să vorbești despre tata, zise Rhee, aproape să-i smulgă limba din gură. Tata a murit ca un om de onoare.

— Ce bizar! Nero luă cel mai mare bisturiu de pe masa de lângă el. Droizii din amfiteatru se postară lângă ea, fiecare pe câte o parte. O să mă asigur că îl urmezi.

Rhee izbi încă o dată geamul în timp ce Nero se mișca încet, metodic, ridicând bisturiul la gâtul lui Dahlen. De unde stătea ea văzu lucirea lamei ascuțite și i se păru că își bate joc de ea. Se aruncă în bariera de sticlă cu umărul drept, simțind durerea în încheietură.

Auzi ceva chiar înainte să se uite, scrâșnetul de metal, șuieratul aerului. Patru clești de dimensiunea brațului ei pătrunseră prin tavanul amfiteatrului. Apoi se curbară peste centrul scenei, ca un pumn care se strânge. Pieptul îi fu invadat de o senzație insuportabilă. Oxigenul îi ieși din plămâni, înlocuit fiind de compușii toxici de afară care îi umplură organele. Fața i se umflă, corpul începu s-o ardă, șuvițele de păr să se aprindă… apoi sunetul alarmei și luminile roșii de avertizare…

Pumnul de metal se retrase și întreg tavanul fu smuls. Sunetul se pierdu în cerul negru, ars. Droizii care o păzeau pe Rhee zburară imediat, cu picioarele încă mișcându-se, ca și cum ar fi mers. Îi supse întunericul și îi trânti la pământ, din cauza gravitației mari. Și ea fu ridicată în aer. Iar o secundă înaintea morții văzu Moartea. Moartea era albastră și foarte cunoscută…

Era pescarul pe care îl plătise cu telescopul lui Julian, cel care îi făcuse semnul. Nu înțelegea ce căuta el acolo, dar nu conta prea mult. Nu mai avea timp de gândire. El avea în spate un motor cu jet și un harpon mecanic sub braț. Se aplecă și trase peretele uriaș de aliaj spre el, ca și cum ar fi tras peștele din apă. În mâna cealaltă ținea un soi de pistol cu țeava scurtă, cu care trase spre Rhee. Ea se aruncă spre el, obligându-și ochii să rămână deschiși în ciuda umflăturilor. Dacă avea să moară, măcar să aibă ochii deschiși. Pescarul trase o dată, de două ori, iar fața ei se acoperi cu un soi de mâzgă. Materialul se întări imediat, ca un fel de plastic moale, iar sub masca ciudată fata

simți că poate să respire. Substanța gelatinoasă se subție și i se întinse peste tot corpul, protejând-o de elementele novice din atmosferă. Văzu că cea de-a doua șarjă ajunsese la Dahlen, care era și el acoperit de aceeași substanță, cu targă cu tot. Ușurarea i se revărsă în tot corpul.

Bruta, nebunul și împărăteasa, din nou împreună.

Substanța protectoare se subție la capete ca o frânghie, ținându-i legați de brâul Pescarului. Prin plasticul subțire, Rhee vedea bulele de aer care circulau prin interiorul substanței spre nasul și gura ei. Materialul se simțea greu pe pleoape, dar se strădui să-și țină ochii deschiși și reuși cumva să se întoarcă.

Aripa medicală a închisorii se desfăcu în bucățele în spatele lor. Rămășițele ei erau răspândite pe pământul metalic, pe jumătate îngropate în solul electromagnetic, așa că arăta ca un organism care se ofilise pe o viță. Îi căută pe Nero și pe bărbatul cu cicatrice, dar nu-i găsi.

Apoi Pescarul își porni motoarele cu jet și se avântară în atmosferă cu viteză mare, iar în jur totul se încețoșă. În spatele lui, Rhee și Dahlen îl urmau înveliți în coconii de plastic.

• Douăzeci și șase

ALYOSHA

Aly ședea în hayonul deschis, cu picioarele atârnându-i peste margine. Își ridică fața spre soare și zbură cu gândul la mama, care îl tot bătea la cap să se acopere și să vină la umbră cu ea și cu Alina.

— O să te faci și mai negru, îi spunea ea, ca și cum asta ar fi fost o amenințare.

Acum Aly își ridică mânecile și lăsă soarele să-i vadă brațele întregi.

— Poate că o să se mai înnegrească puțin. Așa, și?

Soarele cald părea să-i dea energie, să-l activeze pe dinăuntru și să-i sporească supărarea. Afurisitul de joc era măsluit și toată lumea pierdea. Dar, în sfârșit, putea face ceva în privința asta.

Cel puțin, o putea ajuta pe Kara.

Ceea ce făcea ea dura deja de foarte multă vreme, iar

singurul mod în care Aly putea măsura timpul era după stratul de praf care i se depunea pe brațe. În gravitația scăzută, praful-de-lună se ridica într-o ceață ușoară și ateriza leneș pe unde avea chef. Ce aiurea, Nau Fruma îi amintea foarte mult Wraeta. Aceeași căldură care făcea ca toate să se miște mai încet, inclusiv mintea lui. Același soare care te făcea să privești printre gene sau să-ți pui palma streașină la ochi. Veniseră pe Nau Fruma ca să-l găsească pe Lăncier, cine o mai fi fost și ăla, conform instrucțiunilor Lydiei. Kara găsise transport către această lună, făcându-i din vorbe pe niște grăniceri pe Houl, apoi negociind transportul în schimbul unor mici reparații pe care Aly le făcuse la un droid, adunând credite de ici și de colo ca să cumpere haine pentru ei. Toate limbile străine pe care le știa îi fuseseră de mare ajutor.

Nu trecuse încă săptămâna de când evadaseră din închisoarea de pe Houl și de când o îngropaseră pe Lydia. Kara spusese că ar fi trebuit să fie incinerată, așa ar fi vrut Lydia, dar nu mai dorise să vorbească despre asta. Poate încerca să proceseze informațiile pe care le primise, singură? Ce puteai să-i spui cuiva care se trezise că nimic din ce știa despre ea nu era adevărat? Se simțea ca un *choirtoi,* pentru că el fugise cât putuse de departe de trecutul lui. Da, unele amintiri erau dureroase. Dar trecutul lui era parte din el. Kara, în schimb, nu știa cine era.

— Merge așa? întrebă Kara.

El se întoarse și o văzu cu o eșarfă violetă înfășurată în jurul capului. Cu părul strâns, chipul ei în formă de inimă era conturat perfect. Avea pistrui pe față pe care nu-i remarcase până atunci, pe pielea măslinie. Încercă să și-o întipărească în memorie, să rețină fiecare detaliu, ca și cum ar fi putut s-o absoarbă cu totul: tot adevărul despre ea, despre acel moment, prin vipia din jur.

— Semăn cu băștinașii?

Nu-și dădea seama că n-avea cum să semene cu băștinașii. Nu tocmai. Mai ales că duhatj-ul îi era dat prea pe spate.

— Nu prea, spuse Aly, apoi se ridică și se scutură de praf. Trebuie să…

Întinse o mână la spatele Karei, ca să-i desfacă eșarfa, iar claia ei de păr negru căzu în neorânduială. Mirosea bine, puțin cam dulce, iar el i-l dădu la o parte din ochi fără niciun motiv.

— Ochii tăi încă-și mai schimbă culoarea, spuse el.

Ochiul drept avea nuanțe de galben și verde, ca primele frunze de primăvară. Iar celălalt era negru și adânc și absolut perfect. Aly îi cuprinse fața în palme și ea îl apucă de braț. Crezu că voia să-l îndepărteze, dar mâna ei rămase acolo, moale și caldă.

— Nu trebuie să mă ajuți, spuse Kara.

— Dar vreau să te ajut, răspunse Aly, sorbindu-i din ochi chipul și buzele puțin țuguiate. Nu avea cubul pornit, așa că trebuia să-și amintească toate detaliile. O, zei! Momentul i se părea mult mai important, mai prețios cumva tocmai pentru că, odată scurs, era dispărut pentru totdeauna.

— Nu plec nicăieri, Kara.

Ea îi strânse brațul, doar un pic, dar de ajuns ca el să înțeleagă. Își trecu palma pe spatele ei, și simți cum părul des i se încurcă între degete. Ea îl mângâie pe piept, apoi îi prinse cămașa subțire de bumbac și îl trase spre ea. Părea că distanța dintre ei dispare, prea lent și prea repede în același timp, ca un sprint disperat spre linia de sosire, unde îl aștepta tot ce își dorise. În sfârșit, buzele lui atinseră buzele ei moi și supuse, iar ea deschise gura ușor, cu un oftat, doar o răsuflare fierbinte. Căldura lor, în acel moment în care se găsiseră unul pe altul, chiar în adâncul sufletelor lor, era atât de perfectă, încât el crezu că-și pierdea mințile. Aly o îmbrățișă pe Kara și mâinile lui ajunseră în curbura spatelui ei, iar când ea îl înlănțui cu brațele, el o sărută și mai cu foc. Ea îl întâmpină cu la fel de multă pasiune, ca și cum ar fi fost doi luptători în singura bătălie care merita. Nu conta dacă el avea să câștige sau să piardă. Spera doar să nu se termine niciodată. Pentru că își găsise, în sfârșit, locul unde se simțea acasă: cu Kara, cea care crezuse mereu în nevinovăția lui.

• Douăzeci și șapte

RHIANNON

Odată ajunși la bordul navei lui Dahlen, începură să plutească prin spațiu. Aici, la marginea Sectorului Desuco, erau stânci uriașe care se mișcau în derivă prin întuneric, asemenea unor

uriași ghemuiți în somn. Pescarul știa zona, pentru că de multe ori venea să pescuiască. Era mediul cel mai propice pentru octoerces, fiindcă găseau ușor hrană, îi spusese el lui Rhee. Și mai era și un loc perfect ca să se ascundă.

Ea scoase telescopul lui Julian și căută octoercesii. Era destulă căldură radiată de stânci ca temperatura să fie plăcută, dar nu exista aer, nu exista atmosferă, și totuși acele creaturi supraviețuiau aici. Înainte se regăsise cumva pe ea însăși în ele. Și Rhee era rezistentă. Și ea era o supraviețuitoare. Dar acum nu mai gândea la fel. Octoercesii nu voiau decât să se hrănească. Prinși în atracția gravitațională a corpurilor cerești din apropiere, viața lor era una în perpetuă mișcare, de la o sursă de hrană la alta. A supraviețui, de fapt, nu era totuna cu a trăi.

Dahlen se juca absent cu moneda lui Rhee, mișcând-o pe dosul degetelor, între arătător și degetul mic. Era suvenirul pe care i-l dăduse tatăl ei, moneda pentru care se strecurase afară de pe naveta cu care plecaseră ei, cea care îi salvase viața. Rhee crezuse că moneda se pierduse la mutarea pe Nau Fruma, dar Tai Reyanna o avusese tot timpul la ea. Planul ei fusese să i-o dea lui Rhee în ziua încoronării.

— Concentrează-te! zise guvernanta Tai, luând moneda din mâna lui Dahlen și punând-o în palma lui Rhee.

Sensul gestului era clar, o enerva la culme faptul că lui Dahlen i se permitea să se joace cu moneda. Pescarul începu să se fâțâie iritat, cu pufnituri pasiv-agresive care îi îndemnau să tacă. Amândoi. În ciuda temperamentului lui, Rhee se bucura că era și el acolo.

După ce Rhee și Dahlen fugiseră de pe Tinoppa, după moartea lui Seotra, Tai Reyanna îl găsise pe Pescar. Apelase la o rețea de ceea ce ea numea „personaje dezgustătoare”, în căutarea celui care îi lăsase semnul pe față lui Rhee. Dând mită în dreapta și-n stânga, ajunse la Pescar, care fu de acord să se angajeze pentru un nou job, contra unei mici averi: să-i ajute să evadeze. Deși Dahlen suspecta că, probabil, Pescarul avea păreri politice și că era mai degrabă un loialist.

Acesta era echipajul de încredere al lui Rhee. Privi moneda din palmă. Nu credea în talismane, dar spera că avea să-i mai salveze viața o dată.

— După cum spuneam…, începu Tai Reyanna, întorcându-se

să privească la hologramă.

Adunaseră zvonuri de la ceilalți Tai, pozițiile cunoscute ale caselor conspirative de la contactele lui Dahlen, perturbări gravitaționale ciudate, conform cercetării Pescarului și profiluri ale oamenilor pe care îi vizase Nero cu schema lui oribilă de Devastare a oamenilor de știință.

Rhee știa că existau răspunsuri și modele care aveau să apară, dacă le acordau destul timp. Dacă aveau destul timp.

Droizii îl salvaseră pe Nero, folosind același dispozitiv cu plastic moale pe care îl avea și Pescarul. Rhee se gândi cu amărăciune că el avusese dreptate: întotdeauna mai avea un plan. Efortul de război devenise și mai agresiv. Atacurile și contraatacurile vizaseră părți din Kalu și Fontis, iar cele două flote spațiale se luptau chiar în dreptul Wraetei. Nero încerca să clădească o armată, iar toți cei care aveau cub urmau să-i devină sclavi.

Tai Reyanna atinse holoecranul și mări harta universului.

— Cred că ar trebui să ne folosim de informația că prințesa Josselyn e pe Derkatz, spuse ea, mărind și mai tare imaginea. Teritoriul ăsta e un aliat al Fontisului și e prea departe ca să fie atacat direct de Kalu.

— De câte ori să vă spun? insistă Pescarul, întorcând harta cu partea opusă spre ei și arătând un punct din spațiu unde nu era nimic. E într-o capsulă de hipersomn, într-o gaură neagră.

— Nu ne putem baza pe niciuna dintre informațiile astea, spuse repede Dahlen. Se certau de câteva zile. Prințesă, ce crezi că ar trebui să facem?

Se întoarse spre ea și o privi cu ochii lui cenușii, reci. Îl omorâse pe Seotra din motive care lui i se păreau perfect justificate și onorabile. Rhee încă mai deplângea moartea fostului Regent, care îi răpise posibilitatea de a afla mai multe despre familia ei și mașinațiunile politice care îl determinaseră pe tatăl ei să-și părăsească planeta. O parte din ea n-avea să-l ierte niciodată pe Dahlen, dar nici el nu-i căutase iertarea în vreun fel. Iar ea nu-și ceruse scuze pentru că îl părăsise pe Navrum. Ei doi erau asemănători, își urmăreau fără niciun regret răzbunarea și se înțelegeau unul pe altul ca nimeni altcineva.

Ca și ea, Dahlen încerca să-și atingă eul cel mai înalt. Dar Rhee se lupta pentru onoare fiindcă așa îi cereau strămoșii care o priveau, pe când Dahlen era motivat de faptul că Vodhan îi

urmărea fiecare mișcare, fiecare intenție din suflet, sau cel puțin asta spunea ei. De aceea nu putea să-l oblige pe Dahlen să-și încalce jurământul și să-și pornească cubul, indiferent cât de mult ar fi dorit ea să afle ce era în amintirile ascunse în străfundurile minții lui.

„Spune că-ți pare rău”. Rhee se gândi cu durere la Joss și la mama care le pusese să stea frunte în frunte și să se uite una la alta până când una dintre ele avea să cedeze și să-și ceară scuze. Întotdeauna Joss ceda. Pentru ea nu avea sens să poarte pică. „Spune că-ți pare rău”.

— Eu cred că trebuie să ne schimbăm prioritățile, zise Rhee. Pescarul și Tai Reyanna ridicară ochii spre ea.

— Cum adică să ne schimbăm prioritățile, întrebă pescarul.

Lui Rhee îi era frică. Frică să nu-și piardă sora pentru totdeauna, dacă n-o pierduse deja. Frică de ce credea lumea despre ea și de ce ar fi crezut ea despre ea. Dar o alegere trebuia să facă. „Împărăteasa trebuie să fie corectă dar hotărâtă”, spusese tata. Nu i se adresase ei, ci lui Josselyn.

Dar prințesa Josselyn era pierdută și putea dura săptămâni sau luni până să o găsească. Iar galaxia avea nevoie de ea acum.

Dahlen aprobă ușor din cap.

— Trebuie să mă prezint și să revendic tronul, spuse ea. Ridică-te! auzi în minte vocea lui Josselyn, ca un ecou din copilărie. Ridică-te! O s-o găsesc pe Josselyn, dar mai întâi trebuie să opresc războiul.

EPILOG

KARA

Pe Nau Fruma era zi de târg, dar numărul vânzătorilor era de două ori mai mare decât cel al cumpărătorilor. Kara privi cu atenție peisajul maroniu, monocrom, care se întindea cât vedea cu ochii, întrebându-se dacă veniseră unde trebuia. Nu părea să fie un cuib de secrete și intrigi.

— Sincer, îmi imaginam că arată altfel, recunoscu ea. Era un oraș mic cu un palat modest care aducea mai degrabă cu o casă pe un deal. În jur erau câmpii deșertice, iar în depărtare se vedea un crater vulcanic. Stânca Coroanei, parcă așa se numea. Oare o văzuse mai demult, în holoștiri?

— Cred că ar trebui să fie ceva mai multă viață pe aici, spuse Aly, ștergându-și fruntea pe sub duhatj.

Își întinsese praful pe frunte ca niște culori de război.

Mergeau unul lângă altul. Kara îi mai simțea încă buzele fierbinți și palmele care îi cuprinseseră capul și o trăseseră spre el, iar ea se dusese fără să se gândească, îi simțise mușchii pieptului pe pieptul ei...

Nu se țineau de mână. Totul era prea ciudat. Dar brațul lui îl atinse pe al ei și ea simți un impuls electric cum îi străbătea brațul în sus. Pavel mergea și el pe roți în spatele lor, ca o însoțitoare de fete de pension.

— Regiunea e într-o criză economică de ceva vreme și nu exportă mare lucru, spuse droidul.

Roțile de cauciuc ridicau praful în urma lui.

— Minele de rodiu au secat acum câteva decenii. Regiunea era susținută de turism când trăia prințesa Rhiannon aici, dar în ultimele săptămâni nu s-a mișcat nimic.

— Păi, cel puțin oamenii își văd de treabă, spuse Aly. Nu e un loc rău ca să se ascundă aici doi criminali evadați și un droid cu limba ascuțită, spuse el încet.

De ce tocmai aici, ar fi vrut Kara s-o întrebe pe mama ei. De fapt, ar fi vrut s-o întrebe mai multe lucruri. Cine sunt eu? De unde vin? De ce m-ai mințit?

Dar nu mai aveau timp să se gândească la trecut. Trebuia să se concentreze și să-l găsească pe Lăncier, ca să înțeleagă ce era cu ea și cu coșmarurile ei.

Pe de o parte, era sigură că nu puteau fi adevărate, mai ales acela care revenea mereu și în care zbura haotic prin aer, încercând să se prindă de ceva, dar neavând de ce, temându-se de vânturile care îi puteau rupe brațele și picioarele. Nu era adevărat. Nici vâjâitul din urechi, nici țipătul care nu-i ieșea din gât nu puteau fi amintiri, deși așa le simțea.

Când totul începu s-o apese prea tare, își aminti ce îi spusese Aly: „Nu plec nicăieri".

Cea mai aglomerată partea a pieței era centrul, acolo unde zeci de oameni se adunaseră înaintea unui altar închinat prințesei Rhiannon. Lăsaseră acolo desene cu ea și scrisori, scrise pe hârtie adevărată. Flori, fructe, pietre pictate și păpuși tricotate. Chiar și bomboane care se topiseră de căldură.

— Cum o să mănânce bomboanele alea dacă a murit? o întrebă un băiețel pe mama lui.

Kara se uită în altă parte, cu mintea încețoșată, ca și cum ar fi apucat-o o migrenă.

— Vrei să-ți fac un tur? întrebă un băiat, care părea să fie cu câțiva ani mai mic decât ea.

Avea dinții din față mai mari și din cauza lor se strâmbaseră toți ceilalți. Îi conduse în afara culoarului principal al pieței, spre un rând de corturi mai din spate.

— Pentru o mie de credite de căciulă vă duc să vedeți palatul Ta'an de la…

Dar nu-și termină propoziția. Un alt băiat se repezi la el de nicăieri și îl culcă la pământ. Se rostogoli peste el și începu să-i care celuilalt pumni, până când își duse mâinile la față și începu să bocească. Praful se ridică și îi înconjură ca un nor.

— Hei!

Kara interveni între ei și îl trase pe al doilea băiat de haine. Avea ochi albaștri și părul blond-cenușiu. Continuă să dea din picioare și aproape că o lovi și pe ea, dar când se uită mai bine la Kara, se opri și se eliberă din strânsoarea ei.

— Liniștește-te! zise Aly de pe margine. Ți-ai făcut treaba. E la pământ și sângerează.

Primul băiat, cel cu dinții strâmbi, se ridică și o luă la fugă.

— Lua-te-ar naiba, Julian!

— E totul în regulă, îl întrebă Kara pe băiatul rămas lângă ei.

El o privi atât de lung, încât Kara începu să se întrebe dacă nu cumva se cunoșteau.

— Tot ce era în palat a fost furat, spuse el repede.

Accentul de Nau Fruma i se părea familiar fetei, ca un cântec ale cărui versuri le știa.

— Nu mai e nimic de văzut.

— Lăncierule, strigă o femeie.

Băiatul se uită o clipă în spatele lui, dar nu făcu niciun gest să plece. Avea cei mai palizi ochi albaștri pe care îi văzuse Kara vreodată.

— Lăncier?

Kara își simți pulsul cum i-o luase razna.

— Ce nume cool! îi spuse Aly băiatului.

Vocea îi suna indiferent, dar Kara îl simți că se încordase.

— Da, mă strigă așa, după tata. Nu-mi plăcea la început, dar… Băiatul se opri. Mă rog, nu mai folosesc numele ăsta oricum.

Deci tatăl lui avea porecla asta.

Kara simți că îi plesnea capul. Deodată, își dori să-l deschidă pe băiat ca pe o cutie și să-i afle toate secretele. De aceea o trimisese mama aici, ca să-l găsească pe tatăl acestui băiat. Era ciudat, căci ea credea în soartă. Avea să se roage la toți strămoșii, indiferent cine ar fi fost aceia.

— Lucrează departe de aici? întrebă Kara.

— A murit, răspunse băiatul. Era pe *Eliedio.*

Kara se gândi să-i spună că îi părea rău, dar nu știa dacă nu ar fi înrăutățit situația.

Pe *Eliedio.* Era nava prințesei Rhiannon. Kara îi întâlni privirea lui Aly, fără cuvinte. Neștiind ce să spună, încercă adevărul.

— Știu cum te simți. Eu am pierdut-o pe mama, spuse ea. Băiatul nu se uită la ea, dar Kara știa că o asculta. Și mi-e ciudă. Mi-e ciudă că n-o să mai fie cu mine când o să mă trezesc dintr-un coșmar. Sau că n-o s-o mai aud niciodată râzând. Și că n-o să-mi mai spună niciodată ce să fac, deși uram când îmi spunea ce să fac.

Simți privirea lui Aly asupra ei, dar nu era nimeni acolo în afară de ea și acel băiat, cu părul în ochi și privirea aceea albastră care, în sfârșit, se îndreptă spre ea. Nu era mult mai tânăr decât ea.

— Pe lângă faptul că mama nu mai e, nici n-am voie să fiu supărată pe ea. Kara ar fi vrut să țipe și să plângă, și uneori ar fi vrut să moară. Continuă, nevoia de a se confesa în fața unui adolescent care poate că își pierduse și el eroul fiind mai presus decât ea. Dar trebuie să ții totul pentru tine, nu ca să te aperi, ci ca să nu mai treacă nimeni prin asta. Până când găsești pe cineva cu care să te bați. Pun pariu că un moment te simți bine. Dar apoi durerea se întoarce mai mare, mai adâncă, și pare să te sape pe dinăuntru.

Băiatul își vârî mâinile în buzunare, părând și mai tânăr.

— Ne cunoaștem? întrebă el.

— Poate? răspunse Kara, punându-și cu adevărat întrebarea dacă nu erau legați cumva. Poate. E posibil, adică. Dar aș vrea să te întreb ceva…

Scoase moneda din buzunar.

— Recunoști moneda asta? Avea tatăl tău una la fel?

Băiatul își strânse buzele. Privi fix mai întâi la monedă, apoi la Kara.

— Care-i treaba? E vreo poantă?

— Poantă? întrebă Aly. Stai așa, recunoști moneda asta?

Dar băiatul nu răspunse. Se aruncă după monedă, iar Aly îi apucă trupul osos și îl aruncă la pământ. Îl ținu acolo în timp ce băiatul dădea din mâini și din picioare de parcă era posedat. Dar nu putea scăpa de brațele puternice ale lui Aly.

— Ai furat-o de la prințesă!

— Ba nu, spuse Kara, mi-a dat-o mama.

N-ar fi vrut cu niciun chip să-l dezamăgească pe băiat. Se înțelegeau unul pe altul așa de bine! Nu?

— E a lui Rhee! strigă el. A fost făcută pentru ea. Una pentru ea și una pentru sora ei!

Una pentru sora ei.

— Pentru numele strămoșilor!

Kara se dădu un pas înapoi, împleticindu-se. În capul ei se auzeau bătăi, dar nu putea spune dacă era zgomotul pașilor ei sau o durere de cap care pulsa. Se învârtea și alerga, ridicând praful-de-lună în jur.

Un vis sau o amintire? Nu știa…

— Kara. Trebuie să mergem. Eu ce să fac? întrebă Aly, dar vocea lui era departe-departe. Ca și cea a băiatului.

Știa acum de ce fusese trimisă aici. De ce totul i se părea

familiar.

Kara privi în sus, către palat. Își aduse aminte de două fetițe, cu codițe lungi, împletite, pe spate, jucând leapșa. Râzând și țipând, cea mai mică încercând s-o depășească pe cea mai mare în alergare. Durerea din capul ei deveni din ce în ce mai arzătoare, iar când Kara crezu că avea să leșine, îi cuprinse tot corpul ca o febră. Vedea lucrurile calm, clar, așa cum nu le mai văzuse de ani de zile. Clipi.

— Ce se întâmplă cu tine? se auzi vocea lui Aly. Kara, mă sperii, nu știu ce să fac…

Ea strânse și mai tare moneda în mâini. Cele două fetițe erau prințese, iar palatul era casa lor de vacanță. Erau surori.

Cea mai mare dintre ele, Josselyn Karatana Ta’an, era chiar ea.

virtual-project.eu

ÎMPĂRĂTEASA CELOR O MIE DE CERURI

RHODA BELLEZA

virtual-project.eu

